

KAREN REYNOLDS

*Dragoste
umilitoare*

Traducerea și adaptarea în limba română de:
MARIANA COSTESCU

ALCRIS

Capitolul 1

— Actuala puicuță a lui tati...

Într-o cameră plină de invitați, Roberta Chandler stătea retrasă, încercând să-și reprime mânia provocată de umilința la care fusese supusă, în timp ce persoana care tocmai folosise acel calificativ usturător ca s-o descrie, se desprinsese de micul grup căruia i se adresase, fără a fi nevoie să se uite în direcția Robertei pentru a realiza că fusese auzită.

Robertei îi crescuseră tensiunea, tremurând toată, în dorința nestăvilite de a răspunde cu aceeași monedă – impulsul fiind atât de puternic, încât fu nevoită să se forțeze pentru a-și pătra calmul, fixându-și privirea pe paharul de șampanie pe care-l ținea în mână.

Lulu Maclaine ar fi fost o persoană mult mai bună, dacă tatăl ei iubitor, i-ar fi spălat cu săpun gurița aia!

Ce era el? se întrebă aceasta furioasă, continuând să se ambaleze. Era bărbat, sau un șoricel demn de milă, în fața iubitei lui Lulu? Era dispus s-o lase să se comporte exact așa cum îi plăcea

ei, numai ca s-o facă fericită?

Își fixă privirea ochilor ei verzi, strălucitori, direct pe bărbatul care era principalul vinovat de furia ei.

El se afla în celălalt capăt al camerei, în mijlocul unui grup, vorbind, sau ascultând vreo glumă făcută de unul dintre ei, gura lui, aproape insuportabil de senzuală, schițând un zâmbet amuzat.

Oare nu realiza cum era tratată aici în seara asta? Sau pur și simplu nu-l interesa? Oricum, atitudinea lui era deplasată, și era foarte norocos că manierele ei erau mult superioare celor ale fiicei lui, altfel ar fi gustat și el un pic de umilință, chiar în momentul ăsta!

Să te ia naiba, gândi ea supărată. Să te ia naiba, că m-ai pus într-o astfel de situație!

Mai multe hohote de râs, izbucnite dintr-un colț al încăperii, îi atraseră atenția Robertei. Din nou Lulu. Desigur, era Lulu, în mijlocul unor alți invitați, captând atenția în rochia ei de tafta albastră ce se potrivea perfect cu ochii ei minunați de culoarea albăstrelelor.

"Puicuța lui tati". Oare repetase acea ingenioasă remarcă noului ei auditoriu, făcându-l să râdă așa?

Roberta se cutremură, cuprinsă de o senzație de greață. Nu putea s-o ignore pe mica vrăjitoare, atâta timp cât aceasta spusese așa ceva și alte asemenea, oricui fusese dispus s-o asculte, încă din momentul în care Roberta intrase în casă!

Și nici pe mama lui Lulu, își aminti ea. Aceasta nu se purtase deloc mai bine, tratând-o cu răceală toată seara.

Scorpii, amândouă. Femeile Maclaine nu erau altceva decât

niște scorpii vrednice de dispreț.

Dumnezeule! se învinui singură. De ce nu mi-am ascultat instinctele, să fi stat acasă, în loc să mă expun unei situații atât de ridicole?

La urma urmei era petrecerea lui Lulu. Aniversarea împlinirii vârstei de optsprezece ani mai precis, și poate tânăra avea dreptul să se bucure de ea, fără să fie prezentă și "actuala puicuță a lui tati", să i-o strice.

Da, fusese invitată! Mac, personal, îi făcuse invitația. Și, fraieră cum era, se gândise, "De data asta, poate le va spune tuturor cât de mult înseamnă pentru el!".

Ce glumă! se ironiză singură. Trebuia să fi realizat, încă de când m-a pasat lui Joel, în seara asta, că avea de gând să pretindă că erau mai curând doar cunoștințe, decât iubiți. Iubiți de aproape un an.

Și Joel, îi veni în minte deodată, îndreptându-și mânia către celălalt bărbat important din viața ei – Joel fiind șeful ei și fratele lui Mac – unde era când ea se afla în dificultate? Sporovăia undeva cu vreo femeie nubilă, în loc s-o apere de focul ăsta de artilerie?

Își roti privirea prin cameră, descoperindu-l dansând cu nimeni altcineva, decât mama lui Lulu.

Mișcându-se încet, în ritmul muzicii, cei doi erau prinși într-o discuție aprinsă. Vorbesc despre mine, probabil, presupuse Roberta, după expresiile de pe fețele lor. Joel supărase multă lume, aducând-o în seara asta aici.

Delia nu era mulțumită. Lulu nu era mulțumită. La naiba, toți prietenii apropiați și cunoștințele erau nemulțumiți! Și de ce? Pentru că voiau să intre în grații, actualei lor lidere, Lulu. Până și

"tati" fusese foarte atent să nu-i adreseze Robertei mai mult decât unul dintre zâmbetele lui blajine și prietenoase, pentru a n-o supăra pe prețioasa lui fiică!

"Puicuța lui tati". O prezentare care n-avea nicio legătură cu politețea.

Roberta fu cuprinsă de un profund sentiment de antipatie, și-și îndreptă privirea spre locul unde încă se mai afla Mac, care emana prin toți porii puterea unui lider al bărbaților, în costumul lui negru de seară și cămașa albă.

Mac. Ori Solomon Macmillan Hunter MacLaine, pentru a-i menționa numele întreg sau, mai curând, gloriosul titlu, era un nume greu și renumit, pentru un bărbat născut și crescut să ia viața în piept – ceea ce și făcuse, cu foarte mare succes, conducând imperiul industrial al familiei, cu o intransigență și precauție care eliminaseră toți rivalii. Viața lui privată însă, era categoric învăluită în ceață, fiind plină de mistere.

Roberta era unul dintre ele, recunoscuse aceasta, cu indignare. Femeia nopții, bună doar în dormitor!

Totuși, indignată sau nu, descoperi că era suficient să-și oprească privirea pe el, pentru ca trupul ei să freamăte de dorință, recunoscându-și stăpânul.

Și ea se disprețuia pentru asta. Era adevărat, el avea un fizic mai mult decât atrăgător, multe femei îndrăznețe tânjeau să-l cunoască în intimitate. Dar ea mai întâlnise și alți bărbați de valoarea lui, fără să facă o pasiune pentru ei. De ce el? De ce acest bărbat care, cel puțin la prima vedere, era foarte puțin diferit de ceilalți bărbați puternici și atrăgători pe care-i respinsese cu ușurință?

El se întoarse spre ea, să asculte pe cineva care i se adresase, și trupul ei începu să vibreze din nou de dorință. Roberta găsi răspunsul la întrebarea ei.

Mac îi atâta simțurile, cum n-o făcuse niciun bărbat vreodată. Era, pe cât de complicat, pe atât de simplu.

Și asta, probabil, n-avea nicio legătură cu părul lui negru, trupul zvelt superb construit și chipul cu trăsături frumoase, ci doar cu omul care se ascundea în spatele acestui chip, omul pe care ea își dorea din suflet să-l cunoască, pe care foarte rar reușea să-l înțeleagă, doar pentru că el n-o lăsa – nu lăsa pe nimeni, în afară de familia lui, desigur.

Și Roberta nu era și nu va fi vreodată, familia lui. Această crudă realitate îi deveni limpede în seara asta.

"Puicuța lui tati". Oare Lulu nu realiza că, denumind-o pe Roberta în felul acesta, îl insulta pe tatăl ei?

Privește-l, ar fi vrut ea să-i spună. Arată ca un bărbat ale cărui gusturi se limitează la puicuțe fără minte?

Dar cui îi pasă dacă femeia de sub el are sau nu minte, nu de acolo îi vine plăcerea, nu? Își răspunse ea singură.

Și, mai mult de jumătate dintre femeile din această cameră, și l-ar dori pe Mac nu pentru mintea lui sclipitoare, continuă să-și spună Roberta. Nu, dacă l-ar cunoaște atât de intim cât îl cunosc eu!

Întâmplător, Mac se întoarse spre ea, ca să-i răspundă cuiva care i se adresase și, surprinzând-o fixându-l cu privirea, îi zâmbi, ridicând paharul. Roberta fu nevoită să se forțeze pentru a-i răspunde cu același gest, fără a reuși însă să schițeze vreun zâmbet. Era supărată pe el, și nu era dispusă să ascundă asta. Supărată

pentru că el putea să ia tot ce avea ea de oferit, afișându-se cu ea peste tot în jurul Londrei, totuși, față de familia lui pretinzând că nu însemna nimic pentru el.

Doar o puicuță fără minte, prea naivă ca să realizeze că familia ei o vedea ca pe o persoană lipsită de valoare.

Ochii îi licăriră amenințător. Mac sesiză asta și se încruntă, nedumerit. Roberta își ridică bărbia sfidător, continuând să-l privească stăruitor, expresia feței ei parcă provocându-l să vină să afle singur ce se întâmpla.

Pe Mac începu să-l cuprindă iritarea, dorința de a se duce la ea, și a afla de ce-l privirea amenințător, începând să se lupte cu hotărârea de a se ține cât mai departe de ea în seara asta.

În cele din urmă, exasperat, făcu o jumătate de pas spre Roberta, care radia de fericire că urma să câștige această deosebită bătălie, făcându-l să pornească spre ea.

Dar, chiar în acel moment, o văzu pe Delia prinzându-l de braț, atenția lui concentrându-se pe fața zâmbitoare a soției lui.

Fosta soție! Își spuse ea. Divorțaseră de aproape opt ani! Și încă, uitându-te la ei, erai înclinat să crezi că nu prea puteau trăi departe unul de celălalt!

Dumnezeule! Gelozia puse stăpânire pe ea, forțând-o să închidă strâns ochii, prefăcându-se – prefăcându-se, mai mult pentru binele ei – că nu observase intimitatea dintre ei.

Solomon Maclaine și Delia Curzon aveau amândoi doar optsprezece ani, când fuseseră obligați să se căsătorească, Lulu fiind pe drum. Una peste alta, fusese o partidă acceptabilă, unind averea familiei Maclaine cu milioanele familiei Curzon, în general,

mulțumind ambele familii. Dar, din puținul pe care i-l spusese Mac, mariajul fusese orice altceva, decât idilic și, tot amânatul divorț, care avea să aibă loc zece ani mai târziu, fusese inevitabil – nu și după părerea familiilor lor conservatoare, sau a fiicei lor adorate.

De aici, spectacolul pus în scenă de Mac și de Delia, în seara asta, și motivul pentru care, de obicei, Roberta era tratată cu răceală.

– Nu te-ai săturat încă?

Tresărind la vocea neașteptată, Roberta își ridică privirea spre fața zâmbitoare a lui Joel. Dar ea cunoaștea acel zâmbet sardonice; Joel era supărat. Indiferent ce-i spusese Delia în seara asta, îl deranjase foarte mult.

– Păi, da, spuse ea. M-am săturat. Apoi continuă numai pentru sine, până peste cap!

Tim de douăsprezece luni jucase acest joc, după bunul plac al lui Mac – fiind ceea ce dorise el să fie, când dorise el să fie. Dar nu va mai tolera să fie denumită "cealaltă femeie", de niște bogătași indolenți, doar pentru că refuzau să accepte un divorț care avusese loc cu opt ani în urmă!

Să fie văzută ca iubita unui bărbat, era una, dar să fie etichetată ca "puicuța" lui, era cu totul altceva!

Puicuța lui tati. Aceste cuvinte usturătoare o afectaseră profund.

Și da, se săturase. Sincer și fără echivoc, se săturase! Relația ei cu Mac n-avea niciun viitor, și nici nu exista vreo speranță să aibă, atâta timp cât familia lui era mai importantă pentru el!

Toată viața ei fusese pe locul doi – pe locul doi în viața părinților ei, care fuseseră mai curând șocați că se treziseră pe cap

cu un copil pe care nu și-l doriseră cu adevărat. Pe locul doi în fața carierelor lor de experți în animale și plante sălbatice, care-i trimiteau prin întreaga lume, să studieze obiceiurile unui animal sau altuia, în timp ce acest nou animal – un pui de om – era lăsat în grija oricui dorea, pentru a nu fi deranjați. Iar acum era Mac, forțându-o să ocupe locul doi în viața lui, după o familie care era evident mult mai importantă pentru el.

Mai era și jignirea ce-i fusese adusă. Ea nu era atât de importantă pentru el, pentru a-i păsa, unde o adusesse atitudinea lui. Și dacă ultimele douăsprezece luni nu-l făcuseră să-i pese, atunci nimic nu-l mai putea face.

Ea lupta pentru o cauză pierdută, și acest adevăr o făcu să icnească de durere.

Era timpul să pună capăt înfrângerilor și să se retragă. În timp ce ea îl iubea, Mac doar o dorea. Și de ce oare nu realizase asta până acum?

– Uh! exclamă Joel. Ochii tăi verzi îmi spun că se apropie furtuna!

Nici tu nu ești într-o situație prea fericită! dori ea să-i fi aruncat.

– Eu sunt gata de plecare, dacă și tu ești, fu tot ce-i spuse însă, forțându-se să arate cât mai puțin din ce era în sufletul ei. Joel observă însă că se întâmplase ceva, aflându-se la doar un pas de ea. În plus, probabil o cunoaștea mai bine decât oricine altcineva.

– Bine, iubito. Brusc, tonul îi deveni serios și, luând-o de mână, o strânse ușor, când realizează că tremura. Să plecăm în mod elegant, nu? îi sugerează acesta, cu falsă voioșie. Ieșim pe ușă, cu fruntea sus.

– Observi prea multe, bombăni ea, în drumul spre holul gol al

vilei de la țară a lui Mac.

– Și tu, îngeraș, îi replică el, făcându-i un semn spre scară. Du-te să-ți iei mantoul.

Trupul ei subțire arăta excelent în catifeaua neagră, și Joel o urmări îndreptându-se grațioasă spre scări. Era frumoasă; nimeni nu putea contesta asta. Mac nu s-ar fi uitat nicio secundă la ea, dacă n-ar fi fost. Lui îi plăcea ca femeia lui să fie frumoasă, blondă și sexy. Și Roberta era cea mai sexy femeie pe care o văzuse Joel vreodată. Avea trăsături fine, forme modelate seducător, pielea ca laptele și un păr minunat ce-i încadra fața frumoasă. Uitându-te la ea, nimeni nu te putea condamna, dacă o considerai doar o blondă proastă.

Dar Roberta Chandler era departe de a fi proastă – după cum spuneau și acei ochi verzi, inteligenți, dacă îți doreai să te uiți în ei.

Joel avusese doar de câștigat că se deranjase să privească dincolo de fizicul ispititor, când ea se prezentase la interviu, anul trecut, căci își găsisese cea mai bună asistentă personală pe care o avusese vreodată, și Mac – având norocul să fie fratele lui – își găsisese o femeie fermecătoare.

– Unde este Roberta?

Vorbești de lup, gândi Joel, răsucindu-se pe călcâie.

– S-a dus să-și aducă mantoul.

– Așa curând? Este doar – își aruncă privirea la ceasul de aur de la mână – zece și jumătate. Noaptea abia a început.

– Serios? murmură Joel, mai mult pentru sine. Mie mi s-a părut că a trecut o veșnicie.

– Ce vrei să spui? întrebă Mac, încruntându-se. Ai fost ironic cu mine toată seara, Joel. Și aș dori să știu ce naiba urmărești!

– Chiar vrei? Joel îi aruncă una dintre privirile lui sardonice. Rezervă-ți cam o săptămână, și o să-mi faci mare plăcere să-ți povestesc.

Mac deveni și mai încruntat.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă el uluit. Cine te-ar auzi, ar crede că te-am ofensat în vreun fel!

Ai făcut-o, ar fi vrut Joel să-i spună, dar în acel moment Roberta se ivi în capul scării.

– Ce se întâmplă? murmură Mac, când ea ajunse lângă ei. Fugi de mine, cu fratele meu mai mic?

– Sunt... obosită, răspunse Roberta pe un ton mioros, nelăsând să se întrevadă durerea din sufletul ei. A fost o zi lungă, una peste alta, adăugă sec.

– Omul a stat în biroul lui, socotindu-și banii, interveni Joel, zâmbind ca de obicei. Dă-mi mantoul. El luă mantoul de catifea de pe brațul Robertei, înainte ca Mac să întindă mâna. Cine a făcut afaceri are dreptul la profit, ești de acord, Mac?

Mac se sprijini de stâlpul scării, nesimțindu-se amenințat de felul în care Joel aranja mantoul pe umerii Robertei. Aici era casa lui, și aici, unde Roberta nu conta, el vedea în Joel un înlocuitor de nădejde.

– Afacerea Brunner. Mac dădu afirmativ din cap. Ai încheiat-o astăzi. Nu era o întrebare, ci o afirmație.

– Nu chiar, negă Joel, simțindu-se stânjenit, când Mac se încruntă brusc. La urma urmei, frate sau nu, Mac mai era și șeful lui. Dar totul se va termina cu bine, îl asigură el repede. Marți plec la Zürich să închei afacerea.

– Franc Brunner îți creează probleme? Întrebă Mac, cu o voce tăioasă.

Joel doar ridică din umeri.

– Știe că deține patentul unui produs foarte profitabil, dacă-l plasează în mâini bune. Nu-l pot condamna că este precaut.

– Ei bine, eu pot, argumentă Mac. El a tratat cu noi, nu cu altcineva. Ce l-a oprit să semneze contractul azi?

– Legislația, răspuse Joel, sec. Caută probleme acolo unde nu există.

– Adică te întârzie deliberat, spuse Mac, îngândurat. Vrei să intervin? se oferă acesta.

– Nu, categoric, nu! replică Joel, indignat. Afacerea Brunner este a mea! Așa că nu-ți vârî nasul, fratele meu mai mare!

– Hei! exclamă Mac. Am atins o coardă sensibilă, nu?

– Mă pot descurca, spuse Joel arțăgos. Putem, nu-i așa Roberta?

– Nicio problemă, spuse aceasta. Nimic nu-i descurajează pe cei trei mușchetari.

– Trei? Întrebă Mac.

– Mitzy, explică Joel. Cea de-a treia mână a noastră, indispensabilă. Se referea la secretara lor, și Mac dădu afirmativ din cap.

Nu mai era nimeni în hol, și se lăsă o scurtă liniște, auzindu-se doar acordurile unul vals demodat, răsunând din salonul imens.

Mac își plimbă privirea pe Roberta, fără a face însă vreun efort s-o atingă.

– Ne vedem luni, hmm? spuse el. Weekendul ăsta era ocupat aici în Berkshire, să facă pe gazda pentru dinastie.

Joel o simți pe Roberta la limita nervilor. Ea nu răspunse, și Mac îi luă tăcerea ca pe o confirmare.

– Tati? Lulu se ivi în cadrul ușii întredeschise de la salon, ochii ei albaștri îngustându-se, când o zări pe Roberta. Bună, unchiule Joel. Pleci deja? Înseamnă că nu-ți place petrecerea de ziua mea.

Joel o lăasă pe Roberta și se întoarse să-i zâmbească nepoatei sale favorite.

– Se pare că am îmbătrânit, mopsule, se scuza Joel, deschizând larg brațele, pentru a o cuprinde. Nu mai sunt atât de vioi cum am fost odată.

– Înseamnă că nici tata, atâta vreme cât este cu cinci ani mai mare ca tine. Cred că ar trebui să ia exemplul de la tine, și s-o lase mai moale.

Fu o desconsiderare directă la adresa Robertei, dar aceasta nu lăasă în vreun fel să se vadă, cât de ușor reușea tânăra s-o jignească. Mac zâmbi cu indulgență, urmărind-o pe fiica sa schimbând sărutări afectuoase cu fratele lui, remarcă nederanjându-l.

Exceptând părul negru, bogat, Lulu semăna mai mult cu mama ei roșcată, decât cu tatăl. Majoritatea timpului locuia cu mama ei în casa din St. John, dar își adora tatăl. Lui Mac îi plăcea și stimula această adorație, presupuse Roberta, ca orice tată iubitor. Dar uneori era dezgustător să-i privești.

Ca acum, când Lulu, fluturându-și genele lungi și negre, spuse:

– Unchiule Joel, nu-i așa că cerceii mei cu diamante sunt superbi? Își înclină capul, pentru ca Joel să vadă mai bine minunatele diamante ce-i atârnavă la urechi. Cred că am cel mai minunat tată de pe pământ, nu-i așa?

– Într-adevăr, minunat, fu de acord Joel, observând zâmbetul afectat pe care Lulu i-l adresa tatălui ei. Mac, cu mâinile în buzunarul jachetei, stătea tot sprijinit de stâlpul scării, arătând ca întotdeauna – extrem de elegant și în largul său. Te cam răsfășă, cârno, o tachină Joel. Dacă ai fi fata mea, de ziua ta ai primi un plic cu zece lire și o scrisoare prin care te-aș face să înțelegi că vârsta magică de optsprezece ani înseamnă să iei lumea în piept și să te descurci sigură.

– Oh, nu vorbești serios. Cochetând cu nerușinare, Lulu se bosumflă la Joel și apela la tatăl său, cu ochii mari și ofensați. Tati, spune-i lui Joel că nu trebuie să fie rău cu mine, de ziua mea! îi ceru ea.

– Joel, nu fi rău cu Lulu de ziua ei, îi ceru tatăl ei, cu supunere, râzând. Unde-i tânărul ăla abrutizat, de brațul căruia ai stat atârnată toată seara? Întrebă el, curios.

Lulu se îmbufnă din nou.

– Își încearcă norocul cu mami, dacă la mine n-a avut succes. Deci, dacă nu te întorci acolo repede, s-ar putea s-o văd pe mami acceptând avansurile unui băiețel, și cum vei fi privit tu, atunci?

– Doamne ferește! Mac se depărtă de stâlpul scării, și Lulu îi aruncă Robertei o privire triumfătoare, crezând că Mac va pleca pur și simplu, fără să-i arunce Robertei vreo privire.

Apoi, triumful se transformă într-o căutătură urâtă, când Mac se opri și se întoarse, ochii lui gri ciocnindu-se de cei verzi ai Robertei.

– Îmi pare rău că trebuie să pleci așa devreme, murmură el. Tocmai voiam să te invit la dans.

– Păcat că te-ai trezit prea târziu, replică ea, cu o ușoară notă de

sarcasm în voce, suficientă pentru a-l face să se încrunte. Petrecere frumoasă, Lulu, îi ură apoi fetei, pe același ton. Încă o dată, multă fericire, și sper ca viața să-ți ofere tot ce meriți.

Joel își drese glasul, intervenind repede, căci ochii lui Lulu căpătară o strălucire răutăcioasă.

– E timpul să mergem. El își mai sărută încă o dată nepoata pe obraz, apoi se întoarse lângă Roberta, luând-o strâns de braț. Să luăm masa împreună, într-o zi, Mac, propuse el, ca o înțepătură, trăgând-o pe Roberta spre ușa de ieșire, unde unul dintre cei angajați special pentru această petrecere aștepta să-i vadă afară, mașina lor fiind trasă deja la scară.

Ultimul lucru pe care-l văzu Roberta, când ieși pe ușă, fu privirea întunecată a lui Mac fixată pe ea. El nu era un prost; era foarte conștient că ultima replică pe care Roberta i-o dăduse, fusese o trimitere la provocarea pe care o citise în ochii ei mai devreme, și pe care se hotărâse s-o refuze.

Ceea ce nu conștientiza el, Roberta, știa, era cât de mult pierduse.

– N-a fost o treabă înțeleaptă, spuse Joel încet.

– Nu știi? Nu sunt o persoană foarte înțeleaptă. Dar voi învăța să fiu. Dumnezeu mi-e martor că voi învăța.

– Intră în mașină.

Roberta intră în mașină și-și strânse mantoul în jurul ei, fiindu-i frig, deși era chiar cald pentru o noapte de septembrie.

Joel nu porni mașina imediat, ci începu să bată cu degetele în volan, studiind expresia autoritară de pe fața Robertei.

– Ai grijă cum abordezi problema asta, Roberta, o sfătui el, după

un moment. Fratele meu nu este recunoscut pentru calmul său, când lucrurile nu merg așa cum vrea el.

– Există o singură cale de a o aborda, spuse ea, întorcându-și fața de la Joel, pentru ca el să nu vadă tristețea din ochii ei. Știi zicala aia veche "Umbli după potcoave de cai morți". Ei bine, spre încântarea iubitei fiice a lui tati, fără îndoială, am decis că am umblat destul după potcoave de cai morți.

– Totuși te-ai împăcat cu această situație în ultimul an, preciză el. Deci, de ce tocmai în seara asta ai decis că te-ai săturat?

– Pornește mașina, Joel, spuse ea, refuzând să răspundă, pentru că n-avea niciun răspuns. Tot ce știa era că se săturase.

– El nu va renunța la tine, o atenționează Joel, pornind mașina, și lăsând în urmă proprietatea familiei Maclaine. Te dorește prea mult.

– "Dorește" fiind cuvântul corect.

– A trecut prin momente foarte grele cu familia, forțând acel divorț, îi reaminti el. Despărțirea de Lulu ...

– Dacă începi să-l aperi, cobor și merg pe jos, îl avertiză ea.

Joel scutură din cap, exasperarea făcându-l să ofteze adânc.

– Este un drum al naibii de lung, până în Chelsea, preciză el. Și nu-l apărăm pe Mac, ci pur și simplu explicăm de ce ...

Roberta puse mâna pe mânerul portierei. Joel se întoarse imediat spre ea, îi văzu expresia hotărâtă și strâmbă din nas.

– Bine, bine, spuse el. Nu mai scot o vorbă și te conduc acasă.

– Nu acasă, se opuse ea. Du-mă la Jenny.

Joel tăcu un moment, cântărind ultimele ei cuvinte, apoi murmură plictisit:

– Oh, Dumnezeu, vei avea de suferit, dacă o ții tot așa.

Oare? Roberta era de altă părere. Ea va avea de suferit mai mult, dacă lăsa lucrurile așa cum erau.

Era într-adevăr ciudat, cugetă aceasta, în timp ce Joel conducea într-o tăcere îndârjită, dar dacă cineva i-ar fi spus, în urmă cu douăsprezece luni, că ar fi ajuns într-o astfel de situație cu un bărbat, i-ar fi râs în față! Ea nu era genul ăsta – se ferise întotdeauna să devină un astfel de gen! Cu o viață în care fusese pasată de la o rudă la alta, niciuna cu vreo tragere de inimă, își promisese, ca atunci când urma să fie independentă, să nu-și mai arate afecțiunea în fața vreunei ființe, exceptând cazul în care aceasta îi dovedea că o iubea și o dorea mai mult decât orice pe lume.

Se ținuse de promisiune pe toată perioada facultății și în continuare la primul loc de muncă, acceptând întâlniri doar cu bărbați ale căror obligații nu însemnau s-o lase să aștepte pentru ceva mai important. Dar problema cu această filozofie era că bărbații de genul acela erau în general banali, cu o slujbă banală și o concepție despre viață care o plictisea de moarte. Astfel, relațiile ei fuseseră scurte și dezamăgitoare, nedepășind stadiul sărutului de noapte-bună de pe scara din fața ușii, înainte ca ea să le pună capăt.

Până la Mac. Când Mac intrase în viața ei, toate regulile pe care și le impusese dispăruseră. El era exact așa cum nu-și dorea să fie un bărbat. Ocupat, puternic, cu un gen de afaceri care-l obliga să jongleze cu timpul, pentru a-i face loc și ei. El amânase chiar a doua lor întâlnire, pentru că afacerile îl siliseră să plece din țară o săptămână. Roberta trebuia să se fi retras atunci – probabil, trebuia să se fi retras, chiar dacă ar fi fost prima lor întâlnire – dar, chiar și

atunci era prea târziu pentru ea. Ca o proastă ce descoperise că era, fusese prinsă în mrejele lui, îndrăgostindu-se de el atât de repede. Și pentru prima dată în existența ei liniștită, foarte ordonată, de adult, descoperise cum era să-și piardă total controlul asupra propriei vieți. Solomon MacLaine devenise stăpânul ei. Nu-i convenea că lăsase să se întâmple așa ceva, dar se părea că nu putea să facă absolut nimic.

El o dezamăgea sistematic, lăsând-o cu buza umflată, în ultimul moment, când se iva ceva mai important. Apoi, când ea era hotărâtă să nu-l mai lase să-i facă așa ceva, apărea cu brațele pline de flori, și o scuza sinceră pe buze, înduioșind-o din nou.

Dar nu și de data asta, își spuse ea cu îndârjire. De data asta, Mac mersese prea departe. Și durerea apăsătoare din adâncul sufletului îi spunea că niciun fel de scuza n-o va face să se răzgândească.

– Ascultă, spuse Joel, oprind mașina în fața casei în stil victorian, unde Roberta împărțise un apartament cu Jenny, înainte să se mute în apartamentul luxos a lui Mac, din Chelsea. Ai la dispoziție weekendul ăsta, pentru a reflecta asupra hotărârii pe care o vei lua, o sfătui el. În momentul ăsta, sentimentele au pus stăpânire pe judecata ta, dar după astea două zile, îți vei putea folosi mintea din nou.

– Sentimentele sunt cele care mă leagă de Mac, nu rațiunea, îl lămurii ea. Am mizat pe bunul-simț un an întreg, și uite unde am ajuns. Să fie stigmatizată, gândi ea, cu amărăciune. Numită puicuță de niște oameni cărora nu le-ar fi dat nici măcar bună ziua, dacă n-ar fi fost rude cu Mac! Nu eu am nevoie să-mi fac ordine în

gânduri, Joel, ci Mac!

– El ține foarte mult la tine, Roberta, insistă el, strângând din buze când observă lacrimile strălucind în ochii ei verzi.

– Dar nu suficient, șopti Roberta, necontestând că Mac ținea la ea, într-un fel oarecum bizar, egoist. Niciun bărbat nu putea să se dăruiască cu atâta pasiune în pat, fără a simți ceva pentru femeia care era dedesubtul lui. Problema lui Mac, adăugă aceasta, îndârjită, este că vrea să-și mănânce prăjitura, dar s-o și păstreze. Numai că prăjitura lui s-a învechit suficient pentru a fi aruncată la gunoi.

– Mac nu consideră că ești învechită, protestă Joel.

– Nu. Dar a luat atât de multe mușcături din mine, Joel, încât, sincer, nu prea mai am ce să-i ofer!

Joel scoase un oftat – un oftat care însemna că renunța să mai încerce s-o convingă. Și Roberta oftă, ușurată că Joel renunțase.

– Ne vedem luni, murmură ea, deschizând portiera.

– Și dacă mă sună să mă întrebe de tine, ce să-i spun? întrebă Joel.

Roberta se întoarse spre el.

– Chiar crezi că o va face? întrebă ea, pe un ton zeflemitor, intuind răspunsul pe care Joel nu se deranjă să-l rostească. Noapte bună, Joel, spuse ea plictisită, închizând portiera.

Capitolul 2

Jenny fu surprinsă s-o vadă în pragul ușii pe fosta ei colegă de apartament, cerând să locuiască din nou împreună.

— Ei bine, începu aceasta, când ajunseră în micuța cameră de zi și-i puse un pahar cu băutură în mână, ce-a făcut șobolanul ăla, de te-a adus la limită?

— Nu Mac, negă Roberta, apărându-l, deși știa că nu merita. Familia lui. Și-i povesti prietenei ei esența deciziei bruște din seara asta.

— Cum este posibil ca un bărbat cu un caracter atât de puternic ca al lui Solomon MacLaine, să fie așa de slab când vine vorba de familia lui? întrebă Jenny, supărată.

— Îi iubește, răspunse Roberta simplu. Și se simte vinovat că i-a dezamăgit pe toți, așa că își petrece viața căutând să-i mulțumească și pe ei și pe sine. Ridicarea ei din umeri arată că în majoritatea cazurilor el reușea să facă asta cu succes.

— Și tu ești undeva la mijloc, remarcă Jenhy, strâmbând din nas

dezgustată.

– Am fost, o corectă Roberta. Tocmai am renunțat la această poziție, ai uitat?

– Lui nu i-ai spus încă, nu?

– Nu, dar o voi face.

Roberta se săturase.

– De fapt, mă simt chiar bine! anunță ea brusc. Exceptând gustul amar pe care mi l-a lăsat, desigur. Și asta numai pentru că m-am simțit atât de umilită în seara asta. În rest, mă simt de parcă mi s-a luat o mare greutate de pe umeri. Nu mai sunt legătura secretă a lui Solomon Maclaine! declară ea cu glas tare. Poate acum pot să-mi recapăt respectul de sine.

– Va veni imediat aici să te caute, când va vedea că nu ești în apartamentul tău, o avertiză Jenny.

– Apartamentul lui, o corectă Roberta, pe un ton batjocoritor. Mac mi-a dat acest apartament, pentru că un bărbat de condiția lui trebuia să mențină un anumit standard relațiilor secrete!

– În plus, prezența mea aici nu l-ar face să se simtă în largul lui!

Roberta nu putu decât să zâmbească. De proporțiile unei amazoane, cu o figură plină și mușchii bine dezvoltati ai unui fizioterapist, Jenny putea să înfricoșeze orice bărbat, doar cu o privire!

– Pot să-mi iau camera înapoi? o rugă Roberta.

– Desigur! Crezi că o să poți dormi? o întrebă ea cu îngrijorare, în timp ce Roberta se ridică din fotoliu.

– Nu, admise aceasta. Dar voi încerca, totuși.

În mod surprinzător, Roberta dormi chiar bine. Își puse capul

pe perna din vechiul ei pat, din bine cunoscuta ei cameră, care n-avea nimic comun cu luxul din cuibușorul de dragoste personalizat al lui Mac, chipul atrăgător al acestuia conturându-se în întuneric, purtând acel zâmbet trist pe care i-l adresase înainte ca fosta lui soție să-i atragă atenția în seara aceea și, când tocmai se pregătea să se lupte cu efectele acelui zâmbet, căzu într-un somn fără vise.

Fu minunat. Ca și când ar fi fost pusă în libertate.

– A sunat Joel, o informă Jenny, când Roberta intră în bucătărie, a doua zi dimineată. Voia să te avertizeze că, în ciuda presupunerilor tale, Mac i-a telefonat deja să-l întrebe unde ești.

Roberta făcu o pauză, surprinsă. Deci, comportamentul ei din seara trecută avusese efect asupra lui, altfel nu s-ar fi deranjat să sune.

– I-a spus unde sunt? întrebă ea într-o doară, ducându-se să verifice cafeaua, dacă mai era caldă.

Jenny ridică din umeri.

– El a spus că nu. Dar se pare că Mac a sunat la tine toată noaptea, trecând de la nedumerire la furie. Joel spunea că a făcut tot felul de insinuări răutăcioase, precum că Joel s-ar fi aliat cu tine. Dar el a jurat că a jucat tare, spunându-i doar că s-a despărțit de tine aseară, și nu te-a mai văzut de atunci.

– Dragul de Joel, murmură Roberta, îngândurată. Oare s-a decis să treacă de partea mea? se miră ea. Joel era fratele lui Mac, până la urmă. O să-mi prăjesc și o felie de pâine. N-am mâncat absolut nimic la petrecerea aia oribilă de seara trecută.

– O să sune aici dintr-un moment, într-altul, strigă Jenny. Ce-ai

de gând să faci?

– Eu? Nimic. Țsta este apartamentul tău. Telefonul tău. Tu răspunzi.

– Cu alte cuvinte, să-l mint cu nerușinare.

Roberta ridică din umeri, calmul care pusese stăpânire pe ea seara trecută, înainte de culcare, nu o părăsise.

– Credeam că o să-ți faci mai curând plăcere să faci asta, spuse Roberta.

– Oh, categoric, murmură Jenny, încântată. Ea avea un cui împotriva bărbaților de calibrul lui Mac, implicându-se odată, foarte serios, într-o relație cu unul asemănător – din care ieșise cu inima frântă. Și dacă se hotărăște să vină aici, să verifice? dori ea să afle.

– Termină, Jenny, o zeflemisi Roberta. Știi la fel de bine ca și mine că n-ar îndrăzni să plece din Berkshire până n-a plecat și ultimul musafir! Nu, spuse ea categoric, sunt în siguranță până luni. Și am timp să-mi limpezesc gândurile, înainte de a da ochii cu el.

– Văd că privești totul cu foarte mult calm, observă Jenny. Adică, se presupune ca Mac este bărbatul de care ești îndrăgostită până peste cap – ai trecut peste toate principiile tale sănătoase, pentru el. Cu siguranță, trebuie să simți o oarecare îndurerare pentru ceea ce faci?

– Poate am suferit un șoc, decise aceasta în cele din urmă, descoperind că încă nu simțea altceva, în afară de o hotărâre nestrămutată de a duce la îndeplinire ce-și propusese seara trecută.

Telefonul începu să sune. Ceva aproape de un fior îi străbătu șira spinării, făcând-o să tresară. Nu era chiar așa invulnerabilă,

realiză ea nemulțumită, în timp ce Jenny traversa bucătăria fără niciun chef.

– Închide ușa în urma ta, strigă Roberta suficient de calm, și Jenny îi aruncă o privire nedumerită.

Când ușa fu închisă, Roberta se ridică și deschise radioul, pentru a elimina orice posibilitate de a auzi-o pe Jenny vorbind, prin pereții subțiri ce despărțeau bucătăria de camera de zi. Se așează din nou, tremurând din toate încheieturile.

Nu simțea nimic, pe naiba! se luă în derâdere singură. Era un butoi cu pulbere, gata să explodeze.

Dar era hotărâtă își reaminti cu îndârjire. La naiba, dureros de hotărâtă.

Jenny se întoarce.

– Pare mai mult îngrijorat, decât supărat, îi spuse aceasta. Nu poate înțelege de ce nu ești acolo unde ar trebui să fii.

– Tu unde i-ai sugerat să mă caute?

Jenny ridică din umeri.

– I-am amintit că părinții tăi sunt acasă, și s-ar putea să fii acolo. A acceptat ideea, și o să sune să verifice.

– Oh, foarte bine, spuse Roberta după un moment. Ei au plecat deja în ținuturile mai calde. Plecaseră în Parcul National Serengeti, în Tanzania, să vâneze câini sălbatici, fiind acasă doar cinci zile, pentru a-și descărca filmele din ultima călătorie – șase săptămâni studiind delfinii din Marea Chinei de Sud.

Cinci zile. Roberta strâmbă din nas. La cei peste cincizeci de ani ai lor, abia își găseau timp să-și tragă sufletul între călătorii. Totuși, nu-și găsiseră timp decât pentru a-i telefona singurului lor copil, ca

să-i compenseze eventuala dezamăgire că n-aveau timp s-o întâlnească nici măcar la un prânz scurt.

Ei trăiesc în lumea lor, unde nu există vreun loc pentru lucruri neimportante, precum fiicele. Deci, care este noutatea? se întreabă Roberta, cuprinsă de amărăciune. Ei au o vagă idee cum îți câștigi tu existența, că ziua ta este cândva în luna octombrie, că nu duci lipsă de bani și că ești sănătoasă. Ce-și mai poate dori o fată?

Un pic de tandrețe, de afecțiune, își răspunse propriei ironii. Un tată care să te îmbrățișeze, din când în când. O mamă care să-ți fie alături în momente ca astea.

Un pic doar din ceea ce Lulu Maclaine avea din belșug.

– Hei! exclamă Roberta, ridicându-se brusc de la masă, refuzând să creadă că era ușor invidioasă. Nu, își spuse ea, nu era invidioasă pe ceea ce avea Lulu, și ea nu. Pur și simplu, nu mai accepta să ocupe locul doi în viața nimănui.

Mac sunase de nenumărate ori la apartament, în următoarele două zile și, când Roberta se întorsese după ultimul drum făcut la apartamentul din Chelsea, duminică seara, sărmana Jenny arăta foarte tulburată.

– Este al naibii de furios pe tine, este atât de îngrijorat! îi spuse ea, aproape acuzator, lucru deloc surprinzător, întrucât Jenny făcuse față telefoanelor lui tot weekendul, și Mac putea să scoată din sărite pe oricine, dacă-și punea mintea. Nu crezi că ar trebui să nu-l mai faci să sufere, și să vorbești cu el?

– Nu, refuză Roberta, cu încăpățănare. Mac m-a făcut să sufăr douăsprezece luni. Astea două zile înseamnă nimic, pe lângă ce ar merita.

– Ai intrat lucidă în relația asta, îi preciză Jenny.

Da, gândi Roberta, oftând. Lucidă, dar plină de speranță. O speranță născută din dorința de a fi iubită și dorită, mai mult decât oricine altcineva, de un bărbat pe care și ea îl va iubi, mai mult decât pe oricine altcineva.

Ei bine, găsisese bărbatul pe care-l iubea și-l dorea mai mult decât pe oricine altcineva. Problema era că el n-o iubea și n-o dorea, la fel ca ea!

Asta însemnând, în final, că nu mai avea la ce spera.

Roberta era la birou, luni dimineață, dictându-i lui Mitzi, când Mac intră glonț pe ușă.

– Cu cine naiba crezi că te joci? urlă el, înaintând și lovind cu pumnul în birou.

Mitzi tresări vizibil, speriată de intrarea lui în forță. Roberta nu reacționează imediat, oricum era pregătită pentru asta, Mitzy însă nu.

Totuși, cu un calm cu grijă stăpânit, Roberta își ridică privirea de pe teancul de hârtii la care lucra, uitându-se la el. Jenny avusese dreptate, realizează aceasta; Mac era într-adevăr furios.

– Ai idee prin ce mai făcut să trec weekendul ăsta? întrebă el, când văzu că ea nu răspunde.

Mi-am ieșit din minți, gândindu-mă ce ți s-a întâmplat!

– Dar nu într-atât încât să te întorci din Berkshire să vezi dacă sunt bine, spuse ea, săgetându-l cu privirea.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Roberta își întoarse privirea spre Mitzi, care se uita în gol cu o figură ca de ceară, și i se făcu milă de ea. Terminăm mai târziu, îi spuse încet fetei.

– D...da, desigur... Cu o scurtă clipire din ochi, Mitzi se ridică în picioare, și se strecură cu grijă pe lângă Mac, pentru a ieși cât mai repede din încăpere.

Liniștea care se lăsă, răsuna ca o tobă – sau era pulsul ei?

– Explică-mi, îi ceru el, în cele din urmă.

– Este foarte simplu, Mac, îi informă aceasta, pe un ton foarte serios. M-am mutat din apartamentul tău.

– Am aflat asta! o întrerupse el, ironic. Când am ajuns acolo dis-de-dimineată și am constatat lipsa lucrurilor tale.

– Pentru că – Roberta continuă, de parcă n-ar fi întrerupt-o – am hotărât să pun capăt relației noastre.

El rămase nemișcat, cu privirea uluită fixată pe chipul ei frumos.

– Ai hotărât, ce? întrebă el, cu o voce înăbușită.

Roberta simți cum o cuprinde un sentiment de satisfacție. Reușise efectiv să-l lovească exact sub proverbia la centură.

– M-ai auzit, răspunse ea, destul de clar. S-a terminat totul între noi. Terminat, finito, adăugă pentru sine, cu cinism. Gata.

Mac scutură din cap, de parcă ar fi vrut să se clarifice.

– Iepuraș... murmură el, tonul aspru al vocii lui atingând ceva foarte vulnerabil, în interiorul ei. Ce naiba este asta?

Reală uluială reușise să-i umbrească mânia. Fața lui ușor bronzată, pălind brusc de mirare.

– Ce am făcut, de am ajuns aici? întrebă el.

Ce-a făcut? Nimic, răspunse ea. Chiar nimic. Și se forță să rămână neînduplecată, în fața imaginii emoționante pe care el o oferea, stând acolo și stăruind pe lângă ea, la modul acela. Mac mai folosisese tactica asta, atunci când se supăraseră pe el, și de fiecare dată

câştigase. Dar nu şi de data asta.

– Pur şi simplu am hotărât că este timpul să terminăm, Mac. Cu siguranţă, tu înţelegi asta mai bine ca oricine, nu? Fusesse o ironie la adresa lungului şir al femeilor care o precedaseră în viaţa lui.

Şi el înţelese, căci strânse pumnii, încleştându-şi fălcile.

– Dar de ce? întrebă el. Şi de ce așa? Fără nicio avertizare. Să intru pur şi simplu într-un apartament gol!

Să fi fost dureros pentru el? Uitându-se în ochii lui întunecați, realizează că da. Mac probabil încheia o relație trimițând un buchet de flori sau o brățăară frumoasă cu diamante și un mulțumesc, ceea ce pentru el însemna la fel de puțin ca și relația în sine. Oare credea că felul lui de a proceda era mai puțin dureros decât fusese al ei?

– Relația asta n-avea niciun viitor, spuse ea, ignorând a doua întrebare pentru a răspunde la prima, căci asta merita un răspuns; a doua, nu.

El se încruntă.

– Și tu doreai să aibă unul? murmură el, cu blândete.

Roberta zâmbi, sesizând capcana.

– Oh, da, recunosc ea, cu tristețe. Îmi doream asta.

– Dar știai că nu mă interesează căsătoria, chiar înainte de a începe relația noastră.

– Da. Roberta dădu afirmativ din cap, apoi își coborî privirea în poală. Da, gândi ea. Știuse, dar fusese suficient de ridicolă să spere altceva.

– Am fost de acord să locuim împreună, nimic altceva, spuse Mac, neîndurător.

Roberta își ridică brusc capul, săgetându-l cu privirea.

– Dar noi n-am locuit împreună, nu-i așa? îl provocă ea. Tu ai casa ta din Berkshire, unde eu nu sunt binevenită. Apartamentul tău în Knightsbridge, unde eu nu sunt binevenită. Și ai apartamentul tău în Chelsea, unde se presupune că trebuie să-mi cunosc locul și să mi-l păstrez!

– Și, când am folosit eu vreodată locuința din Knightsbridge? întrebă el, furios. Sau mi-am petrecut timpul în Berkshire? Scuturând scurt din cap, Mac respinse acel argument, cu disprețul pe care consideră că-l merita. Știi la fel de bine ca și mine, continuă el supărat, că îmi doresc să fiu acolo unde ești și tu.

– Mai puțin atunci când te distrezi, desigur. Când devii brusc amnezic, în ceea ce mă privește.

– Fir-ar să fie! spuse el, făcând ochii mari, în semn că recepționase lovitura. Vrei să spui că totul este numai pentru seara de vineri?

– Ultima picătură, concluzionează ea. Asta este.

Dar el n-o ascultă.

– Nu pot să cred, murmură Mac. Ești supărată foc, doar pentru că nu am dansat țonțoroiu în jurul tău toată seara!

– N-ai dansat deloc, din câte îmi amintesc.

– Aveam alte obligații! Era seara lui Lulu. Prin urmare, ea era prima care trebuia să se bucure de atenția mea!

– Și s-a bucurat, Mac, îl asigură Roberta, cu siguranță! S-a bucurat de atenția majorității celor prezenți pe socoteala mea, pentru că nu am avut nicio susținere din partea ta!

– A spus ceva Lulu care să te supere? întrebă el brusc, începând cu adevărat să înțeleagă, în cele din urmă. Ochii i se întunecară, o

expresie rugătoare luând locul mâniei. Ascultă, Iepuraș – se aplecă din nou spre ea – dacă Lulu sau oricine altcineva din familia mea te-a ofensat la petrecerea de acum două zile, îmi cer scuze pentru ei. Sunt toți, atât de afurisiți.

Roberta sări brusc în picioare.

– Nu ei m-au ofensat, Mac. Tu ai făcut-o! Tu ai făcut-o, de fiecare dată când te prefăceai că nu exist, în fața lor! Dacă o dată – măcar o dată – ai fi fost de partea mea, determinându-i să mă accepte pentru ceea ce se presupune că înseamnă pentru tine, atunci ar fi încetat – și tu știi asta! Roberta strâmbă din nas, dezgustată de el și de ea, pentru că acceptase situația asta atâta timp. Refuz să mă mai ascund! N-am făcut nimic – nimic – de care să-mi fie rușine! Totuși, familia ta – cu ajutorul tău – țin eu să precizeze, și-a format o părere cum nu se poate mai proastă despre mine! Și da, m-am săturat! Toată supărarea strânsă în ea în weekend, se revărsa într-un val de furie. Până peste cap! Nu voi mai accepta să fiu călcată în picioare de familia ta, nici măcar o clipă! Deci, să-ți iasă din cap ideea egoistă a unei relații cu mine, și pur și simplu ieși de aici!

– Ai terminat?

– Da, spuse ea, trântindu-se în fotoliu, și trăgând adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Ea fusese hotărâtă, nu să-și piardă stăpânirea de sine în fața lui, ci să termine totul cu eleganță și calmul la care un bărbat ca Mac se aștepta de la o femeie sofisticată ca ea. Dar problema era că Roberta nu era deloc sofisticată. Era doar o femeie îndrăgostită și vulnerabilă, numită Roberta Chandler, forțată să joace rolul unei străine, pentru că nu era în stare să-și

controleze sentimentele pentru acest bărbat!

Și ca să-l aibă, trebuia să meargă pe drumul lui, chiar dincolo de limită!

– Deci, dorești să terminăm.

– Nu doresc, îl corectă ea, am terminat.

– Sau să ne căsătorim, o ridiculiză el, depărtându-se de birou.

– Oh, nu, negă Roberta imediat. Vezi tu, ăsta este un alt lucru pe care l-am descoperit vineri seara. Am descoperit că nu-mi doresc deloc să devin un membru al familiei tale egoiste și nemanierate. Dar îmi doresc să mă căsătoresc, adăugă ea rapid, când el îi aruncă o privire de parcă ar fi dorit s-o sugrume pentru acea insultă exagerată. Și cum este evident că nu cu tine, trebuie să mă împac cu ideea și să caut pe altcineva.

– Chiar dacă mă iubești pe mine?

Asta o duruse, și se văzuse din felul în care tresărise. Dar ea își ridică bărbia, fixându-l cu privirea.

– Și tu pe cine iubești, Mac? îl provocă Roberta.

El se întoarse, plecând de lângă ea, vizibil nepregătit să răspundă la asta.

– Am trăit experiența căsătoriei o dată, murmură el în doi peri, stând lângă fereastră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. N-am nicio intenție să mai trec prin ceva atât de neplăcut.

– Înțeleg, aprobă Roberta, cu sinceritate. Dar, indiferent cât de neplăcută a fost căsătoria pentru tine, Mac, ai rămas cu ceva foarte prețios de pe urma ei. Ai rămas cu Lulu, pe care evident o iubești și o divinizezi – o fată care, la rândul ei, te iubește și te divinizează. Crezi că eu nu-mi doresc o astfel de legătură cu propriul meu copil?

Crezi într-adevăr că doar pentru că tu îți vezi îndeplinită obligația față de rasa umană, în Lulu, eu trebuie să mă împac cu gândul că mie nu mi se va întâmpla vreodată așa ceva, pentru că te iubesc și, prin urmare, trebuie să fiu de acord cu punctul tău de vedere?

– Ești geloasă pe Lulu! declară el.

– Nu sunt geloasă pe Lulu! negă Roberta, ridicându-se din nou în picioare, căci reproșul îi atinsese un punct sensibil. Însă sunt geloasă pe ceea ce are Lulu, și eu nu voi avea niciodată, dacă nu mă despart de tine!

– Dar ai doar douăzeci și șase de ani, Dumnezeu! Ai tot timpul să te gândești să-ți întemeiezi o familie.

Roberta se simți rece ca gheața.

– Vrei să spui, să aștept până când te plictisești de mine, nu? Mac păli, și Roberta schiță un zâmbet trist, căci tocmai nimerise la țintă.

– Nu mi-ai dat de înțeles niciodată că ai senzația asta, murmură Mac, după un lung și apăsător moment.

– Am așteptat să-ți manifesti interesul față sentimentele mele, murmură ea cu o voce tremurândă. Dar tu n-ai făcut-o niciodată, nu-i așa?

Până și ea sesiză disprețul din propria-i voce, îndreptat exclusiv către sine, pentru că se amăgise, și Mac ridică din umeri într-un gest de disconfort, căci și el îl remarcă.

– Dar nu asta este problema în discuție. Problema este că nu mai vreau să am o legătură secretă cu un bărbat care nu poate să mărturisească în fața celor dragi lui ce înseamnă pentru el, pentru că-i este rușine cu mine.

– Asta este chiar o minciună sfruntată! Mac se întoarse, săgetând-o cu privirea. Știi foarte bine cum ești, fără să-ți mai spun eu! Îi aruncă el, mânios. Ești frumoasă, inteligentă, este o încântare pentru cineva să fie cu tine, și ești fantastică în pat! Și orice bărbat ar fi mândru să spună că ești a lui inclusiv eu! Deci, încetează să-mi mai reproșezi că te ții ascunsă ca pe un secret murdar, pentru că nu este adevărat!

– Nu este?

– Nu, categoric nu este, replică el, înaintând spre ea cu ochii sclipindu-i de mânie. Tu ești prima femeie, în zece ani, căreia i-am fost pe deplin devotat! Îi reaminti Mac, ajungând lângă ea.

– Dar eu ți-am oferit mult mai mult decât atât. Ea se referea la dragostea ei dar, tipic pentru Mac, acesta o înțelese complet greșit.

– Da! strigă el. Și n-am încetat să-ți fiu recunoscător că mi-ai făcut onoarea de a fi primul tău bărbat! Dar, dacă-ți imaginezi că te voi răsplăti pentru asta, căsătorindu-mă cu tine, te înșeli!

– Dar ți-am spus, nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

– Atunci, ce naiba vrei?

– Să terminăm, spuse ea simplu. Doar să terminăm.

– Pentru Dumnezeu, femeie, nu! spuse Mac, pe un ton tăios, prinzând-o de umăr și trăgând-o spre el. Nu, repetă el, aplecându-se și lipindu-și buzele fără milă de ale ei.

Ea se descurcase foarte bine, gândi Roberta, în timp ce Mac încerca să pună stăpânire pe gura ei. Reușise să-și controleze aceste emoții trădătoare până o atinsese. Și acum... acum...

Gemând, încercă cu disperare să se depărteze de el, înainte ca acele emoții să pună stăpânire complet pe ea. Dar el era puternic

și flămând, și agresivitatea din el răspundea dorinței feminine din interiorul ei de a fi învinsă de voința lui superioară. Buzele ei se depărtară, sub presiunea gurii lui, fără ca el să se fi străduit prea mult, și cedă – cedă ca o pisicuță plâpândă în fața forței superioare a puternicului motan.

– Dacă eram aici, murmură Mac, cu gura lipită de buzele ei strânse, n-ai fi reușit să-ți împachetezi nici măcar rujul de buze! El își mișcă mâinile posesiv pe trupul ei. Am fi ajuns aici în două secunde, și nu s-ar mai fi pus problema să mă părasești!

Roberta nu putu să nege. Simțurile îi erau deja atâteate. El era supărat și un pic speriat: ea își dădu seama din degetele tremurânde mișcându-se pe trupul ei, din vocea răgușită șoptindu-i la ureche, sporindu-i dorința pe care încerca din greu să și-o reprime.

Sărutând-o cu pasiune, Mac își lipi trupul de al ei, lăsând-o fără suflare, ea continuând să se lupte cu propriile simțăminte și cu irezistibila lui atracție.

Dar fără niciun folos. Și el fu cel care puse capăt momentului, împingând-o ușor cu brațele și studiind-o cu atenție.

– Unde ai fost în weekendul ăsta? o întrebă Mac.

– La Jenny, răspunse ea, forțându-se să nu se arunce din nou în brațele lui.

– Ticăloaso! îi aruncă el, cu o voce tăioasă. Te-a adus Joel aici?

– Am... Cu o mână tremurândă, își înlătură părul de pe față, încă prea uluită pentru a gândi limpede. Am p...plecat, după ce m-a lăsat Joel, minți ea, dar ezitarea o incrimină nu numai pe ea, ci și pe Joel.

Fața lui Mac se transformă într-o mască de granit.

– Asta înseamnă loialitate frățească pentru tine! bombăni Mac.

– Ce a făcut, a făcut pentru mine! insistă Roberta. Asta nu-l face neloial față de tine.

– Nu? o ironiză el. În concepția mea, asta îl face un trădător afurisit! Prinzând-o de bărbie, i-o ridică amenințător. Mă întreb cu ce altceva m-a mai înșelat. Și-a încercat cumva frățiorul meu norocul cu tine, Roberta? Despre asta e vorba?

Mânioasă, Roberta se depărtă de el.

– Asta este o insinuare dezgustătoare!

– Nu mai dezgustătoare decât insultele pe care mi le-ai adresat de când am venit aici, se apără el. Joel are o slăbiciune pentru tine. Întotdeauna a avut, și nu încerca să mă contrazici.

– Ești nebun, dacă îți imaginezi așa ceva, spuse ea oftând, încercând să se concentreze.

– Nu-s nebun, negă el. Doar conștient de ceea ce se întâmplă în jurul meu. Joel întotdeauna te-a vrut pentru el, și singurul motiv pentru care n-a făcut vreo mișcare serioasă până acum, este că l-am amenințat că-l pocnesc dacă încearcă.

– Atunci, de ce m-ai pasat lui, vineri seară? strigă Roberta, uimită.

– Am crezut că respectul față de mine înseamnă mai mult pentru el, decât dorința pentru tine, declară Mac. Dar încep să realizez că m-am înșelat.

– Te-ai înșelat asupra mai multor lucruri, dacă sincer crezi că eu și Joel am fi în stare să te trădăm! strigă Roberta.

– Mă rog, eu i-am pus în vedere cu mult timp înainte. Mac, își coborî privirea spre ceasul de la mână. Cu înverșunare, se întoarce

și porni cu pași mari spre ușă. Vin să te iau după program, o informă scurt. Apoi mergem împreună la Jenny, să-ți iei lucrurile.

— Nu mă mai întorc la tine, Mac, spuse ea, arătând palidă, dar neînduplecată.

Mac se întoarse, săgetând-o cu privirea, disprețul pe care Roberta îl citi în ochii lui fiind ceva cu totul nou pentru ea, și chinuitor. Trebuie să vin acolo din nou, să-ți mai dau o lecție? întrebă el, făcând-o să roșească. Te pot avea aici și acum, pe podeaua asta, dacă vreau, și tu știi asta, deci n-o mai lungi. Ți-ai exprimat obiectiile, și au fost luate în seamă. Să revenim la normal.

— Nu! protestă Roberta. Mac...

— La șase, i-o reteză el cu aroganță, împiedicând-o să mai spună ceva înainte de a părăsi încăperea.

Roberta rămase cu privirea fixată pe ușa închisă, tremurând de mânie și de frustrare, întrebându-se cum reușise el să întoarcă totul în favoarea lui.

Simplu, răsună o voce zeflemitoare, în capul ei. Tu ai făcut să fie foarte simplu pentru el, căzându-i în brațe atât de ușor!

— La naiba, răbufni ea, apoi auzi o ușă trântindu-se, și înjură din nou.

Fusese ușa lui Joel. Ținându-se de cuvânt, Mac se dusesese să-și verse restul mâniei pe Joel. Simțindu-se vinovată, căci ea îl vârase în bucluc pe Joel cu gura ei mare, se trânti în fotoliu, întrebându-se dacă va mai avea o slujbă la sfârșitul acestei dimineți oribile.

Capitolul 3

Joel îl aștepta, când Mac intră în biroul lui.

– Ce frate loial ești, se răsti acesta.

– Ce iubit loial ești, îi returnă Joel insulta. Eu nu mi-aș supune nici cel mai aprig dușman la ce ai supus-o tu pe Roberta vineri seară, și asta este adevărul, spuse el, lăsându-se din nou pe spate în fotoliu, urmărind cu interes cum vina înroși obrajii lui Mac.

– Roberta poate câștiga o bătălie și singură, fără a fi nevoie ca tu să faci pe cavalerul în armură strălucitoare!

Roberta nu mai putea câștiga în fața lui Mac, cum nu putea câștiga în fața unui autobuz supraetajat.

– Deci, acum încerci să mă faci praf. Ei bine, fratele meu mai mare, îmi pare rău, dar refuz să răspund provocării tale. Ești un fraier, dacă vrei să afli adevărul – lucru pe care, nici măcar pentru o clipă, nu m-am gândit că l-ai dori. Roberta este una la un milion, și ai lăsat-o să-ți scape printre degete, pentru că te interesează mai mult să păstrezi liniștea în fosta ta familie, decât de ea.

– Nu-mi țin mie predici, îl apostrofă Mac. Mai ales după cum m-ai prostit tot weekendul ăsta. De câte ori te-am sunat?

– De vreo zece ori, răspunse Joel, nepăsător. Este regretabil că n-ai renunțat la telefon, să pornești spre ea. Puteai s-o prinzi între două drumuri, atâta tot. Mac înțepeni. Ah... continuă Joel, deci Roberta ți-a reproșat același lucru, nu? Trebuia să ai încredere în fata asta... este foarte corectă.

– Am avut alte obligații, weekendul ăsta, se apără Mac. Știa asta, și dacă i-ar fi păsat, ar fi înțeles.

– Așa cum tu ai înțeles cât de umilitor a fost pentru ea să fie pasată fratelui tău mai mic, la petrecerea aniversară a fiicei tale?

– Oh, du-te naibii, Joel, spuse Mac oftând, ridicându-și mâna la ceafă și trântindu-se într-un fotoliu. Știi cât de sensibilă este Lulu, când este vorba de mine și de mama ei. Era seara ei; trebuia să mă gândesc la ea, în primul rând.

– Atunci, de ce ai mai invitat-o pe Roberta?

– De ce a acceptat? replică scurt Mac, și Joel simți că se sufocă de indignare.

– Nemernicule, șuieră acesta. Te-ai pus la adăpost! Mergând pe ideea "să-i facem pe toți fericiți", astfel ca Solomon Maclaine să nu-și facă procese de conștiință! Dumnezeuule, murmură el, uitându-se uimit la Mac, tu chiar ești un porc egoist, nu-i așa?

– Știai care este situația, când ai acceptat s-o iei ca parteneră, îl luă Mac în bătaie de joc.

– Am făcut-o de dragul Robertei, nu al tău, îl lămuri el. Am avertizat-o, să nu meargă. I-am spus că va suferi, căci ai noștri o vor termina. Dar știi ce mi-a răspuns? Mi-a spus: "De data asta, Joel, nu

se va mai ascunde de ei" Dumnezeu...! N-a avut nicio șansă, sărăcuța! În timp ce ea se uita la tine cu ochi plini de speranță, tu te gândeai doar cât de bună este la pat! Și totul se rezumă doar la asta, nu-i așa, Mac? concluzionă Joel, cu duritate.

– N-ai spune nu, dacă ar fi disponibilă, îl luă în răs Mac, bătând în retragere, căci Joel atinsese mai mult decât două puncte sensibile, în conștiința lui.

Joel îl scrută cu privirea.

– Dar este disponibilă acum, nu?

– Te simți atras de ceea ce a fost al meu, Joel? îi aruncă Mac, dezgustat.

– De ce nu? răspunse Joel, o expresie ciudată ivindu-i-se pentru o clipă pe față. Noi am împărțit aproape totul, de-a lungul anilor, de ce nu și o iubită sau două, care sunt în plus?

Într-o clipă, Mac fu lângă Joel, agitând amenințător un deget în fața lui.

– Dacă aflu că ai făcut un singur pas spre ea, Joel, Dumnezeu mi-e martor, te omor – ai priceput?

Joel se încruntă brusc.

– Asta este o provocare, Mac? întrebă el.

– Nu este o provocare, negă Mac. A fost o amenințare foarte clară! Încearcă să-i faci o singură propunere Iepurașului, și vei regreta! Îl avertiză el, prea furios ca să realizeze apelativul intim pe care-l folosisese, referindu-se la Roberta.

Pentru prima dată, cei doi frați se înfruntară din priviri, cu ostilitate.

– Nu cred că te mai bucuri de privilegiul ăsta, spuse Joel calm.

Roberta a terminat cu tine, ai uitat? Doar dacă, desigur, ai reușit s-o intimidezi, să se întoarcă la tine.

– O iau de aici diseară, declară Mac, cu satisfacție. Și, pentru informarea ta, sau a oricărui alt bărbat, Roberta este a mea, și rămâne a mea. Așa că, luați-vă ochii de pe femeia mea – femeia mea! repetă el, posesiv. Ai priceput?

Am priceput, gândi Joel, urmărindu-l pe Mac ieșind din birou fără a mai aștepta vreun răspuns.

Cu mișcări lente, Joel întinse mâna după telefonul interior.

– Vino aici, Roberta, te rog, îi spuse el, când auzi vocea mai curând răgușită a acesteia, apoi puse receptorul la loc, arătând preocupat.

Dar expresia pe care Roberta o văzu pe fața lui, când intră în biroul acestuia, un moment mai târziu, era cea obișnuită, batjocoritoare.

– Îmi pare rău, Joel, murmură ea, vinovată. M-a... m-a constrâns să spun adevărul.

– Ia loc, spuse el.

Roberta se așează, arătând ca un cățeluș așteptând să fie lovit.

– Te-a convins să te întorci la el? o întrebă.

Asta o făcu să-și ridice bărbia, cu semetie.

– Nu, nu m-a convins! declară ea.

– Mac, a spus altceva, remarcă Joel, sec.

– Fratele tău poate spune ce dorește. Întotdeauna s-a amăgit singur.

– Deci, ce ai de gând să faci după-amiază, când va veni să te ia? o întrebă el.

Roberta ridică din umeri.

– Nu merg cu el nicăieri, declară ea, cu fermitate.

– Sigur?

– Absolut.

– Atunci, nu există niciun motiv să nu iei cina cu mine, diseară, nu? propuse el.

Roberta se încruntă, surprinsă de invitație.

– N-am nevoie de consolare, Joel, spuse ea, adăugând cu tristețe: și nici nu am nevoie să mă apere cineva de el.

– De fapt, cred că voi avea nevoie de tine, seara asta. Am întâlnire cu Lou Sales de la Portsmouth – și amândoi știm ce înseamnă asta!

Lou Sales era un fost inginer constructor de nave, care, la retragerea din marină, și-a înființat propria companie de construcții navale, cu un ajutor financiar substanțial de la familia Maclaines. Problema lui Lou Sales era că putea să bea atât, încât să bage pe oricine sub masă; și întotdeauna insista să facă această probă! Joel voia ca ea să urmărească șirul discuției și după ce el va trece de punctul în care nu va mai realiza ce va încerca șiretul Lou să scoată de la el.

– Deci, dacă nu te vezi cu Mac diseară, concluzionează Joel, poți veni să mă ajuți, nu-i așa?

Joel îi testa hotărârea. Roberta realizează, și se înroși.

– Desigur, fu aceasta de acord.

– Bine, spuse Joel. Poți să pleci cu o oră mai devreme azi, îi permise el, și Roberta înțelese că-i sugerase asta doar pentru a fi plecată când fratele lui o va căuta. Și vin să te iau la șapte.

Mac sosi la șase treizeci, exact când Roberta ieșise din baie, cu părul ridicat în vârful capului și trupul parfumat înfășurat într-un halat de baie trandafiriu.

Sărmana Jenny încerca să-l împingă din ușă. Zărand-o pe Roberta, el luă un aer amenințător.

– Spune-i să mă lase înăuntru, îi ordonă acesta.

– Este apartamentul meu, Solomon MacLaine, interveni Jenny cu fermitate. Și eu...

– Spune-i, mârâi el.

– Este în ordine, îi spuse prietenei ei, cu o voce aspră. Lasă-l să intre. Era mai bine, decât să-l vadă explodând în cadrul ușii, și, cu tot curajul lui Jenny, Roberta nu credea că prietena ei era pregătită pentru o doză din adevărata furie a lui Mac. Privindu-i amenințător pe amândoi, Jenny se dădu la o parte. Roberta își vârî adânc mâinile în buzunarele halatului și se îndreptă către camera de zi. Mac o urmă, trântindu-i ușa în nas lui Jenny.

Se lăsă liniștea. Fiind nevoită să-și strângă toate forțele pentru ceea ce urma, Roberta se întoarse cu fața la el, să-l înfrunte.

În cele din urmă, el ajunse la limită.

– Vino acasă, o rugă, cu o voce răgușită.

– Nu. Roberta scutură din cap, șuvițe de păr mătăsos, căzându-i pe fața întristată. Nu, Mac. Eu și cu tine, vrem lucruri diferite de la viață. Dacă te las să mă convingi să mă întorc, atunci aș trăi în minciună și pur și simplu nu mai suport așa ceva.

– Ce minciună? Străbătând camera, Mac se opri în fața ei. Cuprinzându-i obrazul cu mâna, îi ridică bărbia, astfel încât să se poată uita cu înverșunare în ochii ei. Încă mă mai dorești, pretinse

el. Și asta nu este o minciună!

– Da, șopti ea, nederanjându-se să nege, mai ales când el putea să-i simtă pulsul accelerându-i-se la cea mai simplă atingere a lui. Dar, de fapt, tu ce dorești, Mac? îl întrebă cu tristețe. Pe mine ca persoană, cu un suflet și simțăminte, pe care să le iei în considerare – sau doar trupul, care răspunde atât de excitant la al tău?

– Trupul meu îți răspunde în același fel, o contră Mac. Crezi că plăcerea este numai a mea, dar este a amândurora. Tot timpul, de fiecare dată. Își trecu degetele peste pielea ei, într-o delicată mângâiere, făcând-o să tresară de plăcere. Chiar și asta, murmură el, o simplă dezmiardare, este suficientă pentru a te înfiora de plăcere. Este suficient doar să te privesc, ca să te doresc, și știi că același lucru se întâmplă și cu tine. Ne simțim bine împreună! declară el, cu o ușoară cruzime. De ce încerci să distrugi totul?

De ce? Roberta închise ochii, încercând să alunge văpaia întunecată din ochii lui. El avea dreptate. Fiecare cuvânt pe care-l rostise era, oh, atât de adevărat! Dar nu la asta se rezuma totul, nu? Această atracție sexuală, sălbatică, domolea doar o parte din durerea din sufletul ei, dar restul?

– Eu vreau mai mult. Am nevoie de mai mult de la tine, Mac.

– Mai mult din ce, pentru Dumnezeu? Mai mult din asta?

Cu o mișcare bruscă, îi dădu halatul la o parte, scoțându-i la iveală umerii și sânii de culoarea fildeșului. Geamătul ei de protest se pierdu în modul agresiv prin care, prinzând-o de mijloc, o trase spre el, trecându-și degetele tremurânde pe pielea catifelată a sânilor ei. El își fixă privirea încărcată de pasiune și dorință în ochii ei, și ea gemu, scuturând din cap într-o mută negare, strângând din

buze, pentru a se opri să-i răspundă.

Era un test. Roberta realizează asta, stând nemișcată în fața lui, încercând din rășputeri să se opună acestui atac deliberat asupra simțurilor ei. Și pentru că se luptă cu el, dezmierdările lui continuă, până când respirația ei deveni întretăiată, bătăile inimii neregulate, fiind nevoită să-și încordeze tot trupul, pentru a-l opri să se lipească de al lui, ceea ce ar fi însemnat primul semn al iminentei ei capitulări.

Și reuși – reuși însă exact până în momentul în care, în acea luptă, el puse stăpânire pe gura ei. Atunci se declanșă iadul, căci ea știa că nu avea puterea să lupte cu minunatele lui buze. Și sângele începu să-i clocotească în vene, trupul i se arcui spre el și brațele i se încolăciră neputincioase în jurul gâtului lui.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie! murmură el, înfierbântat, desprinzându-și buzele de ale ei. Nu realizezi că am ajuns la apogeu? Încă puțin din ceea ce dorești tu mai mult, și riscăm să murim!

– Sex! spuse ea, cu o voce gătită, ochii ei verzi deschizându-se larg, pentru a-i arunca o privire severă. Chiar trebuie să reduci totul la sex?

– De asta ne bucurăm. Și, slavă Domnului, ne bucurăm mai mult decât s-a bucurat vreodată majoritatea cuplurilor! Și tu, o avertiză el, te minți singură, dacă încerci să tratezi asta cu indiferență.

– Eu nu tratez sexul cu indiferență, negă Roberta, trupul tremurându-i în încercarea de a se desprinde din strânsoarea lui. Dar asta nu este suficient!

– Trebuie să fie suficient! Pentru că nu-ți pot oferi mai mult, și te amăgești singură dacă-ți imaginezi că vei scăpa de asta!

Și, pentru a-și susține punctul de vedere, gura lui puse stăpânire pe a ei, cu o atât de devastatoare forță, încât ea se topi – se topi ca o lumânare într-o candelă aprinsă, se topi în sărutul lui pasional, în senzația provocată de mâinile lui tremurânde care-i desfăcură cordonul halatului, scoțând la iveală trupul fremătând de dorință.

– Mă dorești, șopti Mac, cu o voce răgușită.

– Da. Ea nici măcar nu încercă să nege. El deja o mângâia atât de intim, încât realizase deja. Și tu mă dorești! pretinse ea

– Nu eu sunt cel care neagă asta, scrâșni Mac printre dinți. Tu ești aia!

– Oh! gemu Roberta. Ești un ticălos! șopti, neajutorată.

– Că te fac să te simți așa de bine? Mac zâmbi triumfător. Pot să te fac să te simți și mai bine. Aici, și acum, sau, preferabil, la Chelsea, unde nu vom fi deranjați. Trebuie doar să rostești cuvântul...

Cuvântul. Cuvântul era "da" – atât – doar un simplu cuvânt, și Mac o va lua cu el, și totul va fi uitat. Cuvântul îi stătea chiar pe limbă, impulsivat de cunoscutele lui mângâieri și devastatoarea tandrețe a sărutului lui.

Atunci însă, el făcu un lucru neașteptat. În loc să-și consolideze victoria asupra simțurilor ei, se desprinsă de ea, o mai sărută o dată cu multă blândețe închizându-i la loc halatul. Apoi o luă de mână și o trase din nou, lipind-o de trupul lui arzând de dorință.

– Tu, șopti el. Doar tu decizi, șopti el. Vino acasă cu mine, Iepuraș. Nu mă face să te implor.

El o copleșise. Vocea lui joasă, tremurândă, felul lui propriu în care îi spusese "Iepuraș", care-i scăpa din gură doar când era înnebunit de dorință, vizibila sinceritate când îi spusese de ce o dorea, și pledoaria. O pledoarie pe care nu s-ar fi așteptat s-o audă de la Mac vreodată – indiferent cât de mult ar fi dorit-o. Toate astea o învinseseră cu adevărat, și-și ridică privirea la el, să-i spună asta, să-i ofere orice și-ar fi dorit de la ea, căci niciodată, în douăsprezece luni de când îl cunoștea, nu-l simțise atât de vulnerabil.

Atunci, ușa de la camera de zi se deschise și Joel intră. Făcu o pauză, pentru a realiza ce se întâmpla, și spuse cu o voce suavă, care de obicei îi scotea din sărite pe unii.

– Ai venit să-mi pregătești întâlnirea, Mac? Nu era nevoie, fratele meu mai mare. Chiar îmi place să fac singur lucrul ăsta.

Roberta nu schiță niciun gest, doar suspinând la cruzimea ironiei lui Joel, dar Mac, cu fața neagră de furie, făcu un pas uriaș spre Joel și-și ridică brațul, cu pumnul încheștat, gata să-l lovească în bărbie.

– Nu, strigă ea, prinzându-l de braț, la timp, pentru a-l împiedica. A vrut doar să te enerveze, Mac! spuse Roberta repede. Te rog! insistă ea, constatând că brațul lui era încă încordat.

Cu ochii scăpărându-i de furie, se întoarse spre ea.

– Îl aperi, după ce tocmai a insinuat, ce a insinuat?

– Normal că nu-l apăr! Dar este fratele tău! Nu-ți lovești fratele doar pentru că s-a întâmplat să facă o glumă mai deplasată!

– Dar era o glumă? Mac se încruntă, plin de suspiciune. Face glume cu tine, pe la spatele meu?

– Evident că nu, negă aceasta, privind-l de parcă el ar fi

înnebunit. Cum îl poți bănuî pe Joel de un lucru atât de urât?

– Dumnezeule, spuse Mac cu o voce gătuită. Adică să cred că totul a fost doar imaginația minții mele geloase!

– Așa ar fi corect, interveni Joel, turnând intenționat gaz pe foc.

Roberta se uită buimăcită la Joel, fiind șocată să vadă un licăr de satisfacție în ochii lui.

– Încetează, Joel! strigă ea. Nu este deloc nostim! Apoi i se adresa lui Mac. Știi că nu este nimic între mine și Joel!

– Nu? Atunci, ce naiba caută aici, de parcă ar fi fost așteptat?

– Poate pentru că sunt, interveni Joel, sesizând evidenta ezitare a Robertei. Așteptat, vreau să spun, specifică el. O scot pe Roberta la cină.

Mac se întoarse spre el, ca un șarpe cu clopoței gata să muște, cu o mână încă pe talia Robertei și cealaltă cu pumnul încheștat.

– Te-am avertizat deja, astăzi. Nu mă face să repet.

– Și eu te-am avertizat, dacă-ți amintești? Îl contră Joel.

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri cu ostilitate. Roberta se uită îngrijorată de la unul la altul.

– Oh, vă rog! Nu vă luați la bătaie din cauza mea. N-aș suporta.

În răspuns, Mac își mută privirea de la Joel la ea.

– Ia-ți haina. Plecăm în momentul ăsta.

– Dar eu am stabilit să iau masa cu Joel, seara asta! Ochii ei verzi cereau înțelegere. Nu pot, pur și simplu...

– Ascultă! Nu se pune problema să faci o alegere între a lua cina cu el, sau a veni cu mine! Ești a mea, și vii cu mine chiar acum! Deci, ia-ți afurisita aia de haină!

– Dar nici măcar nu sunt îmbrăcată! spuse ea, nevenindu-i să

creadă ce se întâmpla.

– El n-are nevoie de tine îmbrăcată, interveni Joel, batjocoritor. Când a avut Mac nevoie vreodată de o femeie îmbrăcată? Mă gândeam, Roberta, că ai realizat asta, până acum...

Pentru asta, Mac îl lovi. Pumnul lui încleștat se opri în falca lui Joel, cu suficientă forță pentru a-l trânti pe acesta pe podea.

Cu un strigăt de spaimă, Roberta încercă să se ducă la el, dar Mac o opri,

– Lasă-l, îi ordonă el, furios. Du-te și îmbracă-te.

– Nu.

Ce-i venise, Roberta nu știa. Un lucru era sigur, înainte ca Joel să intre în cameră, se înmuiase suficient pentru a face orice i-ar fi cerut Mac. Dar scena oribilă care tocmai se încheiase, precum și ceea ce spusese Joel, o făcuseră să tremure de groază.

Îngrijorată, se duse și îngenunche lângă Joel.

– Ce vrei să spui, că nu? o întrebă Mac, în timp ce ea întoarse capul lui Joel, pentru a vedea ce-i făcuse Mac la falcă. Buza lui era crăpată și sângera, iar bărbia i se înroșise deja. Ea găsi o batistă de hârtie în buzunarul de la halat, și i-o puse pe buză,

– Exact asta am spus, răspunse ea scurt. Nu vin cu tine.

Urmă un moment de tăcere, de parcă Mac ar fi avut dificultăți în a crede ce-i auziseră urechile, apoi spuse, cu brutalitate.

– Pentru că l-am pocnit pe nemernicul ăsta?

– Nu, răspuse ea. O merita. La asta, Joel se încruntă, nefăcând vreun efort pentru a se ridica de jos. Dar are și dreptate, nu-i așa? Roberta își ridică privirea la Mac. Tu mă dorești doar pentru trupul meu. Nu înseamnă nimic deosebit pentru tine, și niciodată nu se va

întâmpla asta, nu? Nu mă mai întorc la tine, Mac, conchise ea, cu fermitate.

El nu scoase nici măcar o vorbă. Rămase nemișcat, privindu-i din picioare pe cei doi de pe podea.

Apoi, cu o voce atât de rece încât Roberta abia i-o recunoscuse, spuse:

– Să te ia naiba, atunci. Aruncându-i o ultimă privire lui Joel, se întoarse și ieși din încăpere, aproape lovindu-se de Jenny, care tocmai apărură la ușa camerei de zi, de parcă n-ar fi fost acolo.

– Dumnezeu, spuse Jenny, în atmosfera încărcată pe care o lăsase în urma lui. Ce se întâmplă aici? Apoi îl văzu pe Joel, încă pe podea, frecându-și falca, cu ochii larg deschiși. Joel! strigă ea. Ți-ai spart buza!

Ușa de la intrare se trânti cu zgomot; Roberta se aruncă neputincioasă într-un fotoliu, acoperindu-și ochii cu o mână rece, tremurândă.

– De ce ai făcut asta, Joel? șopti ea. De ce trebuia să-l enervezi în halul ăsta?

– Contrar celor spuse de tine mai devreme, domnișoară Chandler, spuse Joel, ridicându-se în picioare, ai nevoie de protecție când el este în preajma ta, Sau n-ai realizat că erai aproape să te păcălească din nou?

Roberta tresări la evidentul lui sarcasm, un adevăr de nesuportat îi ieși la iveală. Joel avea dreptate. Fusese gata – mai mult decât gata – să facă orice ar fi dorit Mac.

– Asta nu înseamnă că tu ești cel care trebuie să mă protejeze, strigă Roberta. Tu și cu Mac sunteți frați!

– Tocmai pentru că-l iubesc, am făcut ce-am făcut! adăugă el.
– Făcându-l să te urască? îl ironiză ea. Pretinzând că ar fi ceva între noi?

– A mers, nu? A venit la tine, gata să te tragă de păr după el.
Ea oftă, enervată, pe jumătate dorindu-și să nu fi început așa ceva.

– Eu nu voi accepta să mă joc cu sentimentele lui Mac, Joel, spuse ea, cu fermitate.

– De ce? întrebă el. El se joacă de prea mult timp cu sentimentele tale! Nu, ascultă-mă, continuă Joel repede, căci crudul adevăr o făcuse pe Roberta să pălească. Mac te iubește, Roberta. El a pus ochii pe tine din primul moment, numai că este prea încăpățânat să recunoască. Trebuie trezit la realitate. Și dacă îl iubești atât de mult pe cât se pare, atunci îl vei ajuta s-o facă, înainte de a pierde ultima șansă de a fi cu adevărat fericit!

– Nu este Frumoasa Adormită! strigă ea, uitându-se la Joel, de parcă ar fi înnebunit.

– Ba da, este – într-un fel, insistă Joel, deși comparația îl făcu să zâmbească. Numai că Mac s-a fript o dată cu o căsătorie și-i este atât de al naibii de teamă să nu se frigă din nou, încât nu îndrăznește să privească în față adevărata dragoste, fără a-l trece toate sudorile!

– Adevărata dragoste! îl luă ea în derâdere. Tu chiar crezi așa ceva? Mac nu mă dorește pentru că mă iubește! Mă dorește pentru că-l satisfac în pat!

– Și nu e de mirare, dacă ești la fel de înflăcărată ca atunci când ești furioasă! spuse el, trecându-și privirea peste ochii ei strălucitori, peste gura tremurându-i delicios și senzualitatea

sânilor ei plini.

– Bine, găsește-ți alt fraier să-ți trezească fratele la realitate, îi aruncă Roberta. Pe mine nu mă mai interesează.

Joel tăcu un moment, apoi spuse, cu prudență:

– Presupun că și cina iese din discuție? Numai că Lou va fi...

Ea își ridică brusc capul, privindu-l amenințător.

– Bine! spuse el, ridicând o mână pentru a se apăra. Înțeleg că ești prea supărată pe Mac, pentru a putea înghiți ceva, deci voi pleca, și... Roberta nu era supărată numai pe Mac, și Joel știa asta.

– Pur și simplu ieși de aici, Joel, îi sugeră ea, cu o voce răgușită. Înainte să fac ceva ce am putea regreta amândoi.

Capitolul 4

— Ce-a fost asta? întrebă Jenny, nedumerită, după plecarea lui Joel.

— Nimic, răspunse Roberta, fără vlagă. Joel a făcut una dintre glumele lui proaste, pe socoteala mea!

— Vrei să spui că buza i-a spart-o Mac? întrebă Jenny, neîncrezătoare.

— Ei bine, în niciun caz n-am făcut-o eu, spuse Roberta zeflemitor, apoi adăugă cu înverșunare: dar acum îmi doresc s-o fi făcut!

Cine se credea el, încercând să intervină în viața privată a ei și a lui Mac? Și cum îndrăznise să sugereze că fratele ei o iubea?

Mac nu cunoștea semnificația dragostei. El știa doar semnificația sexului. Și se va descotorosi de el! își spuse Roberta cu încăpățânare.

Dar, câteva ore mai târziu, după ce luase o gustare cu Jenny, concentrându-și atenția la televizor, Roberta fu nevoită să admită că

nu urmărea nimic. De fapt, nu auzise, sau nu văzuse, absolut nimic din programele de la televizor, toată seara.

Aștepta, realizează ea. Stătea acolo, vizibil tensionată, așteptând ca Mac să sune, sperând că va suna! Totuși, sperând cu aceeași disperare să nu sune.

Oftă și oftă din nou, dorindu-și ca acele senzații ciudate, care o încercau, să n-o fi făcut să se simtă atât de nefericită!

Era îndurerată, își puse singură diagnosticul. Îndurerată pentru o dragoste pierdută.

Nu, nu pierdută, își revizui ea gândul. Dar aruncată într-o autoexilare. Lucru ce făcea să-i fie și mai greu, pur și simplu pentru că realiza că trebuia să lupte cu propria-i decizie, cu propriile-i sentimente, știind că Mac ar primi-o înapoi, dacă s-ar ridica acum și s-ar duce la el.

Mac.

Trupul ei începu să freacă de dorință, doar gândindu-se la el. La frumusețea masculină a chipului său. La zâmbetul indolent. Sărutul senzual. Atingerea lui ușoară, atât de familiară...

– Mă duc să fac o cafea. Vrei și tu una?

Roberta clipi, vocea lui Jenny trezind-o din reverie.

– Nu, mulțumesc, răspunse ea. Cred că mă duc să mă culc...

– Bine, încuviință Jenny destul de ușor, dar ea știa, urmărind-o pe Roberta ieșind din cameră, știa la fel de bine ca și Roberta, că aceasta nu va închide un ochi toată noaptea, indiferent cât de mult va încerca.

Și nu închise. Stătu întinsă pe pat, gândindu-se. Gândindu-se la Mac, dinamicul om de afaceri, pe care-l întâlnise prima dată în

biroul lui Joel, la numai câteva zile după ce se angajase în companie. Arăta slab, îngrijit, ironic și plin de viață, trupul lui bine legat nefiind deloc ascuns de costumul bleumarin și cămașa bleu-pal pe care le purta.

El râdea cu Joel, când ea își ridicase privirea și-l văzuse pentru prima dată. Era încă vie în memoria Robertei acea imagine a lui, lăsându-și capul pe spate, cu părul negru strălucindu-i în lumină, fața prelungă, și tenul foarte bronzat, căci – urma să afle mai târziu – tocmai se întorsese dintr-o vacanță de o lună în Bahamas, cu fiica lui adolescentă. Chiar și acum îi putea vedea gura, tulburător de senzuală, purtând acel zâmbet amuzat, și ochii de un gri dulce, care o emoționaseră profund când se opriseră brusc pe ea.

Joel văzuse ce se întâmpla cu ea și schițase un zâmbet răutăcios, când le făcuse cunoștință.

– Președintele nostru, Solomon Maclaine, îl prezentase el pe Mac, sec. Apoi i se adresase lui Mac.

– Roberta Chandler, noua mea asistentă.

– Bertie, mai pe scurt. Sau chiar ceva mai exotic – cum ar fi, Iepuraș, nu? întrebase Mac, înaintând pentru a-i lua mâna.

– Nu! negase ea, străduindu-se să-și păstreze calmul, întrucât, chiar și atunci, simpla atingere a mâinii lui o tulburase profund. Nimeni nu mi-a spus vreodată Iepuraș, protestase ea. Și n-aș răspunde, dacă ar face-o cineva!

– Exceptând un iubit, desigur, adăugase Mac, surprins de brusca ei îmbujorare.

– Nici chiar atunci, răspunsese ea, coborându-și privirea, căci nu știa cum să facă față mesajelor transmise de ochii lui.

– Vom vedea, murmurase el.

Și văzuseră.

I se strânse stomacul când o altă imagine îi reveni în memorie: o imagine cu ei doi întinși goi pe un pat cu cearșaf alb, dorința unuia pentru celălalt fiind atât de intensă, încât nimic altceva nu mai exista pe lume.

"Iepuraș..." îl putea auzi șoptind, minunata senzualitate din vocea răgușită fiind suficientă pentru a se lăsa purtată pe cele mai înalte culmi ale pasiunii.

Apoi, de cele mai multe ori, sunase telefonul, și era Delia sau Lulu, atrăgându-i brutal atenția asupra obligațiilor lui.

Față de ele, nu față de ea. Nu față de actuala puicuță, care se afla acolo pentru a fi folosită și înlăturată, la nevoie!

Disperată, își îngropă fața în pernă, încercând să-și amintească latura urâtă a lui Mac. Indiferența lui față de sentimentele ei, din ce în ce mai profunde. Felul egoist în care-i închidea gura, ori de câte ori încerca să spună ceva de familia lui revendicatoare, cu un simplu "Îmi pare rău, Roberta, dar trebuie să plec". Și acum totul se va termina. Ea va deveni din nou Roberta, și "Iepurașul" nu va fi decât o vagă amintire.

Cu ochii încercănați după o noapte distrusă de o luptă neîncetată cu propriile-i emoții, și simțindu-se suficient de prost pentru a se uita amenințător la toată lumea care-i va ieși în cale, Roberta păși în holul clădirii în care se afla puterea executivă a companiei MacLaines, gata să se bată cu oricine îndrăzne să se măsoare cu ea.

Dar Joel era ultima ei țintă, atât timp cât el, în starea de spirit

îngrozitoare în care se afla ea, nu mai era cu nimic mai bun decât Mac, după comportamentul scandalos din seara trecută.

Așa că Roberta era pregătită pentru scandal, în mai multe direcții, nu numai una, când sui cu liftul la etajul conducerii și intră pe ușile ce duceau la apartamentul în care se aflau birourile lui Joel Maclaine – doar pentru a-și anunța sosirea.

– Pericol – pericol! strigă Mitzy, când o văzu pe Roberta. Joel a fost chemat să rezolve niște afaceri la Portsmouth, și tu trebuie să pleci la Zürich în locul lui.

– Eu? întrebă Roberta, șocată. Dar eu n-am autoritatea să semnez acte pentru Maclaines!

– Nu trebuie să semnezi ceva, o informă Mitzy. Doar să-i ții acolo până reușește Joel să ajungă și el, în două zile.

– Dar asta n-are nicio logică! protestă Roberta. Franc Brunner a avut deja o ezitare, vineri după-amiază. Dacă nu batem fierul cât e cald, e posibil să pierdem afacerea.

Mitzy ridică din umeri, ca și când nu era problema ei și, luând un dosar voluminos, i-l întinse Robertei.

– Țsta este pentru tine, spuse ea. Tot ce este legat de Brunner se află în el. Joel a spus că trebuie să-l studiezi cu atenție, să cauți vreo lacună, și s-o folosești pentru a trage de timp până ajunge el. Presupune că Franc Brunner speră să obțină mai mulți bani de la noi, și Joel nu are de gând să marșeze. Mi-a mai spus să-ți amintesc, continuă Mitzi, că Brunner are mai mare nevoie de noi, decât noi de el. Prin urmare, un pic de răceală din partea noastră s-ar putea să-l facă să nu uite asta. Așa că am amânat pe mâine întâlnirea de azi cu Brunner, și tu ai loc rezervat la cursa de azi de la prânz, care

pleacă de la Heathrow spre Zürich, deci restul zilei de azi ai timp să te uiți prin ăla. Mitzy făcu un semn spre dosar, ignorând consternarea din privirea Robertei. Există deja o cameră rezervată la hotel, pe numele companiei, continuă ea, denumind apoi unul dintre marile hoteluri internaționale, și va trebui s-o iei din loc, dacă vrei să te duci acasă să-ți faci bagajul, înainte de plecarea avionului.

– Când a aranjat Joel toate astea? întrebă Roberta, năucită.

– Dimineața asta, spuse Mitzy, adăugând sec, foarte devreme în dimineața asta – când m-a luat din pat și m-a adus aici la șase și jumătate, nu mai devreme, și nu sunt deloc veselă.

– Nu, murmură Roberta îngândurată. Observ că nu ești. Dacă trebuia să deranjeze pe una din noi, de ce nu m-a luat pe mine din pat, atâta timp cât toate astea erau pentru mine?

Mitzy ridică din umeri.

– Nu mă pune să-ți explic ce era în capul lui, îi aruncă aceasta. Tot ce știu este că atunci când am ajuns, el deja alerga pe aici ca un dement, și ăla – arată din nou spre dosar – era deja pregătit pentru tine.

– Deci, ce s-a întâmplat la Portsmouth? întrebă Roberta, amintindu-și de cina pe care Joel trebuia s-o ia cu Lou Sales, seara trecută.

– Se pare că domnul Sales are o problemă ingierească. Prin urmare, Joel s-a dus să-l ajute. Fapt pentru care m-a lăsat pe mine, adăugă ea plângându-se, să conduc singură departamentul ăsta!

Ei bine, poate că era mai bine, decise Roberta, așteptând să urce în avion, pe aeroportul Heathrow. Să se certe cu Joel, ca și cu Mac,

nu i-ar fi făcut bine, în final. La urma urmei, ea trebuia să lucreze îndeaproape cu el, și Joel era, în general, un șef cumsecade. Numai când relația lor de afaceri începuse să se intersecteze cu una personală, lucrurile începuseră să se complice și, probabil, de acum înainte ea se va asigura că nu se va mai întâmpla.

Probabil ar fi trebuit să-i dai același sfat și președintelui companiei! Își spuse Roberta, cu înverșunare. Atunci, nu te-ai mai fi simțit atât de nefericită ca acum. Lucru care, din nou probabil, va face Zürichul locul cel mai potrivit, unde se putea afla în următoarele zile – numai pentru că o plasa dincolo de tentație, în privința lui Mac. Cel puțin, la Zürich nu va putea, chiar dacă va dori, să treacă peste hotărârea ei și să-l vadă.

Mac... se gândi ea cu melancolie, stricându-și buna dispoziție. Un bărbat care emana putere și o periculoasă sexualitate, oriunde s-ar afla, sau în orice situație s-ar afla.

Ticălos arogant, gândi ea, dar cu dor. Îmbrăcat sau neîmbrăcat, era un bărbat primejdios de sexy. Arăta minunat, chiar și în echipamentul alb de tenis, mușchii fermi, mișcându-se în timpul jocului cu o energie și o acuratețe ce demonstau cât de ușor ar fi putut câștiga un meci de profesioniști, cu puțină încurajare din partea părinților săi; atât era de bun.

Dar ei nu-l încurajaseră, și discuția pe care o avuseseră odată, în întunericul dormitorului lor, îi reveni Robertei în minte. O noapte în care făcuseră dragoste neîntrerupt, când îl ascultase vorbind despre ambițiile lui, regretele lui, visele lui secrete.

Ea fusese atât de sigură că o va iubi; altfel de ce și-ar fi deschis sufletul în fața ei? De ce i-ar fi povestit lucruri, pe care, putea să

jure, nu le spusese nimănui altcuiva.

Lucruri despre școala cu internat, unde fusese uitat de părinții săi atât de mult timp, încât fusese nevoit să învețe să-și canalizeze energiile spre ceva care să-l stârnească, sau ceilalți băieți urmau să vadă cât suferea de dor de casă. Asta înainte de a descoperi că și ei se simțeau la fel – copleșiți de gânduri, singuri, vulnerabili, respinși. Unii își găsiseră refugiul în studiu intens, alții, ca și el, în sport. Pentru asta însă, nu și-a sacrificat studiile. Din fericire, inteligența nativă îl ajutase să treacă prin anii de facultate cu un minimum de efort, astfel încât putuse să se dedice pasiunii lui pentru sport. Rugby, crichet și, înainte de toate, tenis.

El îi povestise despre sentimentele de mândrie și realizare care îl încercaseră când fusese selecționat să joace pentru comitatul său – numai că părinții îi blocaseră acea șansă. Sportul, spusese ei, își are locul lui. Dar fiul lor cel mare era destinat pentru lucruri mai bune. El era moștenitorul imperiului MacLaine, ceea ce însemna că tot ce era legat de sport trecea pe locul doi.

Îi povestise cum frustrarea și dezamăgirea îl transformaseră atunci într-un rebel. Își aruncase la coșul de gunoi toate echipamentele de sport și refuzase să mai joace. Se răzvrătise atunci nu numai împotriva sportului, ci a vieții însăși, nemaiascultând de nimeni, făcând gafă după gafă, până la ultima, când o lăsase gravidă pe Delia.

Părinții lui fuseseră încântați – și părinții ei fuseseră încântați, întrucât fiica lor nu se comportase deloc mai bine ca el. Căsătoria lor fusese un dezastru, aproape chiar din primul moment. Amândoi erau prea tineri și amândoi aveau prea multe alte lucruri de făcut

în viață, decât să joace rolul de familiști și să fie părinți, când chiar ei erau la vârsta la care însuși cuvântul "părinte" îi scotea din sărite. Singura lor bucurie, recunoscuse el, fusese că amândoi o adoraseră pe Lulu, chiar din momentul în care se născuse. O iubeau la nebunie, la fel ca bunicii ei. Și dacă în intimitate, el și Delia se războiau ca șoarecele cu pisica, în fața lui Lulu și a părinților lor, se purtau ca niște adevărați îndrăgostiți, ascunzându-le suferința cu care fusese răsplătită nesăbuiința lor.

El nu mai manifestase niciun interes în vreun sport, ani buni după asta, apoi într-o zi Joel se ivise la ușa lui, cu două rachete de tenis în mână și un zâmbet băiețesc pe față.

– Te rog, Mac, vrei să joci cu mine o partidă?

Astfel, începuse iar să joace tenis – în special cu Joel – folosind din nou sportul ca pe un refugiu, unde-și revărsa toate frustrările acumulate, căci atât el cât și Delia, știau că mariajul lor era pe ducă, dar niciunul din ei nu făcuse nicio mișcare pentru a-i pune capăt, amândoi nedorind s-o rănească pe Lulu și să-și dezamăgească părinții.

Roberta suspină. Nefericirea și frustrarea, pe care Mac le îndurase în toți acei ani, fuseseră atât de palpabile, cum le descrisese Mac, încât și acum simțea aceeași compasiune pentru el, ca și în noaptea în care îi povestise despre ele.

Atunci venise lovitura, își aminti Roberta. Mac și Delia erau deja practic despărțiți, fiecare având viața lui, doar că locuiau încă în aceeași casă. Mac fusese nevoit să preia o parte din activitatea tatălui său, a cărui boală de inimă devenise un motiv serios de îngrijorare, în timp ce Delia se ocupa de problemele ei, scăpată de

un bărbat, pe care nu-l interesa care erau problemele ei, atât timp cât era discretă. Într-o noapte, sosind acasă cu o zi mai devreme dintr-o călătorie de afaceri în SUA, o găsisse pe Delia cu un alt bărbat.

Foarte bine, își spusese Mac, căci știa că avea iubiți, dar nu știa că se culca cu aceștia în casa lor! Și, găsimd un străin simțindu-se acolo ca în propria-i casă, fusese ca un catalizator pentru cei zece ani în care fusese călcat pe bombeu, pentru binele unuia sau altuia! Și hotărâse că, dacă Delia nu putea să respecte casa lor ca pe un sanctuar, ferind-o de tot ce aveau în afara ei, atunci nu mai dorea să continue acel mariaj, deci se mutase și introdusese acțiune de divorț.

Nimănui nu-i plăcuse lucrul ăsta. Părinții lui fuseseră furioși. Delia fusese furioasă, pentru că, într-adevăr, îi plăcea stilul acela de viață fără griji, pe care i-l oferea mariajul lor de conveniență. Și Lulu, în vârstă de zece ani, fusese absolut de neconsolat. Ea jurase că nu-i va mai vorbi niciodată și, bineînțeles, luni întregi își ținuse jurământul. Apoi, tatăl lui avusese un alt atac de cord, care se dovedise fatal – pur și simplu o altă povară a vinei, pe care trebuia s-o poarte cu el.

Fusese îngrozitor, îi mărturisise el. Un capitol din viața lui cu care nu se împăca nici acum și pe care nu dorea să-l mai trăiască vreodată.

De aceea era atât de pornit împotriva căsătoriei, trase concluzia Roberta, și de aceea familia lui încă îl mai ținea strâns legat de ea.

– Scuzați-mă, doamnă?

Roberta clipi, îndreptându-și privirea spre stewardesa din fața

ei.

– Vreți să vă puneți centura, vă rog? Suntem pe punctul de a decola.

Să decoleze? Roberta clipi din nou, uimită de faptul că reușise să ajungă în avion, fără să-și aducă aminte că părăsise Heathrow!

Mac! îl învinui ea, supărată. Se pierduse în fantezia ei favorită numită Mac.

Era frumoasă ca întotdeauna, formele ei suple îmbrăcate într-un costum de culoarea mentei, și părul blond-deschis atrăgeau privirile admirative ale fiecărui bărbat, când se opri în fața mulțimii care aștepta în terminalul de sosire. Roberta însă nu realiză interesul lor. Era prea ocupată cu citirea cartoanelor cu numele de identificare, ridicate pentru persoanele care aveau întâlnire cu un străin.

Un alt aranjament rapid al lui Joel. Un prieten al lui, care-i promisese să aibă grijă de ea până la sosirea lui. De fapt, el urma să facă pe interpretul și șoferul pentru orice întâlnire cu Franc Brunner. Ceea ce Robertei nu i se părea necesar, atâta timp cât Brunner vorbea engleza.

Dar, cu o ridicare din umeri, se întrebă singură cine era ea să comenteze aranjamentele șefului, și continuă să cerceteze cartioanele până dădu cu ochii de numele ei pe pieptul unui bărbat care, chiar în timp ce se apropia de el, o puse în alertă, când îi citi în ochii albaștri lipsa de interes.

Înalt și zvelt, cuvântul "chipeș" putea fi folosit cu ușurință în descrierea înfățișării lui.

– Domnișoara Chandler? întrebă el, cu un plăcut accent

german. Numele meu este Karl Loring și o să fiu însoțitorul dumneavoastră pentru următoarele câteva zile.

– Domnule Loring, vă mulțumesc că vă sacrificați timpul pentru mine.

– Este plăcerea mea, spuse el zâmbind. Joel nu mi-a spus că are o asistentă atât de frumoasă. După cum văd, urmează să fie în întegime plăcerea mea.

Întrebarea voalată din ultima parte, o făcu pe Roberta să ridice privirea la el, cu înțelepciune. Urma să aibă probleme cu Karl Loring dacă nu era atentă, realizează ea. Bărbatul era pe deplin fermecător și suficient de vanitos, pentru a te aștepta ca avansurile lui să fie binevenite.

– Mergem? sugeră ea cu răceală, și fu iritată de strălucirea din ochii lui albaștri, când el auzi și înțelese concedierea tăcută din tonul ei. Nu reușise altceva, decât să-i sporească apetitul, realizează ea.

Totuși, el se hotărî evident să renunțe pentru moment, căci în continuare nu făcu altceva decât să se ofere să-i care bagajul, apoi o prinse ușor de braț, conducând-o afară din clădire.

Mașina lui era un BMW alb de ultimă generație, pe care o conduse cu pricepere în oraș, bucuros, se părea, să vorbească despre el, fără a se aștepta la vreo încurajare din partea ei. Era, aparent, traducător de meserie dar, pentru că provenea dintr-un anumit mediu social, cercul lui larg de prieteni deținea oarecare putere în comunitatea oamenilor de afaceri, ceea ce însemna că avea acces la o mulțime de informații secrete, pe care era doritor să le transmită mai departe, pentru un stimulent corespunzător.

Bani, cu alte cuvinte, realizează Roberta. Și se înțelegea că era

foarte bun la asta, dacă era să te ghidezi după mașina și hainele lui scumpe.

În plus, presupuse Roberta, farmecul și manierele lui alese, făceau impresie bună unei mulțimi de oameni. Ea se încruntă, întrebându-se cum putuse Joel să fie fraierit de înfățișarea lui. Privindu-l pe Karl pe furiș, reuși să vadă dincolo de profilul atrăgător. Era o oarecare viclenie în ochii aceia, și ceva din gura lui surâzătoare sugera o înclinație spre cruzime.

Da, conchise ea. Bărbatul ăsta era deștept – mai deștept decât crezuse ea la început. Manierele lui de play-boy puteau fi doar un paravan în spatele căruia îi plăcea să se ascundă, și farmecul lui deosebit probabil îi deschidea uși, care altfel ar fi fost închise pentru el. Bărbatul ăsta era de fapt o vulpe. O vulpe mieroasă, rafinată, dichisită, dar foarte vicleană.

Trăgând în fața hotelului, opri motorul și se întoarse zâmbind spre ea.

– Ce spuneți, să începem prin a lua cina împreună? propuse el. Poate reușim să ne cunoaștem puțin mai bine, înainte de a ne pune mințile la treabă, mâine.

Roberta se încruntă.

– Știi și eu... murmură ea nesigur, neavând vreo intenție să-l îndepărteze, chiar dacă putea deveni o problemă. Dar era un prieten al lui Joel, și Joel era șeful ei. Am o mulțime de hârtii pe care să le studiez, dacă vreau să-i fiu de folos lui Joel, îl refuză, cu prudență.

– Numai muncă și niciun fel de distracție, spuse el, tachinând-o. Și dumneavoastră aveți toată după-amiaza la dispoziție

să munciți. Gândiți-vă la asta, o îndemnă. Poate diseară, veți avea nevoie de un pic de destindere, după atâta muncă. De ce să nu vă folosiți de mine, și de o cină împreună, pentru a vă relaxa?

Ochii lui, gura, limbajul trupului acestui bărbat, emanau o atracție atât de mare, încât Roberta simți că începea să-i răspundă.

Și de ce nu? se întrebă brusc. Ești liberă acum! Poți răspunde oricui vrei!

– Bine, domnule Loring, se auzi acceptând. Și mulțumesc pentru invitație.

– Karl, vă rog, o rugă el, ochii luminându-i-se în așteptare.

Ezitatea ei fu doar formală.

– Roberta, îl informă ea, și zâmbetul lui trebuie să fi fost molipsitor, căci și ea se trezi zâmbind.

– Atunci, la șapte și jumătate, nu? sugeră el.

Camera ei se dovedi a fi un apartament luxos, care o făcu să zâmbească, pentru că știa că nu era nevoie. Dar fusese inițial rezervat pentru Joel – și Joel evident se aștepta la ce era mai bun.

Intră în dormitorul elegant și puse deoparte cele câteva haine pe care le luase cu ea. Apoi, cu mintea la muncă, scoase dosarul voluminos din geantă și-l luă cu ea în la fel de elegantul salon, îl trânti pe masa joasă, flancată de două canapele, apoi se așază și începu să caute ce-i spusese Joel că vrea să găsească.

Trecuse de ora cinci când se ridică să-și tragă sufletul, și chiorăitul stomacului fu cel care-i aminti că nu mâncase nimic toată ziua.

Sună room-service și comandă un sandviș cu șuncă și o ceașcă de cafea, apoi rămase în picioare, privind la teancurile de hârtii

împrăștiate pe masă. În cele câteva ore de citit, nu găsisese nimic care să poată fi denumit o lacună, și asta nu era o surprinză. Oamenii din departamentul juridic al companiei Maclaines, nu erau cunoscuți pentru lacunele lăsate în urma lor. Mac nu i-ar fi angajat, dacă ar fi fost așa.

Mac.

Nu, își spuse ea cu fermitate, simțind din nou acea cunoscută strângere de stomac. Următoarele câteva zile nu se va gândi la Mac! În schimb, va face un duș scurt, hotărî brusc.

Cincisprezece minute mai târziu ieși din baie, înfășurată într-unul dintre halatele albe, scurte, puse la dispoziție de hotel, cu părul ridicat în vârful capului. Porni să-și caute lenjerie de corp curată, apoi se opri, un zgomot venind din salon atrăgându-i atenția.

Chelnerul de la room service! realizează ea, și schimbă direcția spre ușa dormitorului, gata să-i mulțumească – numai că paraliză, cuvintele înțepenindu-i în gât, când se trezi uitându-se nu la un chelner cu o tavă în mâini, ci la Mac.

Mac – stând al naibii de confortabil pe una din canapele din salonul ei.

Capitolul 5

Era trântit într-un colț al canapelei, cu haina de la costumul gri desfăcută, cămașa bleu descheiată la doi nasturi, și picioarele proptite pe marginea măsuței de cafea – Robertei nevenindu-i să-și creadă ochilor!

– Mac! exclamă ea. Ce faci aici?

– Muncesc, la fel ca și tine, răspunse acesta, evident nu la fel de surprins s-o vadă cum era ea. De fapt, el nici nu se obosi să-și ia ochii de pe teancul de hârtii pe care-l avea în mână. Ce naiba are de gând Joel, cu afacerea asta Brunner, Roberta? întrebă el, în timp ce aceasta rămase pe loc, tremurând, și de uimire, și de bucuria de a-l vedea. Nu e de mirare că diavolul ăsta viclean încă mai speră să câștige ceva, când se pare că i-am făcut concesii la toate observațiile cu care a venit, încă de la începutul tratativelor!

Ea clipi, încercând să se adune, incapabilă încă să accepte faptul că el era acolo, sau să evalueze vreun cuvânt aruncat de el.

Și aruncat era corect spus, Roberta realizează asta, când ceața îi

dispăruse de pe ochi, și-l putu vedea exact așa cum era.

Mac se afla acolo pentru afaceri, nu în interes personal. Și era supărat, ochii gri scăpărându-i, privind foile de hârtie pe care le studia.

Afacerea Brunner.

Oh, Dumnezeule! Roberta aproape sări ca arșă. Mac se ocupa de afacerea Brunner!

– Vino aici și uită-te la astea! îi ordonă el, tot fără a-i arunca măcar o privire.

Cu degetele jucându-i-se nervos cu nodul de la cordon, ea se duse, doar pentru că nu știu ce altceva să facă. Mac în postura de om de afaceri intolerant, era ceva cu totul nou pentru ea. Ei lucrau în aceeași clădire, și el era șeful ei cel mare dar, până acum el stabilise o regulă strictă, potrivit căreia nu se amesteca în nicio afacere în care putea fi implicată și ea.

– Concesii – concesii! scrâșni el din dinți, lovind cu degetele hârtia, pentru a indica despre ce vorbea. La toate întâlnirile astea, Brunner a cerut, și noi i-am făcut o concesie. Stai jos, îi ordonă Mac, luându-și picioarele de pe masă, pentru a-i face loc lângă el.

Nerăbdător, puse hârtiile relevante peste cele de pe masă.

– Aici, arătă el cu degetul. Și aici și aici și aici – toate concesiiile, pe care n-avea niciun drept să le ceară, și noi nu trebuia să fim de acord cu ele!

– Dar e vorba de patente, reuși ea să rostească. Noi vrem să obținem patentele Brunner.

– Cu orice preț? întrebă el scurt.

– Fibra optică este un produs revoluționar, Mac, știi asta. El

dădu afirmativ din cap, și asta îi dădu curaj să continue. Ei bine, patentele Brunner revoluționează domeniul. El știe că poate cere orice preț dorește. Dacă ai fi în locul lui, ai face același lucru.

– E adevărat, acceptă Mac. Dar eu fiind eu, și compania mea fiind una solidă, n-aș vinde acele patente deloc, nu-i așa?

Roberta lăsa privirea în jos, realizând că răsese de argumentele ei. Avea dreptate. Franc Brunner trebuia să vândă pentru că firma lui avea serioase probleme financiare – ceea ce însemna că toate așa-zisele concesi, pentru care Mac era furios, erau o reală bătaie de joc.

– Toată afacerea asta este o mare porcărie. Înțelegi, nu?

Roberta dădu afirmativ din cap. De fapt, ea începuse să realizeze asta cu săptămâni în urmă, când Brunner începuse să-l strângă cu ușa pe Joel.

– Joel s-a arătat interesat și Brunner a devenit lacom. De fapt, atât de lacom, încât chiar și acum, în al doisprezecelea ceas, când totul părea aranjat pentru semnătura finală, încearcă să mai scoată ceva de la noi. Eu nu voi accepta, Iepuraș, murmură el. Pur și simplu, nu voi accepta.

Roberta înțepeni. Felul în care îi spusese Iepuraș, îi înmuie genunchii.

Șeful. Din momentul în care Mac începuse să vorbească, ea îl văzuse doar ca pe șeful cel mare, care avea dreptul să pună întrebări și să critice orice era legat de muncă. Dar, brusc, devenise Mac din nou, iubitul ei – fostul iubit! Și ea își ridică ochii la el.

– Ce faci tu aici, Mac? întrebă Roberta, suspicioasă.

Pentru prima dată el o privi direct în ochi – și nu pentru că ar fi

vrut să-i divulge un secret.

– Muncesc, răspunse el, cu răceală. Ți-am spus. Muncesc – exact ca și tine.

– Dar afacerea Brunner este a lui Joel, insistă ea. De regulă, nu te amestecai în afacerile lui.

– Joel este la Portsmouth.

Roberta dădu afirmativ din cap.

– Știu. De asta sunt aici, în locul lui.

– Serios?

Robertei i se puse un nod în stomac, privirea lui întunecată și felul în care rostise ultimul cuvânt, fu suficient pentru a o răscoli.

– C... ce vrea să însemne asta? întrebă ea, cu prudență.

– Tu ce ai vrea să însemne? răspunse el, cu o voce blândă.

– Eu... Nu! Sări în picioare, întorcându-se la el, furioasă. Tu ai aranjat toate astea, nu? îl acuză ea.

– Ce anume? se făcu el că nu înțelese, preferând să-și plimbe privirea pe formele trupului ei, abia ascunse sub halatul scurt.

– Disparația bruscă a lui Joel, îi aruncă Roberta. Venirea mea aici, în locul lui! Tu ai aranjat toate astea!

Max zâmbi, lăsându-se pe spate pe canapea, ca să-și poată plimba ochii pe fața ei furioasă și ochii strălucitori.

– Ești chinuitor de sexy, când te înfurii, observă el. Știi?

– Și ăsta, atacă ea, este cel mai ineficace compliment pe care mi l-ai făcut vreodată!

– Ineficace, hmm? spuse Mac îngândurat. Interesantă alegere a cuvântului – mai ales când limbajul trupul tău exprimă altceva.

Roberta oftă, exasperată.

– Spune-mi exact de ce te afli aici? insistă ea. Pentru afaceri, sau pentru plăcere? Pentru că, dacă ești aici pentru afaceri, atunci, întrucât ești șeful meu, sunt gata să lucrez cu tine. Dar dacă plăcerea este cea după care umbli, atunci îți spun foarte deschis, poți să te duci în iad.

– Iad? întrebă el pe un ton zeflemitor, părând încântat s-o chinuie cu privirea lui galeșă. După cum ți s-au încins obrajii, scumpa mea, tu ești cea foarte aproape să virezi spre locul ăla groaznic. S-a încins și locul ăla mic și sensibil? întrebă Mac, ridicându-se în picioare atât de repede, încât Robertei i se opri respirația. Să vedem, murmură el, întinzând mâna spre ea.

– Să nu îndrăznești! Se dădu rapid un pas înapoi, pentru a-l evita. Te dau în judecată pentru hărțuire sexuală, dacă nu încetezi! îl amenință Roberta.

– Și eu te concediez pentru incompetență, domnișoară Chandler, replică el, înfruntând-o cu privirea. Pentru felul în care ai irosit banii companiei cu afacerea Brunner.

– N-ai îndrăzni!

– Nu? Nu te-ai gândit nici măcar o clipă, că Joel a depășit limita cu nenumăratele lui concesi?

– Eu... Roberta nu-și găsea cuvintele. Să recunoască acum că avusese rezerve privind felul în care Joel gestionase afacerea, însemna să-i facă rău acestuia. Dar să nege că o preocupase asta, însemna să pară o naivă. Ceea ce o apropia și mai mult de o puicuță.

– Joel este șeful meu, se lansă ea într-un compromis. Are mai multă experiență. Trebuia să am încredere în ceea ce făcea.

– O probă de loialitate, o laudă Mac. Acum, hai să discutăm despre treaba cu hărțuirea asta sexuală. Întinse o mână spre ea, Roberta i-o împinse înapoi, și el râse. Era râsul profund, plin de satisfacție al bărbatului căruia îi plăcea să vâneze. Dacă mă gândesc bine, este discutabil cine pe cine hărțuiește. Vreau să spun, cine este mai mult dezbrăcat, aici, o provocă el, ridicând batjocoritor, dintr-o sprânceană.

– Asta este camera mea. Tu te-ai strecurat în intimitatea mea.

– Eronat, negă Mac, făcând încă un pas spre ea, obligând-o să facă și ea unul înapoi. Apartamentul ăsta este rezervat pe numele companiei. Numele meu, specifică el. Cine a mai auzit vreodată ca o simplă asistentă să ocupe un apartament luxos?

– A ... a fost rezervat de Joel, se apără Roberta, realizând că-i întinsese o capcană, și nu era nicio cale de ieșire din ea.

– Fratele meu. Mac dădu afirmativ din cap. Și directorul adjunct. Lui i se permite așa ceva, ție nu.

– Voi... voi pleca, atunci, spuse ea, simțindu-se clar strânsă cu ușa, făcând un gest cu mâna spre dormitor. L... lasă-mă numai să mă îmbrac și să-mi iau lucrurile, apoi îmi voi găsi o altă cameră...

– După ce mai ispitit într-un mod atât de minunat?

– N-am făcut așa ceva, negă ea.

– Am auzit de femei care-și croiesc drumul spre vârf, continuă el neîndurător, dar este pentru prima dată când cineva încearcă asta cu mine.

Ochii lui străluciră batjocoritor, când ea scoase un icnet de protest.

– Nu-ți face griji, o asigură el. E posibil să-mi facă plăcere

experiența asta. Hai, etalează-ți marfa, domnișoară Chandler, o invită el, să vedem.

– Nu! strigă Roberta, pentru că nu mai putea suporta. Oh, încetează, Mac, încetează să te mai joci cu mine!

El izbucni în râs, apoi o prinse de mijloc – nimic surprinzător, căci ar fi putut face asta, oricând în ultimele câteva minute.

– Bine, murmură el, retrage-ți acuzația de hărțuire împotriva mea și eu mi-o retrag pe a mea, se oferi el.

Supărată, căci realizase că o învinsese, își ridică privirea la el, întrebându-se cât de tare ar dura-o pumnul, dacă l-ar lovi cu el în falcă. Ochii lui zâmbitori, știind exact ce gândea ea, o provocau să încerce.

Niciunul din ei nu se mișcă, fiecare purtându-și războiul cu proprii ochi, până când aerul din jurul lor începu să sfârâie, și altceva începu să ia locul mâinii – ceva chiar mai provocator, ceva atât de incitant încât pielea începu s-o furnice – s-o furnice atât de tare, încât avu senzația că va exploda.

Camera dispăru, mobila odată cu ea, până când rămaseră doar ea și Mac.

Mac – acesta este Mac, îi șopteau simțurile ei. Bărbatul pe care ne place să-l privim, să-l adulmecăm, să-l atingem, să-i simțim gustul.

Roberta își umezi buzele.

– Vrei să te sărut, Iepuraș? murmură el.

Ea se cutremură, urându-l pentru că o făcea să simtă ce simțea, dar adora sunetul tandru al numelui ei special pe buzele lui. Și da, dorea s-o sărute. Dorea s-o ia în brațele lui puternice, s-o poarte în

cealaltă cameră unde patul îi aștepta.

Dumnezeule, la ce mă gândesc, își spuse Roberta.

Se auzi o bătaie în ușă și, profitând că Mac întoarse capul surprins, se desprinse din brațele lui, aranjându-și halatul, în drum spre ușă.

Era un chelner, care intră, împingând o tavă cu sandvișuri și cafea, de care ea uitase complet.

– Poftim, spuse Mac îndreptându-se spre chelner, cu o bancnota în mână. Băiatul vârî rapid banii în buzunar, înainte de a ieși.

– Ia ascultă, începu Roberta cu o voce aspră, ăsta este apartamentul tău? Pentru că dacă este așa, îmi strâng lucrurile și...

– Oh, al tău – al tău, răspunse Mac. Eu am altul, cu un etaj mai sus.

– Atunci, aș fi preferat să pleci odată cu chelnerul.

– Fără să terminăm treaba noastră? întrebă el, apoi își îndreptă atenția spre platoul de pe masă. Mmm, exclamă, ridicând capacul. Bravo, murmură, așezându-se și luând un sandviș. Sunt mort de foame.

– Nu le-am comandat pentru tine, ripostă ea, apoi oftă, când el mușcă din sandviș cu o poftă nebună, lăsându-se confortabil pe spate.

– Bine. Convingându-se că nu era deloc indicat să se certe cu el, când afacerea Brunner era în așa încurcătură, se așeză pe cealaltă canapea și-și turnă cafea în ceașcă. Hai să discutăm despre afaceri.

– Aș dori și eu o cafea, o îndemnă Mac.

– Nu este decât o ceașcă, îi arată ea cu degetul, triumfătoare că

avusese ocazia să spună asta.

– Atunci, o s-o folosesc pe a ta după ce termini, îi propuse, luând încă un sandviș, apoi, cu un licăr în ochi, ridică platoul, oferindu-i-le ei.

Ignorându-le, Roberta i se adresa cu răceală.

– Ce vrei să fac, cu afacerea asta Brunner?

– Nimic, absolut nimic.

Roberta se încruntă.

– De asta ești aici? îl întrebă. Vrei să te ocupi singur de ea?

– Nu. După cum ai spus, este afacerea lui Joel. Cum a știut să intre în încurcătura asta, așa să știe să și iasă – și discută cu mine după aceea.

– Dar Joel nu e aici, și tu ești. Este fixată o întâlnire cu Frank Brunner, pentru mâine dimineată. Ce ar trebui să fac, dacă Joel nu este aici?

– El ce ți-a spus?

– Să trag de timp. Să aflu ce ar mai vrea Brunner, și să trag de timp, până vine el.

– Atunci, asta trebuie să faci, spuse Mac.

– Dar dacă tu ești aici, nu mai există niciun motiv să tragem de timp! strigă ea. Mac, cu experiența ta, îți poți da seama în zece secunde despre ce este vorba. Știi asta!

– Mulțumesc pentru votul de încredere.

– Nu asta am vrut să subliniez! îi aruncă ea, iritată de atitudinea lui, care o scotea din sărite. Joel este fratele tău! Este mai tânăr – de departe, mai puțin experimentat decât tine în lucrurile de genul ăsta! Dacă-i mai face concesii lui Brunner, știi ce-i va face

consiliul de administrație, dacă apucă să vadă contractul final!

– Și de la șeful lui, să nu uităm.

Roberta sări în picioare, înfuriată de lipsa lui de interes față de Joel.

– Nu-mi vine să cred că ai de gând să stai și să te uiți cum propriul tău frate intră în încurcătură! strigă Roberta.

– De cât timp știai că afacerea asta nu mergea așa cum trebuia? o întrebă Mac.

– Păi... Dumnezeu, iar se ajunge la asta. Și pe tine ce te-a făcut brusc să vii aici, să verifici? i-o întoarse ea.

– Joel nu părea în apele lui vineri seară, când am adus vorba de asta. Și nici tu nu arătai prea încântată.

– Eu nu eram încântată din cauza ta, nu a afacerii Brunner.

– Vrei să te sărut și să ne împăcăm?

Roberta își ridică bărbia.

– Nu, nu vreau!

– Iei cina cu mine, diseară? îi sugeră el, și discutăm amândouă problemele – cum tu o să mă ierți pe mine, și eu o să-l ajut pe fratele meu să iasă din necazul în care s-a vârat singur.

Ea scutură din cap, bucuroasă că avea o scuză plauzibilă pentru a-l refuza.

– Îmi pare rău, dar am aranjat deja cu cine iau cina.

Brusc, privirea lui deveni furioasă.

– Cu cine naiba? Ești în Zürich doar de cinci ore!

Roberta ridică din umeri, încântată în sinea ei că reușise să-l supere.

– Cu un prieten al lui Joel, răspunse ea, cu răceală.

– Joel, scrâșni din dinți Mac. Trebuia să-mi imaginez că va...
Cum îl cheamă?

– Karl, spuse ea. Karl Loring.

– Anulează, îi comandă el, numele având un efect ciudat asupra ochilor lui.

Roberta scutură din cap, savurându-și cafeaua.

– Mi-e teamă că nu pot.

– O vei face, dacă vrei să-l scot pe Joel din încurcătură.

Ea îl privi peste masă, gânditoare.

– Mi-ar fi plăcut să cred că faci asta de dragul fratelui tău, Mac.

Privirea lui se întunecă pentru o fracțiune de secundă, dar fără legătură cu vreun sentiment de vinovăție că își folosea fratele pentru a o șantaja pe ea, ci din pură frustrare că Roberta nu răspunsese imediat invitației lui.

– Cum l-ai cunoscut? întrebă el.

– Karl m-a luat de la aeroport, explică ea, zâmbetul care i se ivise în colțul gurii, părând să-l enerveze la culme.

– Îți place, nu? o întrebă el, tăios. Vezi în el bărbatul pe care poți să-l seduci, să se însoare cu tine, căci la mine n-ai avut succes, nu?

Asta o duru – o duru atât de tare, încât se forță să nu se crispeze.

– Care este problema, Mac? întrebă Roberta cu o voce dulce. Nu suporti ideea ca un alt bărbat să mă cunoască la fel de intim ca tine?

Într-o izbucnire bruscă de furie, Mac se ridică, luându-i ceașca din mână, înainte de a o trage în picioare.

– Nici să nu te gândești la așa ceva! o avertiză el, cu o voce aspră. Sau, Dumnezeu mi-e martor, Iepuraș, voi...!

– Să nu îndrăznești să mă ameninți! îi aruncă ea, înfruntându-l

cu o privire ucigașă. Pot să mănânc și să mă culc cu cine doresc! Între noi, totul s-a terminat, ai uitat?

– S-a terminat? Întrebă Mac, în bătaie de joc. Cred că glumești! Și ca o dovadă, puse stăpânire fără milă pe gura ei.

Când îi dădu drumul, Roberta era lipsită de vlagă. Mac o împinse, dezgustat – dezgustat de sine, gândi ea, căci știa că o văzuse trecându-și limba peste picătura de sânge de pe buza spartă de atacul lui furios.

Roberta își întoarse capul de la el.

– Bine, mârâi Mac. O să fac o înțelegere cu tine, Roberta. Eu rezolv pentru Joel problema asta încurcată cu Brunner, în momentul în care te întorci la mine.

Pentru câteva secunde, se uită uimită la el, nevenindu-i să creadă ce auzise.

– Adică, să mă culc cu tine? Cum, nemernic fără scrupule! îi strigă ea. Cum poți să-mi faci o propunere atât de jignitoare?

– Cum? Am făcut asta aproape în fiecare noapte, un an întreg! De ce, brusc, ideea de a te culca din nou cu mine, ți se pare atât de jignitoare?

– Pentru că refuz să mă culc cu cineva doar pentru a rezolva o problemă, strigă ea. Dumnezeuule, mă faci să mă simt ca o prostituată!

– Nu ești o prostituată.

– Nu? Atunci de ce încerci să mă tratezi ca și când aș fi? Sau ai o altă denumire pentru femeile care-și oferă trupul la schimb? Oh, pleacă, Mac! Pur și simplu pleacă și lasă-mă în pace!

Spunând asta, se îndreptă cu pași grăbiți spre dormitor, intră,

închise ușa și o încuie, pentru ca Mac să n-o poată urma.

El n-o făcu, nici măcar nu încercă. Și, în mod ciudat, asta o duru la fel de mult cum o duruse tot ce-i făcuse în ultimele zile.

Ești o proastă, își spuse ea, cu vehemență. O mare proastă că-l lași să te rănească la modul ăsta!

În ciuda stării în care se afla, se pregăti pentru cina cu Karl. Îmbrăcată într-o rochie scurtă din mătase, și cu părul strâns în vârful capului, așteptă până în ultimul moment, înainte de a descuia ușa dormitorului și a ieși, pentru a-l înfrunta din nou pe Mac.

Numai că acesta nu se afla acolo.

Surprinzător, pentru că nu se așteptase, cina cu Karl fu chiar plăcută. În primul rând pentru că Mac nu-și făcu apariția, cum își imaginase ea. Și, petrecându-și prima jumătate de oră privind mereu în jur, așteptându-se să-i vadă figura, se simți chiar iritată că nu venise acolo, să-i strice seara.

Prin urmare, probabil sfidarea fu cea care o determină să răspundă atitudinii lui Karl care se strădui să fie fermecător și să flirteze cu ea.

Făceau o pereche frapantă, presupuse ea. Amândoi blonzi, amândoi atrăgători, amândoi într-o ținută impecabilă, amândoi părând să nu realizeze privirile îndreptate frecvent în direcția lor.

Roberta râse cu poftă la tachinările lui, ținându-și buzele la remarcele mai sugestive. Mâncară numai delicatese și serviră un vin delicios, roșu ca sângele. Și în general, ea dădu frâu liber exuberanței, numai pentru că era hotărâtă ca Mac, dacă intra cumva în restaurant, să vadă cât de bine se putea distra în compania altui

bărbat.

Bine dispusă de prea mult vin și încântată de compania agreabilă a lui Karl, fu de acord să meargă într-o altă încăpere, unde o mică formație cânta un blues pentru perechile aflate pe ringul de dans.

– Ai cel mai senzual trup pe care l-am ținut vreodată în brațe, îi spuse Karl, în timp ce se legănau pe muzica lentă.

– Serios? Mulțumesc, murmură ea, cu o voce răgușită. Drăguț din partea ta să-mi spui asta.

Ochii lui mari și albaștri se întunecară.

– Aș vrea să-ți spun mult mai multe, Roberta. Dar nu aici. Nu cu toți oamenii ăștia care ne privesc și mă invidiază că țin în brațe cea mai frumoasă femeie.

Ea înțelese ce sugera el, simțindu-se vinovată că permisesese să se ajungă la asta, prin comportamentul ei, din tot cursul serii. Și rămase în brațele lui, cu privirea ochilor lui fixată în ochii ei, întrebându-se cum ar fi să facă dragoste cu acest bărbat.

Îi plăcea Karl. Îi plăcea să-l privească, să-i simtă brațele pe spate, și trupul lipit de al ei, îi plăcea până și ideea de a-i simți buzele peste ale ei. Dar oare i-ar plăcea ca el să facă dragoste cu ea? S-o dezbrace? S-o atingă acolo unde doar un singur bărbat o atinsese vreodată?

Mâna ce o prinse brusc de braț în acel moment, făcând-o să se înfioare, îi dădu răspunsul întrebării ei.

– Mă scuzați, se auzi o voce severă.

Roberta închise ochii.

Mac. Era Mac, desigur.

Capitolul 6

– Este a mea, cred, spuse el, trăgând-o pe Roberta, cu blândete, dar și cu fermitate, din brațele lui Karl.

– Mac, șopti ea rugător, simțind, atât din tonul lui sever, cât și din strânsoarea dureroasă, că urma o scenă. Tu...

Brațele lui se strânseseră posesiv în jurul ei, la fel cum gura lui îi alungă orice cuvânt ar fi vrut să rostească.

– Îmi pare rău că am întârziat, iubito, murmură Mac. Dar am fost reținut mai mult decât mă așteptam.

Ce-ți imaginezi că faci? îl întreabă ea din priviri.

Ce naiba crezi că faci? îi replică expresia feței lui încruntate. Câteva momente se confruntară din priviri, tensiunea între ei începând să crească, nu numai datorită acestei situații deosebite, și ea își lăsă ochii în jos, muzica lentă și faptul că nu erau singuri pe ringul de dans determinând-o să renunțe la luptă.

Un alt sărut îi strivi buzele, pecetluind victoria lui, Roberta simțind o dorință nebună de a-i palmui fața arogantă.

– N-ai de gând să mă prezinți însoțitorului tău, iubito?

– El este Karl Loring, spuse ea, fără tragere de inimă. Un prieten al lui Joel și translatorul meu, cât timp sunt aici, în Zürich. Karl – Roberta își ridică privirea la el, deloc surprinsă să-l vadă studiindu-i, încruntat – el este Solomon Maclaine. Fratele lui Joel, adăugă ea, inutil, avea să realizeze imediat, căci tocmai îi pronunțase numele de familie. Și, desigur, șeful...

Meu, avusese de gând să spună, dar Mac o întrerupse.

– Cred că domnul Loring a înțeles exact ce sunt pentru tine, draga mea, spuse el, și se întoarse spre Karl. Încântat de cunoștință, domnule Loring. Fratele meu mi-a vorbit de dumneavoastră, desigur.

Karl înclină amabil din cap, și Roberta observă cu surprindere că acesta pălise.

– Nu știam că sunteți în Zürich, domnule Maclaine, murmură el.

– Nu? Mac se încruntă. Sunt surprins că Joel nu v-a pomenit de schimbarea planului... Totuși, adăugă el, după un moment de gândire, presupun că nu era nevoie, atâta timp cât motivul prezenței mele aici este unul pur personal, lucru care îmi amintește, că trebuie să vă mulțumesc că ați avut grijă de Roberta în seara asta. Un zâmbet slab i se ivi în colțul gurii. Este foarte supărată atunci când sunt nevoit s-o plasez pe locul doi, după afaceri, nu-i așa iubito?

Ea încercă să-și elibereze brațul, dar el o opri, strângând-o și mai tare.

– Dar acum sunt aici. Își coborî privirea la fața ei roșie de mânie. Așa că, nu mai fi bosumflată. Mă voi revanșa față de tine mai târziu.

O trata ca pe ca pe o puicuță fără minte! De furie, privirea Robertei deveni o explozie de săgeți argintii. Mac i-o înfruntă cu una zeflemitoare, ridicând ușor din sprânceană, provocând-o să nege măcar un singur cuvânt din cele spuse de el.

Ea nu putea, și el știa asta. Mac era șeful ei, înainte de toate. Prin urmare, pentru a nu-l pune într-o situație delicată, își lăsa privirea în jos, Karl neputând astfel să citească frustrarea ce mocnea în ochii ei.

– Mulțumește-i frumos domnului Loring că a avut grijă de tine în seara asta, Roberta, o îndemnă el. Este târziu și sunt obosit.

Dumnezeule, cât îl urăsc! gândi ea, și-și ridică stânjenită fața spre Karl.

– Mulțumesc, spuse Roberta și, în loc să-i întindă mâna, se înclină ușor, sărutându-l pe obraz. Îmi pare rău că a trebuit să încheiem seara așa brusc.

– Nicio problemă nicio problemă, o asigură el repede. Domnul MacLaine are dreptate, este târziu. Și am de dat niște telefoane înainte de... Se opri, și Roberta se uită la el mânioasă. Lașul, își spuse ea, cu amărăciune. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule MacLaine. Precut, îi întinse mâna lui Mac. Fără îndoială, ne vom reîntâlni mâine. Mac ridică din sprâncene, întrebător. P... pentru întâlnirea cu Franc Brunner, îl lămură Karl.

Mac nu răspunse, și ceea ce-și comunicaseră din priviri cei doi bărbați îl făcu pe Karl să pălească și mai mult, și să iasă atât de grăbit din încăpere, încât Roberta scoase o exclamație de indignare, uitându-se disprețuitor în urma lui.

– Dacă ar fi luat-o la fugă, cred că mi s-ar fi făcut greață! spuse

ea dezgustată, întorcându-se spre Mac.

– După cum a spus, murmură acesta îngândurat, trebuie să dea niște telefoane.

– La ora asta? Cui? A fugit din cauza stilului tău ingenios de a-i atenționa pe toți să ia mâna de pe proprietatea ta! Roberta își ridică privirea furioasă spre el. Când ai de gând să accepți că vorbesc foarte serios când spun că nu-ți mai aparțin?

– Vino aici, murmură el.

– Nu.

– Ba da, insistă el, trăgând-o în brațele lui, și legănând-o ușor în ritmul muzicii. Ești femeia mea, Iepuraș, îi șopti el cu gura lipită de urechea ei. Ești a mea, fie că vrei sau nu.

– Ce arogantă, tipică pentru tine!

– Ce tipic pentru tine să dai din gură, în timp ce trupul tău se lipește atât de seducător de al meu.

Surprinsă, Roberta se opri, abia atunci realizând că, instinctiv, brațele i se încolăciseră de gâtul lui.

– Să te ia naiba, bombăni ea, depărtându-se de el. Mă duc la culcare, îl anunță, întorcându-se să plece de pe ringul de dans.

– Bine. Mac o luă de umeri. Vin cu tine.

– Nu în patul meu, îl informă ea. Chiar m-am distrat în seara asta, până să apari tu! îi reproșă, când ajunseră la lift.

– Am observat.

– Ne-ai urmărit!

– Chiar de la începutul marei finale, o luă el în derâdere. Deci, am văzut și felul în care te uitai la el. Și plăcerea cu care dansai în brațele lui! Și la naiba, Roberta, explodă el deodată, am mai văzut

și cum te întrebai, cum ar fi să-l inviți în patul tău!

– Asta este o minciună, strigă ea.

– Oare? Vrei să spui că nu te-ai întrebat, măcar o dată cum ar fi cu el în pat, în locul meu?

– Eu... Dumnezeuule, fusese chiar atât de evident? Obrajii începură să i se coloreze.

– Ei bine, vreau să-ți spun ceva, iubito, murmură el. Nu vei afla niciodată. Dacă, evident, ții la slujba pe care o ai în compania mea, asta e.

– Ce ... ce vrei să spui? întrebă ea, circumspectă, neplăcându-i privirea lui amenințătoare când ea încercă să protesteze.

– Vreau să spun că domnul Loring iese din discuție în ceea ce te privește și că, adăugă el, este un ordin direct de la șeful tău, nu doar de la un iubit gelos.

– Fost iubit, îl corectă ea.

– Va fi și fostul șef, dacă nu mă ascuți, Roberta. Și vorbesc serios. Karl Loring iese din discuție, sau tu pleci din companie. Scurt și cuprinzător!

Și asta o spusese șeful. Un șef care întotdeauna se ținea de cuvânt.

Liftul se opri, ușile deschizându-se ușor, un lucru bun pentru ea, căci putea s-o ia la pas pe coridor, spre camera ei.

El se afla exact în spatele ei. Normal! Ăsta era Solomon Maclaine. Și nimic nu-l impresiona, nici măcar privirea nimicitoare pe care i-o aruncă Roberta, înainte de a ieși din lift.

– Ți-am spus... începu ea să protesteze, deschizând ușa apartamentului, el aflându-se tot în spatele ei.

– Și eu ți-am spus, o contră Mac, împingând-o ușor de la spate, ca s-o poată urma.

Clocotind de furie, Roberta se întoarse spre el.

– Domnule Maclaine, faptul că-mi plătiți un salariu, nu înseamnă că poți...

El trecu indiferent pe lângă ea și se opri lângă măsuta de cafea.

– Unde este dosarul Franc Brunner? întrebă.

– L-am...pus în geanta mea, răspunse Roberta, încurcată de trecerea lui rapidă de la iubitul supărat – fostul iubit – la implacabilul om de afaceri.

– Adu-l.

Încruntându-se nedumerită, porni spre dormitor.

– Am crezut că n-ai de gând să te ocupi de afacerea asta, îi spuse Roberta, când se întoarse.

– Am menționat și niște condiții la acea declarație, dacă-mi amintesc bine. Dar lucrurile s-au schimbat, adăugă el, pe un ton sardonic. Și niciunul din noi nu se va mai implica în afacerea asta.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce am spus. Noi doi nu-i mai facem jocul lui Brunner. Și pentru următoarele zile, nici tu, nici eu, nu mai suntem disponibili pentru nicio discuție, întâlnire, sau orice altceva.

– Dar am deja fixată o întâlnire cu Brunner mâine, și Karl este...

– Contramandez-o, spuse Mac. Contramandeză-le pe amândouă. Și n-o face singură, adăugă el, ca și cum tocmai îi venise în minte. Cheamă recepția și roagă-i s-o facă. Nu vreau să mai existe niciun contact – absolut niciunul – între tine și Loring sau Brunner.

– Dar Karl este de partea noastră, Mac, îi aminti ea, confuză.

– Karl Loring nu este cu siguranță de partea noastră, domnișoară Chandler, o corectă Mac. Karl Loring este de partea lui Karl Loring. Este probabil comisionarul lui Franc Brunner, deci, are tot interesul să scoată cât mai mult de la noi, înainte ca Brunner să semneze ceva. Joel și Loring au fost prieteni în timpul facultății. Când Brunner a venit cu afacerea asta, Joel l-a contactat pe Loring să se intereseze de reputația lui. Loring a văzut imediat o ocazie de a câștiga ceva din afacerea asta, așa că și-a oferit serviciile amândurora. Scopul lui final fiind să-și umple buzunarul, evident.

– Vrei să spui – interveni Roberta îngrozită – că Loring s-a folosit de fapt de prietenia cu Joel, ca să scoată de la el cât mai mult posibil?

Mac dădu din cap afirmativ, atenția fiindu-i îndreptată spre hârtiile pe care le studia.

– Prima regulă în lumea marilor afaceri, Roberta, este să n-ai niciodată încredere în nimeni, nici chiar în prieteni. Joel știe, adăugă Mac. Dar i-a convenit să uite regula asta, în ceea ce-l privește pe Loring, și să asculte tot timpul sfaturile prietenului său.

Simțindu-se de parcă tocmai ar fi fost lovită cu leuca, Roberta se trânti în cel mai apropiat fotoliu, încercând să-și explice cum ajunsese Mac la acea concluzie, când, din câte văzuse, nu exista niciun motiv să-l suspecteze pe Joel de așa ceva.

– Nu înțeleg cum poți fi sigur de toate astea, murmură Roberta în final.

– Foarte simplu, spuse Mac. Seara trecută m-am dus acasă la Joel să mă cert cu el din nou, pentru că s-a dat la tine, și...

- Oh, sper că nu l-ai lovit iar, nu? interveni Roberta îngrijorată. Spre surprinderea ei, Mac zâmbi.
- Era prea beat, ca să-l lovesc, spuse el, cu tristețe.
- Lou Sales, își aminti Roberta, trezindu-se și ea zâmbind.
- Dar din toată divagația lui pe tema ta, a mea și a altor salariați, nu mi-a lăsat impresia nici măcar o clipă, că ar fi îngrijorat de această afacere și de încurcătura pe care știe că a făcut-o.
- Deci, tu ești aici pentru a rezolva problema în locul lui Joel? întrebă, începând să fie suspicioasă.
- Desigur.
- Totuși, pe mine n-ai vrut să mă ajuți s-o scot la capăt! strigă ea. Atunci, un alt gând îi veni în minte, făcând-o să se încrunte și să-și strângă pumnii. De ce mă aflu eu aici, Mac?
- Te afli aici ca asistenta mea personală. Ai ceva de comentat la asta, domnișoară Chandler? întrebă el ostentativ.
- Depinde cu cine stau de vorbă, cu șeful meu, sau cu bărbatul cu care m-am culcat.
- Oh, cu iubitul tău, draga mea, spuse el, făcând o fină dar precisă distincție între timpul trecut folosit de ea, și cel prezent, folosit de el. Categorie, iubitul tău.
- Atunci, nu ești altceva decât un desfrânat lipsit de scrupule! spuse ea, furioasă.
- Desfrânat? repetă Mac. Ceea ce tocmai am spus n-are nicio legătură cu desfrâul.
- Atunci, pentru ce altceva ți-ai adus cu tine fosta iubită – fu rândul ei să facă distincția – dacă nu pentru a-ți face de cap cu ea?
- Să-mi fac de cap. Mac scutură din cap, râzând. Îmi place asta.

– Nu te apropia de mine! îl avertiză Roberta, când porni spre ea.

– De ce nu?

– Pentru că ești prea sigur de farmecul tău.

– Destul de sigur ca să știu că pot să te fac să te simți minunat dacă-mi acorzi o șansă, murmură el, ajungând la ea. Am o propunere pentru tine, spuse el, înconjurând-o cu brațele. Ți-ar plăcea ca trei zile să facem pe turiștii și să anulăm orice acțiune împotriva lui Brunner?

– Cu ce scop? întrebă Roberta suspicioasă, știind că acest bărbat nu făcea niciodată vreo propunere fără un motiv ascuns.

– Cu scopul de a ne bucura unul de compania celuilalt, desigur, răspunse Mac, trăgând-o mai aproape. Nu te atrage, nici măcar un pic, Iepuraș? murmură el, lipindu-și buzele, ispititor, de ale ei. Trei zile întregi, în care atenția mea va fi concentrată numai asupra ta.

– Credeam ești suficient de orgolios, ca să nu vânezi o femeie, spuse ea, căutând să-l întărate. În mod ciudat, Mac zâmbi, fixând-o cu o privire amuzată.

– Ce contează orgoliul meu, în comparație cu asta... ? murmură el, punând stăpânire pe gura ei.

"Asta" fu dulce, tandră, atingându-i fiecare senzor al plăcerii, pe care-l poseda. Oftând ușor, Roberta își dori să-l fi putut urî și, realizând că nu era în stare, într-un act de capitulare, îi înlănțui gâtul cu brațele.

– Spune da, o îmboldi el, cu gura lipită de a ei.

– Oh, Dumnezeu, gemu ea, disprețuindu-se pentru că-i ceda atât de ușor. Da, la naiba, Solomon Maclaine, da!

Cu un mârâit ușor de triumf, o luă în brațe, purtând-o spre

dormitor.

– Mac, șopti ea, protestând.

– Îți dorești asta, Roberta. Amândoi ne-o dorim, atât de mult.

Revenirea la realitate nu fu ușoară, nici rapidă. Roberta era zdruncinată, bănuind că și el se simțea la fel. Dar, pe măsură ce se relaxară, răsuflarea revenindu-le la normal, Mac își luă capul de pe pieptul ei și spuse cu o voce guturală:

– Ești cea mai generoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, știai asta?

– Îți mulțumesc, șopti ea, îndrăgostită, incapabilă să înceteze să-l iubească. Roberta se convinsese de asta, acum.

– Nu, protestă Mac, scuturând din cap. Eu îți mulțumesc, doar pentru că ești ceea ce ești pentru mine. Îți mulțumesc, repetă el, apoi puse stăpânire pe gura ei, într-un sărut dureros de dulce, făcând-o să-și dorească să țipe.

Totuși, nu o făcu, motivul venind chiar în momentul următor, când telefonul de lângă pat începu să sune. Mormăind ceva, Mac se întoarse, dar ea îl opri, o presimțire cum nu mai avusese niciodată făcând-o să se lipească de el, panicată.

– Nu, îl rugă ea. Lasă-l.

– Nu pot, gemu Mac. Poate fi ceva important. Un minut, promise el. Doar un minuțel, iubito, te rog.

Mâna îi tremura ușor, când ridică receptorul din furcă.

– Da? spuse el, în timp ce ochii lui, atât de întunecați de mulțumire și de o nouă dorință, devorau trupul Robertei, întins atât de aproape. Ea tremura și el observă asta, roșeața pasiunii îmbujorându-i obrazii. Și abia atunci, Roberta realizează că era camera

ei, prin urmare ea ar fi trebuit să răspundă la telefon. Fu pe punctul de a-l atenționa pe Mac, când, iritat, el se ridică brusc în picioare.

– Lulu? De ce mă suni aici, la ora asta din noapte?

Lulu, repetă în gând, Roberta. Normal, trebuia să fie Lulu. Cine altcineva putea să posede această perfectă sincronizare, decât Lulu, scumpa lui Mac.

El asculta, în timp ce Roberta rămase nemișcată, simțindu-și pielea făcându-i-se ca de găină, pe măsură ce realitatea devenea tot mai evidentă.

– Vrei să spui că m-ai sunat la distanța asta, doar să mă anunți că Delia este bolnavă?

Delia. Lulu și Delia. Nu numai o intrusă, ci două.

– Ce? Când? Vocea lui deveni răgușită de îngrijorare. Este în regulă, scumpo. Nu plânge. O să se facă bine, iubito, fii sigură de asta. O operație de apendice nu este o problemă în ziua de azi... Nu, sigur că-mi pasă! El oftă exasperat, la ceva ce probabil îi spusese Lulu. Dar mama ta nu mai este responsabilitatea mea! Am probleme de rezolvat aici, care...

Mac scoase încă un oftat de exasperare. Ce-i cerea, se întreabă Roberta, de-l adusese în starea asta? Arăta torturat. Avea însă să afle imediat.

– Normal că nu mi-am adus nicio femeie aici!

Roberta păli. Desigur, își spuse ea. Eu sunt un nimic, care nu merită să fie menționat.

Coborî în liniște din pat și-și trase rochia pe ea.

– Știi că te iubesc, scumpo. Dar, măcar odată, nu poți să te descurci singură?

Indiferent ce-i spusese Lulu, fu suficient de convingător pentru a-l îndupleca.

– Bine, bine! Dacă într-adevăr ai nevoie de mine, atunci...

Vocea i se pierdu, zgomotul ușii deschizându-se în spatele lui făcându-l să se răsucească pe călcâie, pentru a o vedea pe Roberta.

Aceasta se opri, privirea oprindu-i-se pe fața lui încordată. Du-te, îi spuse ea în tăcere, și va fi ultima dată când vei mai sta atât de aproape de mine.

Ochii lui se întunecară, încordarea sa fiind atât de palpabilă, încât Roberta putea s-o guste. Apoi își lăasă privirea în jos, și spuse sec:

– Da, desigur, vin. O să iau prima cursă care pleacă de aici.

Roberta se întoarse și ieși din cameră.

Trei zile, gândi Roberta, cu amărăciune. El nu mi-a putut oferi nici măcar una! Ducându-se la bar, luă o stică de coniac, își turnă într-un pahar, și-l dădu pe gât.

– Îmi pare rău, se auzi vocea lui din ușa dormitorului. Roberta se întoarse la el. Era îmbrăcat din nou, arătând de parcă nu și-ar fi dat deloc hainele jos în seara aceea.

Ea întoarse capul, amărăciunea fiind prea mare, pentru a nu i se citi pe față.

– Pentru Dumnezeu, Roberta! N-am de ales!

– De ales? Toți avem de ales, Mac, spuse ea sec. Și tu tocmai ai făcut o alegere.

– Și cu asta basta? strigă el. Pentru că nu mă poți avea numai pentru tine, nu mă mai vrei deloc? Asta nu înseamnă că ești lacomă, Roberta? Al naibii de egoistă, de fapt?

– Cu alte cuvinte, dacă nu sunt pregătită să fac orice compromis, sunt egoistă. Asta vrei să spui?

– Nu. El oftă adânc. Vreau să spun că obligațiile care-mi dirijează pe jumătate viața, sunt problemele mele, pe care încerc să le rezolv cât pot de bine. Dar nesiguranța ta legată de relația noastră, este problema ta, iubito, pe care să ți-o rezolvi cât poți de bine.

– "Nesiguranța " mea, așa cum o numești tu, constă în faptul că încă îmi negi existența! Ai idee cât de prost și de neînsemnată mă face să mă simt, lucrul ăsta?

– Deci, ai fi preferat să-i spun fiicei mele îndurerate să revină după ce termin de făcut dragoste cu tine? îi aruncă el.

– Terminaseși, îi aminti ea. După aceea a început să sune telefonul, și nu te-ai sfiit să negi încă o dată că sunt cu tine.

– Oh, Dumnezeu, suspină el, trecându-și mâna prin păr. Nu mă pot certa cu tine acum, Roberta. Trebuie să plec. Asta nu înseamnă că vreau să plec. Doar că trebuie să plec! Eu îți sunt loial în totalitate, în tot ceea ce este important pentru noi, dar nu pot pretinde că n-am obligații familiale, doar pentru a-ți satisface ție latura posesivă. Ele există. Trebuie să mă descurc cu ele. Nu-ți pot oferi mai mult de atât!

– Atunci, ia-mă cu tine! Dacă nu vrei să mă părăsești, ia-mă cu tine! Pentru numele lui Dumnezeu, Mac! strigă ea, văzând refuzul deja prezent în ochii lui. Oferă-mi și altceva, în afară de trupul tău, pentru a continua această relație!

Mac realizează că și Roberta vorbea serios. Exista o sclipire nouă în ochii ei, care-l avertiza că, de data asta – de data asta nu se va mai

lăsa sedusă de el. Acum, Mac trebuia să decidă dacă era pregătit să-i ofere mai mult sau, probabil mult mai important, dacă ținea la ea suficient pentru a-i oferi mai mult.

– Dumnezeule, oftă el, aruncându-i o privire severă. Foarte bine, poți veni!

– Mulțumesc, șopti ea.

– Nu-mi mulțumi, Roberta. Fac asta la protestele tale, știi bine. Vrei mai mult de la mine. Ai mai mult de la mine. Dar asta îmi va crea niște probleme de care n-aveam nevoie în momentul ăsta.

Se referea la familia lui, și Robertei i se strânse inima când realizează cât de nemulțumit era că-l pusese la colț în modul acela. Dar era acum, sau niciodată, își spuse ea. Poate el avea dreptate, și nu era momentul potrivit, dar va veni vreodată un moment potrivit, ca ea să pună lucrurile la punct? Din experiența ei, răspunsul era nu, niciodată, atâta timp cât familia lui cerea de la el mai mult decât era corect.

– Și afacerea Brunner? întrebă ea, cât putu de calm. Ce vrei să fac cu dosarul, acum că plecăm amândoi din Zürich?

Mac era pe punctul de a deschide ușa, și ea îi observă încordarea când se întoarse să arunce o privire la dosar.

– Ia-l cu tine, îi ordonă. Joel nu va putea veni aici în următoarele câteva zile, deci îl va aduce din nou cu el.

– Și telefoanele? Mai vrei să te pun în legătură cu Brunner?

– Nu. Lasă-le. Lasă naibii totul, acum. Vreau să aflu la ce oră avem avion spre Londra, spuse el, apoi se opri din nou, cu privirea fixată încă pe ușa nedeschisă. Asta este suficient, din mai mult-ul ăla care-l doreai de la mine?

Roberta ridică bărbia.

– Nu, replică ea, sfidătoare. Dar este un început.

– După cum ți-am mai spus, ești o femeie lacomă, Roberta.

– Dar încă femeia ta, așa cum îți place să pretinzi.

Mac nu răspunse la asta, dar îl văzu încruntându-se.

– Ne vedem mai târziu, spuse el și plecă, lăsând-o trântindu-se într-un fotoliu, fără vlagă, de parcă tocmai ar fi alergat într-un maraton.

Lui totuși îi păsa. Trei zile – trei zile întregi, încercase să-și rezerve pentru ea! Și, chiar dacă telefonul lui Lulu n-ar fi stricat totul, o nouă speranță se născu în sufletul ei. Pentru el, familia era pe locul întâi – probabil întotdeauna va fi așa – dar în inima lui exista un loc și pentru ea, acum era sigură de asta. Și brusc, deveni foarte hotărâtă să nu renunțe la niciun centimetru din terenul pe care-l câștigase, nu fără o luptă aprigă!

Capitolul 7

La ora cinci, în aceeași dimineață, se aflau la aeroport, așteptând să fie anunțat zborul lor. Mac se duse să sune la spital, să afle cum se simțea Delia.

Stând într-un fotoliu, cu bagajele alături, Roberta îl văzu întorcându-se, încruntat și cu o expresie de îngrijorare pe față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Roberta.

— Nu știu, mormăi el, trântindu-se într-un fotoliu lângă ea. Este încă în sala de operații. Pentru o simplă operație de apendice, se pare că durează al naibii de mult...

— De câte ore au dus-o la operație? întrebă Roberta, îngrijorată. El se uită la ceas.

— Aproape patru ore. Se încruntă din nou. Sper că afurisitul ăsta de avion n-o să decoleze târziu!

Roberta îi puse mâna pe braț.

— O să fie bine, încercă ea să-l liniștească. Delia este puternică și sănătoasă. Orice complicație ar interveni, o să treacă foarte bine

peste ea.

– Nu la Delia mă refer, mormăi Mac, ridicându-se și plecând de lângă ea, lăsând-o să tragă singură concluziile.

Lulu. Se referea la Lulu. Oare fata asta avea vreo idee ce norocoasă era că avea un tată ca Mac? se întrebă Roberta, visătoare.

Ajungând la Heathrow, Roberta se felicită în gând pentru că avusese grijă să-i aștepte o mașină pentru a-i transporta la Londra. Erau foarte obosiți; niciunul nu dormise. Era deja ora două, când Lulu îl sunase pe Mac și, până-și făcuseră bagajele și se pregătiseră de călătorie, se făcuse ora de plecare la aeroport. De la plecarea din Zürich, abia schimbaseră câteva vorbe. Mac se adâncise în gândurile lui, așteptând sfârșitul călătoriei cu o inevitabilă răbdare, dar pe fața lui întunecată se putea citi îngrijorarea pentru fiica lui și fosta soție. Roberta, înțeleaptă, nu încercase să-l deranjeze.

Era aproape de prânz când intrară pe ușile spitalului particular unde Delia fusese internată. După o scurtă conversație cu fata de la recepție, care nu reuși – sau nu dori – să le spună ceva, fură conduși la lift și la etajul unde se afla salonul Deliei.

Era evident, imediat ce ușa liftului se deschise, după fața albă a lui Lulu, că biata fată era aproape înnebunită de îngrijorare.

Aceasta o văzu mai întâi pe Roberta, și pentru un moment privirea îi deveni răutăcioasă, apoi, când ieșiră din lift, se aruncă în brațele lui Mac.

Mac o strânse la piept

– Oh, tati! strigă ea. Este îngrozitor! Nimeni nu vrea să-mi spună ceva, și au trecut ore în șir!

– Șșșt, murmură el. Lasă-mă cinci minute și voi afla exact ce se

întâmplă, o asigură Mac. Există aici vreo sală de așteptare, ceva, unde puteți aștepta până...

– Vin cu tine, insistă Lulu. Vreau să le văd fețele când vor încerca să te tragă pe sfoară, așa cum au făcut cu mine.

În ciuda gravității situației, Roberta nu se putu abține să nu zâmbească la asta. Ca și fiica lui, era conștientă de forța de intimidare a lui Mac, atunci când întâmpina o rezistență de orice fel. Ridicându-și privirea peste capul lui Lulu, Mac îi observă zâmbetul, și-i trebui un moment pentru a-și da seama de umorul din remarcă.

– Vrei să aștepti? o întrebă el, cu o voce răgușită.

Roberta dădu din cap afirmativ.

– Nu-ți face griji pentru mine. Du-te și află ce se întâmplă cu Delia.

El înclină din cap, recunoscător, apoi se întoarse spre Lulu, o luă după umeri și o conduse afară din încăpere.

Roberta îi urmări plecând, dorindu-și să fi putut merge și ea cu ei, să-i susțină.

Dar realizează imediat că exista o linie fină, dar bine definită între o susținere și o prezență nepotrivită. Mai mult, va trebui să fie foarte atentă, dacă familia lui Mac va accepta vreodată poziția ei în viața lui.

Ușa sălii de așteptare se deschise larg. Roberta își ridică privirea, și o văzu pe Lulu arătând jalnic, cu părul negru ciufulit căzându-i pe umeri. Dar ochii ei minunați albaștri fură cei care-i atraseră atenția Robertei. Erau larg deschiși de groază.

– Lulu! strigă Roberta alarmată. Ce s-a întâmplat?

– Tocmai a ieșit din sala de operație! Arată îngrozitor! Tuburi și pungi de plastic atârnă peste tot. Tati m-a trimis aici, cât timp încearcă să afle tot ce se poate. Dar... fata izbucni în lacrimi.

– Oh, Lulu! strigă Roberta, sărind în picioare și luând-o în brațe.

Era evident cât de afectată era Lulu, dacă o lăsase pe Roberta s-o îmbrățișeze.

– Au spus de ce a durat atât de mult? Întrebă ea cu blândețe.

– Un chist ovarian, ceva de genul ăsta, răspunse fata, cu o voce înăbușită. A plesnit și infecția s-a răspândit peste tot. Au spus că mama trebuia să se fi simțit rău de foarte mult timp, dacă a ajuns atât de grav. Dar ea n-a pomenit vreodată de așa ceva. Este numai vina ta!

Brusc, se desprinsese din îmbrățișarea Robertei, împingând-o cu violență.

– Tu! îi strigă Robertei, înainte ca aceasta să-și revină după prima acuzație. Ai apărut la petrecerea de ziua mea și te-ai fălit cu relația ta cu tati!

– M-am fălit? Roberta se uită la ea, nevenindu-i să creadă. Lulu, eu niciodată n-aș...

– Tu ești de vină, tu ești de vină! țipă ea, nelăsând-o pe Roberta să termine. Tu ai făcut-o pe mama atât de nefericită, încât n-a spus cuiva că se simțea rău! Apoi ai șters-o, când tata nu ți-a făcut jocul, și el s-a r...răstit la toată lumea, întreg weekendul – inclusiv la mama! Nici măcar nu a condus-o înapoi la Londra, căci era prea grăbit să se întoarcă la tine! Dușmănia din ochii ei, aproape că o rupse pe Roberta în două. Ap...apoi, când a încercat să-i spună că este bolnavă, el a plecat după tine la Zürich! Te urăsc! strigă ea.

Cum te împaci cu gândul că te-ai amestecat între un bărbat și o femeie, în felul ăsta?

Cu fața albă, și tremurând, Roberta clipi din ochi de uimire, la ultima acuzație.

– Dar părinții tăi nu mai sunt soț și soție, spuse cu blândețe.

– Poate nu acum, recunosc Lulu. Dar vor fi, dacă îl lași în pace!

Roberta scutură din cap.

– Nu știi ce vorbești, spuse ea, realizând că șocul o isterizase pe față, chiar dacă realiza și că ura lui Lulu era reală.

– Oare? Săgetând-o cu o privire plină de venin, Lulu șuiera printre dinți: Află că ei încă se mai culcă împreună, o anunță ea. De fiecare dată când vine acasă, tati se culcă cu mama.

Nu, Roberta nu credea așa ceva. Și nici n-avea de gând să se certe cu cineva care, evident, își ieșise de sub control. Dar ideea că Lulu putea efectiv să invoce o scenă atât de intimă, o dezgustă puțin, și-și lăsa capul în jos, astfel ca Lulu să nu-i poată vedea reacția pe față.

Dar ea văzu și interpretă complet greșit.

– Te îngrozește, nu? o ironiză aceasta. Ideea că tatăl meu pleacă din patul tău într-al ei? Ei bine, ce crezi că simte ea? De ce crezi că-l sună mereu la cuibușorul de nebunii, pe care l-a aranjat pentru tine, și de ce crezi că, de fiecare dată, aleargă la ea? Pentru că ei încă se mai iubesc, de asta, își răspunse singură la întrebare. Și într-o bună zi se vor recăsători, indiferent dacă tu vei mai fi, sau nu!

– Cred că este suficient, spuse Roberta calm, privind-o cu răceală. Înțeleg că ești supărată și înțeleg că ești șocată. Dar dacă te-ar auzi tatăl tău vorbind așa, el ar fi cel îngrozit.

Lulu se încruntă.

– Crezi că mint, spuse ea. Dar nu mint. Cum poți sta cu un bărbat ca ăsta?

– Sunt convinsă că minți, o corectă Roberta. Sunt convinsă că tatăl tău are prea mult respect, atât pentru mine, cât și pentru mama ta, ca să ne trateze cu atâta desconsiderare. Nu crezi, îi sugeră ea cu calm, că ar fi mai bine să-ți consumi energia, rugându-te ca mama ta să se facă bine, în loc să ți-o irosești exprimându-ți ura față de mine?

Tânăra păli, remarca atingându-și ținta. Dar asta nu-i schimbă cu nimic antipatia profundă față de Roberta.

– Voi scăpa de tine, te voi scoate din viețile noastre, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face! îi făgădui Lulu, solemn.

Chiar atunci, ușa din spatele ei se deschise, Mac intrând în cameră. Lulu se întoarse spre el, apoi se aruncă în brațele lui, plângând în hohote.

– Oh, tati! Mi-a spus cele mai oribile lucruri! A spus că speră ca mama să moară, și că atunci când te vei căsători cu ea, se va asigura că n-o să te mai văd niciodată!

Era manifestarea unei minți răvășite, și Roberta se uită la Mac, cu tristețe, așteptând ca el să confirme, măcar printr-o privire. Dar cum momentul de tensiune se prelungea, liniștea fiind întreruptă doar de hohotele de plâns ale lui Lulu, pe Roberta începu s-o cuprindă un sentiment de groază.

Nu, își spuse aceasta, cu o mâhnire crescândă. Nu era posibil ca el să creadă ce spusese Lulu.

– Gonește-o, tati! hohoti Lulu. Mă urăște. Te rog, gonește-o!

Mac se uită la Roberta, peste capul lui Lulu. Cu buzele strânse și o privire dură, spuse:

– E mai bine să pleci.

Asta a fost tot, nimic mai mult. Și cum stătea acolo, lividă la față și uitându-se fix la el, Roberta îi putu simți triumful lui Lulu, ascuns în spatele acelor lacrimi false.

– Mac. Tu... În cele din urmă încercă să se apere, dar era prea târziu, el oricum n-o mai asculta. Toată atenția lui se concentrează spre fiica sa, pe care o conduse afară, fără vreo privire înapoi.

Roberta se uită după ei mult timp, până să realizeze ce-i făcuse Mac. Apoi, realizând, se trezi că încă nu se putea mișca.

Foarte bine, își spuse ea. El fusese șocat. Lulu fusese șocată. Dumnezeu, ascultând-o pe Lulu descriind ce se întâmplase cu mama ei, amândoi aveau dreptul să sufere!

Dar ceea ce-i spusese Lulu, după ce-i povestise despre Delia, o făcuse să rămână stană de piatră. Toate acele cuvinte pline de venin, ce ieșiseră din gura lui Lulu – ură și indignarea, care fuseseră atât de reale. Apoi, acele minciuni pe care le debitase tatălui ei, pentru a o pune pe Roberta într-o lumină proastă.

Și figura lui Mac. Roberta se înfioră. Expresia de pe fața lui fusese atât de reală. Se uitase la Roberta cu atâta dispreț, încât acesteia îi înghețase sângele în vene.

Ea nu se îndoia că Mac își va da seama de minciunile lui Lulu, când va avea timp să se gândească la el. Dar cum putea ea să trăiască cu atâta ură și resentimente, intervenind mereu între ea și Mac?

Nu. Roberta își coborî privirea pe mâinile care încă îi tremurau,

în urma atacului lui Lulu, și realizează că nu putea continua să suporte un astfel de tratament, fără dreptul de a riposta. Mândria nu-i permitea asta.

Și, atâta timp cât Mac continua să-i refuze armele cu care să riposteze, nu exista nicio speranță ca ei să fie un cuplu.

Mac avusese din nou de ales și o făcuse. Și, cu scuza șocului, sau fără ea, se convinsese acum că balanța se va înclina întotdeauna în favoarea lui Lulu.

Mac n-o iubea pe Roberta, ci își iubea fiica. Sângele apă nu se făcea. Sexul nu substituia dragostea. Ea nu va putea niciodată să concureze cu asta.

Trebuia să fugă, decise ea, ridicându-se brusc și îndreptându-se hotărâtă spre ușă. Și nu numai din acest spital, ci de toate – de Mac, de serviciu, de soartă.

Avea nevoie să fie singură, să se gândească serios la ce avea de gând să facă cu viața ei.

Dorea să meargă acasă...

Și unde era asta? se întrebă cu tristețe, pășind în lift. Exista un loc în Oxfordshire care putea fi numit casă. Avea o cheie de la ușa din față, și o cameră sus, care putea fi numită a ei, deși își petrecuse foarte puțin timp în ea. Părinții ei nu vor fi acolo, căci foarte rar erau.

Cel puțin putea garanta că va avea liniște, pentru a lua niște decizii în ceea ce o privea.

Ideea era tentantă, atât de tentantă, de fapt, încât atunci când taxiul o lăsă la apartamentul lui Jenny, avea deja planificate următoarele câteva ore.

Jenny era încă la serviciu, lucru ce o mulțumi pe Roberta, căci nu mai trebuia să dea explicații de ce se întorsese așa repede de la Zürich și de ce își făcea din nou, bagajul.

Îi lăsa un bilet lui Jenny în care îi spunea simplu: "Am plecat pentru câteva zile. Ne vedem când mă întorc." Apoi își lua cheile de la mașina pe care o folosea foarte rar, cele de la casa părinților, și plecă spre Oxfordshire, oprindu-se doar o singură dată pe drum, să se aprovizioneze cu cele necesare pentru următoarele câteva zile.

Cum se aștepta, casa era goală. Era însă curată și aerisită, căci părinții ei angajaseră o femeie care venea de două ori pe săptămână pentru a o întreține.

Lăsândi geamantanul în hol, se întoarse la mașină pentru a lua pungile pline de cumpărături, le așeză la locul potrivit, înainte de a se întoarce din nou, să ducă mașina în garaj, astfel ca unii vecini zeloși să nu se întrebe cine se folosea de casa familiei Chandler în lipsa acesteia.

Câteva minute mai târziu, ibricul era plin cu cafea, și se așeză la masa din bucătărie cu el în față. Își turnă cafea în ceașcă, apoi rămase pur și simplu cu privirea fixată la ea.

Era după-amiază târziu, și soarele de septembrie ajunsese deja la asfințit. Afară nu era nicio adiere de vânt, nimic care să-i deranjeze starea depresivă ce o cuprinsese. Acesta era Oxfordshire-ul rural, și cea mai apropiată casă se afla la cel puțin un kilometru. Drumul ce trecea prin fața casei era folosit doar de cele câteva case, presărate de-a lungul celor zece kilometri ai săi.

Prin urmare, liniștea era totală, o încântare pe care n-o trăise de mult, Londra fiind un oraș zgomotos și aglomerat.

Era obosită, recunoștea asta. Era epuizată fizic din cauza lipsei somnului și emoțional din cauza prea multor conflicte cu Mac. Deci rămase acolo, fără să se gândească la ceva, lăsând întunericul și un nemărginit sentiment de singurătate să pătrundă în lumea în care se închisese.

Probabil adormise. Era posibil, deși nu era absolut sigură. Dar un zgomet brusc o trezi la realitate, exact în clipa în care ușa de la bucătărie se deschise larg.

Roberta clipi, apoi nu făcu altceva, decât să stea acolo, uitându-se fix la cele două persoane ce o priveau din cadrul ușii.

Părinții ei, gândi ea. La cei peste cincizeci de ani ai lor, arătau ca o pereche de adolescenți hippy, care tocmai se întorseseră de la un concert rock.

– Bobby! exclamă tatăl ei, primul care-și recăpătă glasul. Ce faci aici?

Bobby. Roberta zâmbi, scuturând din cap. Bobby! El îi spunea așa de când avea un an. Îi spunea așa și când avea cincisprezece ani, și-l implorase să n-o mai facă, pentru că suna atât de băiețesc, pentru o fată care-și dorea cu disperare să fie femeie.

El îi spusese așa și în urmă cu două săptămâni, când îi sunase, cu o slabă speranță de a-i prinde între două deplasări.

– Bună, Bobby, ce dorești? întrebă el, de parcă îi suna numai când dorea ceva, ceea ce era complet neadevărat.

– Cu un pic de noroc, să vă văd pe amândoi, răspunsese ea sec, punându-l imediat în defensivă.

– Dar mâine plecăm în Africa, se plânsese el. Abia avem timp să ne pregătim. Nu se poate amâna până când ne întoarcem?

Nu se poate amâna. Nu spusese, nu poți amâna. Roberta se simțise ca un cățel părăsit într-un adăpost, un cățel alb, ciufulit, numit Bobby, lăsat să tânjească după întoarcerea stăpânilor săi.

Ea începu să râdă cu poftă, imaginea părăndu-i-se deosebit de nostimă. Cu ochii înlăcrimați de râs, se uită la fața bronzată a mamei ei și cea roșie de băutură a tatălui. Atunci îi veniră în minte cei doi părinți care existau numai în imaginația ei – credincioși, conservatori, membri onești ai comunității.

Și brusc, râsul i se transformă în plâns. Un plâns, de ziceai că i se va frânge inima, căci, indiferent cât de nesăbuiți erau pentru ea acești doi oameni, îi iubea! Îi iubea atât de mult, încât nu conta cine erau, sau unde erau.

Îi iubea și dorea să știe cum să le spună asta, pentru că în momentul ăsta avea nevoie de sprijinul lor. Avea nevoie să se convingă că o iubeau.

Lacrimile ei îi surprinseră; Roberta realiză asta din tensiunea crescândă din încăpere. Ea plângea foarte rar, nici nu-și mai amintea ultima dată când izbucnise în plâns în fața lor. Dar acum, se părea că nu se mai putea opri și, în timp ce continua să plângă cu suspine, de undeva de lângă ea se auziră niște pași și sunetul unor voci alarmate. Apoi un braț îi cuprinse afectuos umerii, și altcineva îi luă mâinile.

Părinții. Unul care s-o îmbrățișeze, făcând-o să se simtă în siguranță, și unul căruia să-i spună toate problemele care o frământau.

Un pic din ceea ce Lulu avea din belșug.

– Roberta, scumpo, ce s-a întâmplat? murmură mama sa,

îngrijorată.

Era pentru prima dată când mama ei părea efectiv îngrijorată pentru ea și, deși nu-i venea să creadă că făcea asta, le povesti totul.

Le povesti despre Mac și dragostea ei pentru el, de familia lui și dragostea lui pentru aceasta. Le povesti despre petrecerea lui Lulu și ceea ce urmasa. Le povesti despre Zürich și ceea ce urmasa. Vorbi chiar și despre ei, și ce credea ea despre ei. Și abia după ce lacrimile și cuvintele îi secasera, realizează, ușor rușinată, că ei ascultasera totul, fără a scoate vreo vorbă.

– Am venit aici să fiu singură, să mă gândesc, se auzi Roberta scuzându-se, cu inima grea, căci realizează că ei nu știau ce să-i spună. Nu... nu mă așteptam să fiți aici.

– De ce te-ai fi așteptat? spuse mama ei, cu o ironie necruțătoare. N-am fost niciodată aici pentru tine, de ce am fi fost acum?

– N-am vrut să spun asta, spuse Roberta, stânjenită. Am vrut să spun...

– Știi ce-ai vrut să spui, Roberta, o întrerupse mama ei scurt. Dar știi și ce-am vrut eu să spun...

Se lăsa un moment de tăcere plin de tensiune, cauzat de remarcă neașteptată, și neputința Robertei de a răspunde. Apoi, tatăl ei își drese glasul.

– Păi, nu ne-ai întrebat ce facem aici, sugerează acesta, cu o voce răgușită.

– Oh! Roberta făcu ochii mari, la aluzie. Credeam că sunteți în Africa, nu?

– Am fost, doar... Trăgându-și un scaun, se așeză și începu să-i

povestească despre diverse grupuri, frământări politice și vize confiscate. Era posibil ca asta să nu fi fost cea mai potrivită cale de a calma o fiică foarte tulburată, dar când îi povesti că își încheiaseră zborul înapoi fără măcar să fi părăsit aeroportul, sau să fi folosit vreo rolă de film, Roberta se simți mult mai calmă, fiind în stare să asculte cu adevărată plăcere versiunea comică a unui dezastru.

– Din cauza hainelor ponosite, concluzionă el, și aspectului nostru neîngrijit. Nu ne-au lăsat nici măcar să ne luăm bagajele, pentru a ne putea schimba!

– Deci, continuă povestirea mama ei, fiind nevoiți să renunțăm pentru moment la afurisitul ăla de proiect, am hotărât să venim direct acasă, să ne spălăm, să ne punem ținuta la punct, pentru a arăta și noi ca niște oameni respectabili, și să plecăm într-o vacanță. Știi tu, undeva în Majorca sau Tenerife. Și să avem și noi parte de un concediu pe care ni l-am promis de ani de zile.

– Sună grozav, murmură Roberta, dorindu-și să fi avut și ea la dispoziție două săptămâni în care să nu facă altceva decât să mănânce, să doarmă și să înoate, să uite de toate problemele, pentru un timp. Dar își luase deja concediul pe anul acesta. Și-l luase, în timp ce Mac fusese plecat cu Lulu în Caraibe, își aminti cu amărăciune. Ea vizitase Florența și Roma, împreună cu Jenny.

– Vino cu noi, o invită mama ei. Dacă te simți atât de deprimată, iubito, îți va face foarte bine o vacanță.

– Îmi pare rău, refuză ea. Dar nu pot. Dacă nu sunt luni la birou, compania va avea tot dreptul să-mi taie din salariu.

– Nu crezi că ți-ai câștigat dreptul la un plus de concediu de două săptămâni de la familia Maclaine? spuse tatăl ei cu cruzime.

– Joshua! îl muștră mama ei, văzând-o pe Roberta pălind, împunsătura usturătoare lovind exact la țintă.

– Ei bine! bolborosi el supărat. S-ar putea să înțeleg mai bine comportamentul animalelor sălbatice, dar asta nu înseamnă că nu-mi dau seama când un bărbat se folosește de o femeie!

– Ai dreptate, fu de acord Roberta, ca întotdeauna neîndurător de sinceră, când era vorba despre ea. Și aceeași sinceritate o obligă să adauge. Dar s-a folosit de mine, doar pentru că l-am lăsat eu. Își ridică bărbia, ochii verzi provocându-l pe tatăl ei să conteste acest lucru.

El nu putu, și fu primul care-și lăsă privirea în jos.

Exact atunci telefonul începu să sune. Tatăl ei se uită întrebător la ea.

– Poate fi pentru tine? întrebă.

– Posibil, răspunse Roberta, ridicând din umeri. N-am spus nimănui unde plec, dar... Era posibil să fie Mac, gândi ea. Sau Jenny, care o căuta. Dar...

– Vrei să vorbești cu ei?

– Nu, nu vrea, răspunse mama ei pentru ea. Nu vrea să discute cu nimeni, în următoarele câteva zile.

Ridicându-și brusc privirea, Roberta observă schimbul de priviri dintre mama și tatăl ei. Indiferent ce însemnase, tatăl său dădu afirmativ din cap, apoi ieși.

– Ei? o provocă mama ei. Nu vrei să vorbești cu nimeni, nu-i așa?

– Nu răspunse ea, cu o voce înecată.

– Atunci, nu va trebui s-o faci. Bătând-o ușor pe umăr, aceasta se ridică, apoi făcu o pauză, uitându-se insistent la ea. Poate nu

ți-am fost cei mai buni părinți, Roberta, dar te iubim. Și vom rămâne cu tine, suficient de mult pentru a-ți dovedi, chiar dacă asta înseamnă să renunțăm la vacanță.

– Dar nu pot să vă las să faceți asta! strigă Roberta, nesesizând capcana pe care mama ei i-o întinsese. Mă voi simți foarte vinovată!

Tatăl său se întoarce. Roberta se uită la el, o speranță deșartă licărindu-i în ochi.

– Mă caută pe mine, nu pe tine.

– Ne-am schimbat planurile, îl informă mama ei, cu răceală. Nu mai plecăm. Rămânem aici, să fim lângă Roberta.

– Nu, interveni Roberta. Vin cu voi, spuse ea. Vin cu voi. Da, vin.

Dar Roberta nu știa dacă se răzgândise fiind dezamăgită că telefonul nu fusese de la Mac, sau pentru că era șocată de atitudinea grijulie a părinților față de ea.

Capitolul 8

Indiferent ce ar fi fost, fu cea mai bună decizie pe care o luase, de mult timp. Nu numai pentru că cele două săptămâni de completă relaxare o ajutară să-și limpezească gândurile, dar îi oferiră și timpul necesar să-și cunoască părinții. Și când ajunse să-i cunoască mai bine, începu să înțeleagă de ce ajunseseră atât de duri.

Ei îi vorbiră cu pasiune despre poluarea planetei și ecologie, despre influența pe care calitatea vieții animalelor o avea asupra calității vieții oamenilor. Și cum încercau să facă cunoscute aceste lucruri prin intermediul documentarelor lor. Îi descrieră cât timp și răbdare le lua să urmărească un ciclu complet de viață al unei specii, să monitorizeze și să filmeze interacțiunea acestora cu alte specii, și ce trebuia făcut pentru a supraviețui.

Doar mergând cu ei pe plajă fu o experiență în sine, căci puteau lua de jos o simplă cochilie, și să spună ce era, de unde provenea și de ce se afla acum pe acea plajă.

Dar uneori, când îi povestiră sau îi arătară diverse lucruri, Roberta se simți din nou copil – un copil care ar fi trebuit să cunoască aceste minuni, la cinci, la șapte sau la nouă ani, nu la douăzeci și cinci. Și de parcă și-ar fi dat seama de lucrul acesta, ei schimbă brusc subiectul, vorbind despre altceva, forțând-o să vorbească despre ea însăși, până când trecu din nou momentul stânjenitor.

Totuși, acele momente îi apropiară. Roberta admise că nu fusese niciodată un discipol al vieții lor fascinante. Trecuse prea mult timp pentru a mai schimba circumstanțele care-i modelaseră caracterul. Și de prea multe ori se simțise părăsită și nedorită, în timp ce ei își vedeau de problemele lor personale, ca s-îi ierte pentru că au neglijat-o. Dar cel puțin învăță să-i înțeleagă și, poate, să-i admire pentru dăruirea lor totală.

Când se întoarse la Londra, se simțea mult mai liniștită. Orele lungi petrecute pe plajă, în care nu făcuse altceva decât să dea frâu liber gândurilor, o ajutaseră să privească viața din altă perspectivă.

Îl iubea pe Mac. Era un fapt incontestabil. Dar trebuia să accepte și faptul că această iubire unilaterală nu putea susține o relație și să susțină și respectul de sine, în același timp.

Trebuia să iasă complet de sub influența lui Maclaine, și singura cale prin care putea realiza asta era să plece de la companie, să-și caute o altă slujbă și s-o ia de la început.

Cu această hotărâre fermă bine întipărită în minte, Roberta păși în clădirea companiei Maclaine, două săptămâni mai târziu.

Prima persoană pe care o întâlni fu Mitzy.

– Hei, arăți fantastic! spuse ea, admirând tenul bronzat al

Robertei și minunatul efect pe care acesta îl avea asupra ochilor ei verzi și părului blond-deschis. Ai intrat într-un mare bucluc! adăugă apoi.

Roberta zâmbi la compliment, și ridică o sprânceană la avertizare. Mitzy fusese aceea cu care vorbise înainte să plece în Spania, lăsând-o pe sărmana secretară să-l anunțe pe Joel că asistenta lui și-a luat două săptămâni libere, fără permisiune.

– Nu știi ce s-a întâmplat după ce ai șters-o, spuse Mitzy, dar aici s-a dezlănțuit iadul. Marele Mac a avut o ciocnire cu micul Mac. A urlat la el îngrozitor. I-a reproșat faptul că te-a lăsat să dispari de pe fața pământului, și l-a întrebat ce a fost în capul lui de a făcut așa ceva. La care Joel a întrebat ce se aștepta să faci – să stai prin preajma lui, așteptând până va avea timp din nou de o discuție nocturnă cu tine? Ceea ce l-a scos din sărite pe marele Mac, ascultă-mă pe mine. De atunci, parcă a înnebunit. Tună și fulgeră peste tot.

– Și tu cum de știi toate astea? o chestionă Roberta.

– Pentru că am ascultat, recunosc Mitzy. Cu urechea lipită de ușa de acolo. Ea arătă spre ușa biroului lui Joel. Am impresia că, în principal, era vorba despre afacerea Brunner, dar – Mitzy ridică din umeri, dezamăgită – n-am prins chiar totul, ca să fiu sigură. Ce s-a întâmplat la Zürich? o întreabă pe Roberta.

– Nimic, răspunse aceasta, apoi întreabă, pentru curiozitatea ei. Cum s-a încheiat afacerea Brunner?

– Oh! Mitzy făcu ochii mari. Nu știi? Marele Mac a încheiat totul înainte de a pleca din Zurich!

Roberta se încruntă.

– Dar n-avea cum, protestă ea. N-a avut nici măcar o întâlnire cu Franc Brunner înainte să plece!

Mitzi ridică din umeri.

– Păi, am o copie a contractului undeva pe aici, spuse ea, începând să caute prin maldărul de hârtii de pe biroul său. Da! Uite-l, strigă ea, înmânându-l Robertei. Privește, semnătura marelui Mac, alături de cea a lui Brunner. Și data, uită-te la dată. Este semnat în aceeași zi în care ați ajuns voi în Zürich. Trebuie să-l apreciezi pe tip, spuse Mitzy admirativ, nimic nu-l oprește când este ofensat. Și uită-te la prețul pe care l-au stabilit!

Roberta se uită, dar și reflectă. Reflectă la lucruri care făcură să-i fiarbă sângele în vene.

– Unde este Joel? întrebă ea, dându-și mantoul jos, și scoțând la iveală o superbă rochie neagră.

– În biroul lui, spuse Mitzy, încruntându-se la plicul alb, pe care Roberta îl scoase, înainte de a-și lăsa jos geanta alături de mantou. Dar dacă ești deșteaptă, Roberta, te-ai duce sus, înainte de a te întâlni cu Joel. Marele Mac a sunat deja să întrebe de tine, și este abia nouă și jumătate!

– A sunat Mac, mormăi ea. Mă voi duce la el când voi fi pregătită.

Ușa lui Joel se deschise. El ședea la birou, cu o figură încruntată. Văzând-o, fața i se lumineă brusc.

– Roberta! strigă el, ridicându-se în picioare. Arăți superb! Vacanța, evident, ți-a făcut bine.

– Mi-a făcut, fu ea de acord, apropiindu-se sprintenă de biroul lui. Până să ajung aici și să văd asta! Furioasă, azvârli copia

contractului lui Brunner pe birou în fața lui. Ce înseamnă asta, Joel?

– Ce înseamnă? Brusc, el arată stânjenit. Înseamnă că Mac a încheiat pentru noi o afacere al naibii de bună – ce crezi că înseamnă? Nu înțeleg de ce te uiți așa la mine, Roberta. Știai că Mac s-a dus acolo să rezolve totul!

– Da, aprobă ea. Dar nu știam cât de repede a rezolvat totul. Chiar în aceeași zi în care a sosit!

– Oh! Joel se așeză din nou. Nu ți-a spus? Probabil că problema cu Delia l-a împiedicat, concluzionă el cu un zâmbet.

– Sau, mai curând, n-a vrut să afli că a rezolvat totul. Ce fel de joc faceți, tu și fratele tău cu mine, Joel? Am fost trimisă la Zürich, doar pentru că Mac m-a vrut acolo?

Joel roși, asta putând însemna un răspuns. Confirmarea veni însă când începu să se apere.

– Uite, spuse stânjenit, nu mă lua pe mine la rost, ia-l pe fratele meu! El este cel care te-a păcălit!

– Cu ajutorul tău! îi aruncă ea. Ceea ce mă face să fiu și mai sigură că fac exact ce trebuie, dându-ți ăsta! Și Roberta îi întinse plicul alb.

Joel se uită la el, și instantaneu realizează ce era.

– Nu pot să fac asta, refuză acesta, scuturând din cap.

– Ba poți, îl contrazise Roberta. Pentru că insist. Cu hotărâre, puse plicul pe birou.

– Oh, la naiba, Roberta, oftă el. Nu-mi face asta! Mac mă va jupui de viu, dacă faci așa ceva.

– Își spun eu cum să faci, Joel, îi sugerează ea. În timp ce el te

jupoaie de viu, îl jupoi și tu. Atunci va fi ca pe vremuri, nu? Un frate se folosește de celălalt pentru a obține ceea ce dorește.

– N-am avut încotro, trebuia rezolvată problema cu Brunner, spuse el, oftând. Descarcă-ți nervii pe Mac, dacă simți nevoia să ți-i descarci pe cineva! El este cel care contează cu adevărat, la urma urmei.

– Oh, voi face asta cu siguranță, îl asigură Roberta. Dar mai spune-mi doar un lucru. Și treaba cu Karl Loring a fost tot o păcăleală? Mac a spus că știai că el încerca să te păcălească, totuși l-ai trimis să mă întâmpine, când am sosit la Zürich.

Joel roși.

– M-am gândit că un pic de competiție îi va aduce lui Mac mintea la cap în ceea ce te privește, admise el.

– Apropo, cum se simte Delia? întrebă ea.

Joel își ridică privirea, strâmbând din nas.

– Mai bine, acum. A trecut prin momente foarte grele. Au băgat o mulțime de antibiotice în ea, pentru a învinge infecția, și are foarte mare noroc că mai este în viață, ca să fiu sincer. Totuși – ridică din umeri – a trecut peste toate și va veni acasă în câteva zile. Roberta, ia-ți plicul înapoi, cel puțin până vorbești cu Mac!

– Nu, refuză ea. Nu-mi place să fiu folosită, Joel. Și dintre tine și fratele tău, tu m-ai folosit pentru toate scopurile care ți-au venit în minte.

– Unde te duci? întrebă el, când ea se întoarce să plece.

– Să-mi descarc nervii pe fratele tău, așa cum mi-ai sugerat, răspunse ea tăfnoasă.

– Atunci, măcar ia ăsta cu tine, zise el luând plicul și întinzându-i-l. Dacă ai de gând să-ți prezinți demisia, prezintă-i-o lui. Eu nu sunt suficient de curajos s-o accept.

Roberta luă plicul și ieși, convinsă că Mac nu credea că ea va merge până la capăt. Dar o va face. Era mai hotărâtă ca niciodată acum, să scape de influența lui Mac.

Era încă furioasă când intră în biroul lui Mac, fără să bată la ușă, câteva minute mai târziu.

El stătea la fereastră, privind afară. Nu purta haină, și avea mâinile în buzunarele de la pantalonul gri, foarte bine croit. Roberta avu aceeași senzație că-și pierde răsuflarea, ca de fiecare dată când își oprea privirea pe el, dar și-o reprimă, cu dispreț.

– Unde naiba ai fost? întrebă Mac mânios, întorcându-se spre ea, ca un câțel gata să muște.

Ea clipi, brusca lui izbucnire de mânie blocând-o. Dar, numai o clipă.

– Am fost plecată, spuse ea. În străinătate, să scap de tine!

Ochii lui scânteiară, în fața disprețului ei fățiș.

– Nu vorbești cu ex-iubitul tău, domnișoară Chandler, ci cu președintele tău, care-ți cere o explicație!

Ex– iubit? Roberta păli. Era pentru prima dată când folosea acel prefix în fața ei, și asta o lovi atât de tare, încât aproape icni de durere.

– Deci, continuă el, când văzu că-și atinsese ținta, unde ai fost?

– S... Spania, răspunse ea, supărată pe tremurul ușor al vocii ei. Majorca, mai exact. Niște prieteni ai părinților mei au o vilă acolo. Ne-au lăsat s-o...

– Părinții tăi? o întrerupse el, nevenindu-i să creadă. Ai fost plecată cu părinții tăi?

– Am și eu părinți, știi asta! spuse ea înțepată, ofensată de tonul lui.

– Da. Părinți pe care întotdeauna ai declarat că-i urăști.

– N-am spus niciodată că-mi urăsc părinții! protestă Roberta. Mac luă o figură iritată.

– Îi iubești, dar îi disprețuiești, atunci, se corectă el, adăugând zeflemitor: Exact cum faci și cu mine.

– Nici asta n-am spus vreodată! negă ea. Noi, pur și simplu nu ne-am înțeles unul pe celălalt foarte bine, asta-i tot. Dar acum, o facem.

– Te referi la mine? Sau la părinții tăi? o luă el în râs.

– La părinții mei! exclamă ea. Nici într-un milion de ani nu voi reuși să te cunosc pe tine! Și, ești amabil să-mi spui dacă această conversație o port tot cu șeful meu? Pentru că, evident, trebuie să știu cum răspund.

Mac oftă, trecându-și o mână prin păr.

– De unde naiba să știu? bombăni el. Eu sunt aceeași persoană pentru toată lumea, numai cu tine se pare că trebuie să devin două.

– Asta ar trebui să te învețe să-ți ții mâinile departe de salariați, nu? Ceea ce-mi amintește, adăugă ea, de Zürich. Și așa-zisa afacere Brunner.

– Ah. El se uită gânditor la ea, observând în ochii ei acuzatori că aflase adevărul. N-am de gând să-ți cer scuze, Roberta.

– Deci, m-ai trimis la Zürich pentru propriul tău interes!

El ridică din sprâncene, la felul cum pusese ea problema.

– Te-am trimis la Zürich, pentru a fi puțin timp singuri, să încercăm să ne rezolvăm problemele.

– Vrei să spui, să încerci să mă aduci din nou în patul tău! îl corectă ea, cu amărăciune.

Privirea lui deveni și mai întunecată.

– Oh, desigur! aprobă el batjocoritor. Ce alt motiv aș fi putut avea să pun la cale un complot, decât acela de a te aduce în patul meu?

– Dumnezeuule, Mac! exclamă ea. Ești un ticălos prefăcut!

– Adevărat, recunosc el printr-o înclinare scurtă din cap, apoi adăugă, cu sarcasm. Dar, ce pierdere de timp și efort ar fi, când doar cu un atac bine concertat asupra presupusei tale hotărâri de nezdruincinat, te-aș aduce direct în patul meu! Ceea ce te face ce, mai exact?

O ușuratică, gândi ea, lăsându-și privirea în jos, evident rușinată.

– Cum ai reușit? șopti Roberta. Cum ai rezolvat afacerea Brunner așa de rapid?

Mac ridică din umeri.

– Am aranjat să mă întâlnesc cu Brunner înainte de a pleca din Londra, o informă. Am negociat și am semnat contractul la cină – în timp ce tu îl țineai ocupat pe Loring, lăsându-l să te seducă, la un pahar de vin roșu!

Ea își ridică bărbia, indignată de cuvintele lui alese în bătaie de joc. Dar, un lucru era limpede. Fusese suficient ca Brunner să audă că marele Solomon Maclaine urma să finalizeze afacerea, pentru a intra în panică. La fel cum același nume îl făcuse și pe Loring să

intre în panică, își aminti ea, cu tristețe.

Și așa cum se întâmplase și cu ea, într-o oarecare măsură – ceea ce o făcu să se apropie și să pună plicul alb pe biroul lui.

– Lui Joel i-a fost prea frică de tine, ca să accepte asta, așa că ți-o dau personal. Demisia mea, explică Roberta.

Mac se uită la plic, apoi la ea.

– Asta este un alt mod delicat al tău de a-mi spune că am terminat? o întrebă el cu cinism.

– N-a fost niciodată ceva de terminat. Așa cum tocmai te-ai străduit să-mi explici. Am fost doar folosită și ușor de convins.

Mac scoase un oftat adânc.

– Sub nicio formă n-am vrut să spun așa ceva. Am fost josnic, spunându-ți ce-ți place ție să crezi! N-ai realizat niciodată, Roberta, că nu eu sunt cel care are o părere proastă despre tine, ci tu însăși?

Ea își întoarse privirea. Probabil avea dreptate. Dar nu părerea lui, sau chiar a ei, era cea care o doborâse în final, ci a fiicei lui.

– Demisia mea rămâne valabilă, spuse ea, cu fermitate.

– Nu atâta timp cât eu sunt aici, pentru a o respinge.

Fără a face vreo observație, Roberta se întoarse să plece.

– Să nu îndrăznești, strigă el amenințător, făcând-o să se oprească. Deja, de prea multe ori mi-ai întors spatele, Roberta. De data asta ne vom certa până la capăt.

– Și pentru ce ne certăm de data asta, Mac? Pentru că părăsesc compania, sau că te părăsesc pe tine? Chiar aș vrea să știu, pentru că am pierdut firul.

– Pentru amândouă, îi aruncă el. Sau pentru niciuna, dacă renunți. Îndârjit, porni spre Roberta. De două săptămâni aștept să

am această discuție cu tine! îi spuse, când ajunse lângă ea. Două săptămâni! Și tu ce faci? Intri calmă aici, cu demisia deja scrisă și o profundă indignare întipărită pe față! O prinse de umeri, zgâlțâind-o. Ce este cu tine, Roberta, căci nici nu apuc să simt bine că am făcut un pas înainte, că mă trezesc cu doi pași înapoi?

– Explică-mi către cine ai făcut pasul și-ți voi răspunde la întrebare.

– Către tine, murmură el. Întotdeauna a fost către tine, fraiero! De ce nu poți înțelege asta?

– Pentru că un imens obelisc numit "familie" îmi stă în cale, de asta! îi aruncă ea, urmărindu-l scoțând un scurt oftat de epuizare.

– Îmi pare rău, pentru ce s-a întâmplat la spital.

– Parcă ai spus că nu te vei scuza în fața mea, îi aminti Roberta, cu bărbia în sus și o privire provocatoare.

– Nu, pentru afacerea Brunner. Dar o fac pentru Lulu. Trebuie să înțelegi. Este al naibii de nestatornică, extrem de tensionată. Și...

Și egoistă, răsfățată și cu o limbă foarte ascuțită, gândi Roberta, dar își ținu aceste gânduri pentru ea.

– Și tocmai a suferit un șoc teribil, continuă el. Asta a făcut-o să se simtă temătoare, nesigură! Ți-a spus unele lucruri îngrozitoare, pe care le-a regretat imediat.

– Bine, spuse Roberta. Mă bucur că și-a recunoscut greșeala. Sau eroarea de tactică, își spuse ea. La fel ca Roberta, Lulu realizase că tatăl ei nu era atât de prost încât să creadă acele lucruri teribile pe care le spusese.

– Pentru numele lui Dumnezeu! începu el, văzând expresia batjocoritoare de pe fața ei. Mama ei era bolnavă, aproape moartă,

în ochii ei! Mac o scutură din nou de umeri. Nu poți da dovadă de un pic de compasiune și să nu mai simți doar dușmănie pentru ea?

Oare putea? se întrebă Roberta. Poate că da, dacă și Lulu i-ar fi arătat altceva în afară de dușmănie.

– Îmi vei semna demisia, pară ea, dacă o fac?

– Nu. Nu ți-o voi semna. Dar voi fi al naibii de bucuros să fac asta!

Mac fu atât de rapid, încât nici măcar nu-l văzu mișcându-se. Dar brusc – ca întotdeauna – se trezi în brațele lui, și el o sărută cu o înflăcărare ce-i anulă orice putere de a lupta.

– Deschide gura, îi ordonă Mac, când ea reuși să strângă din buze. Renunță, Roberta, o îndemnă el. Știi că și tu dorești asta.

Telefonul de pe birou începu să sune. Roberta își dezlipi brusc buzele de ale lui.

– Răspunde la telefon, șopti ea.

Mac o ignoră.

– Știi, ochii tăi capătă o incredibilă nuanță de verde, când ești excitată, remarcă el, ținându-i fața lipită de a lui. Este verdele oceanului, care mă face să-mi doresc să mă scufund în el.

– Asta este răsuflată, îl luă ea în răs, deloc impresionată. Răspunde la telefon. Ești mai bun la asta. Nu se știe, s-ar putea să fie ceva important – poate Delia, care are nevoie de niște struguri, sau Lulu, să verifice dacă nu cumva ești cu o femeie aici.

– Pentru o femeie atât de frumoasă, ai o limbă prea ascuțită!

– De ce n-aș avea, aprobă ea, continuând să-l provoace, scoțându-și vârful limbii printre dinți. Invitându-l s-o muște.

El era capabil s-o înfrângă foarte ușor cu sexapilul lui blestemat,

dar nu era totul unilateral. Mac nu fusese niciodată în stare să-i reziste, când îl provocase la modul ăsta.

Probabil că el se gândea la același lucru, căci brusc, se relaxă din nou.

– Știi pe ce butoane să apeși, nu? remarcă el oftând, apoi, pe neașteptate, îi prinse vârful îmbietor al limbii cu gura, într-un sărut senzual.

Telefonul nu se opri. Dar nici sărutul. Astfel că amândoi continuară, părând să se întreacă unul cu celălalt, până când, cu un geamăt slab, Mac renunță și, încă ținând-o în brațe, se deplasă câțiva pași și ridică receptorul.

– Ce este, se răsti el.

Roberta zâmbi, bucuroasă că nu se afla ea la celălalt capăt al firului.

– Oh, spuse el buimăcit, Jenson. Mulțumesc că ai răspuns apelului meu. Îi dădu drumul Robertei, săltându-se pe birou, dându-i acesteia șansa, pe care și-o dorise cu disperare, de a se depărta câțiva pași. Nu, nu, îl asigură el pe cel care sunase. N-ai întrerupt nimic. Era doar o problemă de personal. Privirea i se întâlni cu a Robertei, apoi se plimbă încet pe trupul ei zvelt. S-a rezolvat acum.

Ochii ei verzi fulgerau, ochii lui gri provocau. Indiferent ce-i spunea bărbatul acela numit Jenson, nu reuși să tulbure înfruntarea dintre privirile lor, care era atât de incitantă, încât Roberta își simțea trupul răspunzând, precum corzile armonizate de mâinile unui muzician.

– Perfect, spuse el deodată, rupând vraja. Este totul stabilit,

atunci. O să plec cu zborul de după-amiază din Heathrow și ne vom întâlni la – Mac se uită la ceas – la două, ora voastră.

Ora voastră? Zborul de după-amiază? Roberta încercă să-și dea seama despre ce era vorba. Apoi inima începu să-i bată mai tare, pentru că brusc, recunoscuse numele Jenson, și asta însemna New York.

Mac pleca la New York în după-amiaza asta, să se consulte cu șeful concernului de acolo, și încă o dată ea rămânea singură și frustrată, de un bărbat care se juca pur și simplu cu sentimentele ei, de parcă ar fi fost propriile lui jucării.

– Îmi place rochia, murmură el, atenționând-o că terminase convorbirea și acum îi admira rochia simplă, neagră pe care o purta. Mă faci să-mi doresc s-o scot de pe tine. Ai pielea asta bronzată peste tot – sau prin părțile acelea intime este încă albă?

– Nu este treaba ta, îi aruncă ea.

– Aș putea să te pun chiar aici, pe biroul ăsta, murmură el, și să aflu singur.

– Îmi pare rău. Dar asta este o plăcere pe care o păstrez pentru bărbatul pe care-l voi lua în căsătorie.

– Ah, spuse Mac, începem cearta din nou, nu? Se lăsă să alunece de pe birou și-i cuprinse talia cu brațele. Care-i problema, de data asta?

Ea ignoră întrebarea.

– Ți-am dat demisia, îi aminti ea. Încă mai aștept s-o semnezi.

El ignoră asta. Ai cunoscut pe cineva, cât timp ai fost în vacanță, nu-i așa?

– Și dacă ar fi așa? îl provoacă Roberta. Scopul meu în viață este

să întâlnesc un bărbat care să înțeleagă și să respecte ceea ce dorește o femeie ca mine, îl informă ea cu răceală.

– Te-am înțeles foarte bine când mi-ai înlănțuit trupul cu brațele și eu te-am purtat pe cele mai înalte culmi ale extazului. Și-ți respect dorința de a mă avea în felul ăsta, din când în când.

– Sex! suspină ea, dezgustată. Tu întotdeauna trebuie să reduci totul la sex!

– Grandios sex, completează el. Cu minți întunecate și pierderi de sine. Ți va oferi tipul ăsta, oricine ar fi el, ceva la fel de minunat?

Pentru un moment, Roberta se uită la el uluită.

– Ești nebun, știi? A purta o conversație cu tine, este ca și când te-ai plimba printr-un labirint! Nu există niciodată vreun început, sau un sfârșit propriu-zis!

– Și cu tine, este ca și când ai păși pe un câmp minat! îi replică el. Încerc să aflu ce a transformat-o pe femeia caldă și plină de dorință, pe care o țineam în brațe acum câteva minute, în mica scorpie răutăcioasă care ești în clipa asta!

Ochii ei sclipiră cu sarcasm.

– Cinează cu mine diseară și vom discuta asta. Roberta apelă la unul dintre binecunoscutele ei vicleșuguri, dându-i în același timp și un indiciu asupra a ceea ce o supăraseră.

Și Mac realizează imediat.

– Ah, ești supărată pentru că trebuie să plec la New York în seara asta.

– Sunt supărată, îl corectă ea, pentru că te-am lăsat să mă abați de la calea pe care sunt hotărâtă s-o urmez. Ceea ce înseamnă, adăugă, înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt, să obțin

semnătura ta pe demisie, pentru ca în final să rup orice legătură cu tine!

– De ce-ți bați capul, când știi că nu-ți dorești asta cu adevărat? spuse el înfuriat, apoi oftă, văzând-o gata să explodeze. Ai dreptate, cedă Mac, și situația pare să scape de sub control. Așa că, voi face amândurora un favor. Ducând mâna spre spate, luă plicul de pe birou. Dacă fac asta... Încet, Mac rupse plicul în două, Roberta neputând face altceva decât să privească bucățile de hârtie împrăștiindu-se pe jos. Acum, tot ce trebuie să faci tu, continuă el calm, este să aștepti o săptămână, înainte să dactilografiezi alta. Până atunci, mă voi întoarce din State, și vom putea discuta pe îndelete – la cină, așa cum ai propus tu – și-ți garantez fără rezerve, promise el, punându-și mâna la inimă, că-ți voi acorda toată atenția mea, indiferent cât timp îmi va lua.

– Dacă nu sună telefonul, spuse ea printre dinți.

– Roberta! Eu chiar încerc să fac ceva pentru ca relația noastră să meargă, nu vezi?

– De ce?

– De ce? Mac făcu ochii mari, apoi scoase un sunet de capitulare. Eu renunț, decise el. Promite-mi doar că vei aștepta o săptămână, doar o săptămână! insistă, prinzând-o strâns de umeri. Înainte de a face ceva pentru a pleca de aici, te rog. Bine? Nu doresc să plec în State acum, dar trebuie. Este o problemă acolo pe care numai eu pot s-o rezolv. Dar când mă întoc, îți promit, vom sta de vorbă. Vom discuta serios despre noi și despre ce vom face în continuare.

– Dar nu văd la ce bun! strigă ea. Nu vom face altceva decât să

continuăm să ne tot învârtim într-un cerc, așa cum am sfârșit întotdeauna.

– Nu, n-o să fie așa, o contrazise el hotărât, și ceva în ochii lui o forță să-l creadă. Nu, de data asta. O săptămână, Iepuraș. Se aplecă și o sărută cu tandrețe. Fii generoasă cu mine pentru această ultimă dată și așteaptă o săptămână.

Cu un oftat adânc, Roberta închise ochii. Sărutul tandru și sunetul dulce al vocii lui rostind "iepuraș" atât de intim, o topiră, astfel că nici nu realizase că spusese "OK", decât când cuvântul îi lunecă de pe limbă.

Și imediat, Roberta se trezi de partea cealaltă a ușii lui, cu ochii închiși, căci realizează că-l lăsase s-o facă din nou. O convinsese din nou să vadă lucrurile cum dorise el, reușise s-o seducă din nou!

Capitolul 9

Săptămâna următoare fu una activă. Joel începuse un nou proiect, și Roberta fu antrenată într-o laborioasă muncă de cercetare. Mac, nu sună, dar nici nu se așteptase s-o facă. Ce aveau ei să-și spună era prea important pentru a fi discutat la telefon, așa că era mai bine să nu aibă niciun contact.

Prin urmare, se adânci în muncă și, spre surprinderea ei, reuși să nu se gândească la Mac tot timpul. Până vineri după-amiază când, intrând neanunțată în biroul lui Joel, dădu cu ochii de Lulu stând acolo cu el.

– Oh, spuse ea încurcată, scuze pentru deranj, și vru să plece.

Numai că Lulu o opri, fața ei frumoasă căpătând o expresie ironică. Este iubita lui tati? spuse ea. Sau, mai bine zis, fosta iubită, nu?

– Lulu! Muștrarea tăioasă a lui Joel, fu nimic pe lângă nodul ce i se puse brusc Robertei în stomac.

Totuși, reuși să-și păstreze calmul.

– Vin mai târziu, Joel, când vei fi liber.

– Nu, Roberta, așteaptă. Joel se ridică în picioare, nervos. Această domnișoară prost educată trebuie să-ți ceară scuze, și o va face, nu-i așa, Lulu? spuse el amenințător.

Frumoșii ochi albaștri ai lui Lulu se deschiseră larg, luând o expresie disprețuitoare.

– Nu, n-o voi face, refuză ea. Și serios, unchiule Joel, mumură ea în bătaie de joc, nu înțeleg de ce o mai ții să lucreze aici cu tine, acum când tati a alungat-o din viața lui!

– Ajunge! strigă Joel, în timp ce Roberta se întoarse să plece, numărând foarte încet până la zece, pentru a nu riposta. Cum îți permiți să-i vobești așa Robertei? întrebă el. Cum îți permiți?

– Își permite, se auzi Roberta spunând, pentru că i s-a permis să creadă că-și poate permite. Dar cred că a venit timpul ca cineva să te lămurească asupra anumitor lucruri, domnișoară MacLaine, continuă ea cu răceală. În primul rând, tatăl tău nu m-a alungat din viața lui, și nici nu o va face vreodată!

– Mincinoaso, șuieră Lulu printre dinți. Am fost acolo, ai uitat? La spital, când mami era bolnavă. L-am auzit spunându-ți să ieși!

– Ceea ce ai auzit, o corectă Roberta, a fost dorința tatălui tău ca eu să fiu departe de rușinea pe care l-a făcut s-o simtă fiica lui! Și Roberta știa că exact asta făcuse Mac. El nu-i spusese să iasă pentru că ar fi crezut minciunile lui Lulu, ci pentru că nu suporta să le mai asculte.

Lulu sări în picioare, cu ochii sclipindu-i de furie.

– El te urăște! Așa mi-a spus!

– Stai jos, îi comandă Roberta calm. Stai jos! repetă aceasta cu

convingere, punându-i tinerei o mână pe umăr, obligând-o să se așeze.

– Roberta... o preveni Joel .

– Nu te amesteca, Joel, interveni ea, neluându-și ochii de la tânăra fată. Asta este între mine și Lulu. M-am săturat de insultele ei. Dar mai mult, m-am săturat de minciuni. Gata cu ele, auzi, Lulu? Și pentru prima dată în viața ta de răsfățată, mă vei asculta cu atenție, mă vei asculta spunându-ți niște adevăruri.

– Nu sunt obligată să stau aici și să mai ascult vreun cuvânt de la tine, o contră Lulu, cu o voce tremurată, părând ușor circumspectă în fața acestei Roberte complet schimbată, dură și furioasă cum n-o mai văzuse vreodată.

– Ba o vei face, o asigură Roberta. Pentru că mă voi asigura de asta. Tatăl tău nu m-a alungat niciodată din viața lui, declară ea. Dar voi pleca de lângă el, pentru că nu mai pot suporta josnicia acestei familii fanatice, nici măcar un minut!

– Tu ești o mincinoasă! repetă Lulu. Te-a alungat! El întotdeauna le-a alungat, pentru că m-am asigurat...

Îcnetul de groază a lui Joel opri brusc acel adevăr. Dar veni prea târziu pentru a o salva pe Lulu și ea realizează asta, căci se înroși, și în ochi i se ivi un licăr de vinovăție.

– Asta te face cum, mai exact? întrebă Roberta, uimită. Josnică, Lulu. Te face să fii un copil josnic, răsfățat, îngrozitor de egoist.

– Te urăsc, ripostă Lulu, apropiindu-și fața schimonosită de furie de a Robertei. Toată familia mea te urăște! Ai vrut să-i desparți pe părinții mei și...

– Să-i despartă? repetă Joel, nevenindu-i să creadă. Ești nebună,

Lulu? Ei sunt despărțiți de peste opt ani!

– Ce nu pot eu înțelege, continuă Roberta, de parcă cei doi nu vorbisera, este cum cineva care este crescut cu atâta grijă și dragoste, poate ajunge atât de necruțătoare și perfidă ca tine. Dar, devenind ceea ce ai devenit, Lucinda – îi spuse numele complet, căci știa că Lulu nu-l suporta – cred că este timpul să te analizezi cu atenție. Tu ești, fără îndoială, cea mai egoistă persoană pe care am avut neșansa s-o întâlnesc. Te crezi atât de motivată, încât nici nu-ți pasă cât de mizerabil îi faci să se simtă pe cei din jurul tău, cei care nu fac altceva decât să se asigure că te simți iubită.

– Nu este adevărat! strigă Lulu. Nu sunt...

– Egoistă? interveni Roberta. Nu ești egoistă, când în mod constant, îl faci pe tatăl tău să-ți dovedească dragostea lui, pretinzând că n-are o viață privată, dincolo de nucleul acestei familii? Adică, atunci când nu-l lași să-și găsească fericirea, fără să se simtă nemilos și vinovat? Sau malițioasă când, tratându-mă pe mine și celelalte dinainte, așa cum ne-ai tratat, fiind mândră că te-ai descotorosit de noi?

– Roberta... Joel interveni rugător, când își văzu nepoata înnegrindu-se la față, cu fiecare împusătură.

– Și în final, Lulu, spuse ea cu o voce răgușită, ești geloasă, geloasă pe orice sau oricine ți-ar amenința puterea asupra lui. Și toate astea pentru ce? Pentru a pedepsi un om, pentru că te iubește din toată inima, a acceptat o căsătorie care n-avea sorti de izbândă, încă înainte de a se încheia, timp de zece ani nenorociți, până a ajuns la concluzia că nu mai putea suporta suferința, și i-a pus capăt? Dar asta nu te interesează, nu-i așa? Pentru că a lua în

considerare sentimentele tatălui tău, ar însemna să te dau la o parte, și tu ești mult prea meschină ca să încerci.

– Îmi... îmi spui toate astea, numai pentru că ești iritată că nu se va căsători niciodată cu tine, spuse Lulu cu o voce tremurată, ridicându-se șovăielnică în picioare.

– Să mă căsătoresc? Roberta râse, un râs scurt, în bătaie de joc. Ar trebui să fiu o puicuță fără minte, cum îți place ție să spui, ca să-mi doresc să intru într-o familie ca a voastră. Nu, Lulu. Scutură din cap. Nu doresc o căsătorie de la tatăl tău. Nu mai vreau nimic de la el, adăugă cu tristețe. Vezi tu, eu îmi doresc ca bărbatul pe care-l voi lua în căsătorie, să fie puternic. Să mă iubească mai presus de orice. Și tatăl tău n-o să poată fi așa niciodată, atâta timp cât este încă sub influența voastră.

– Scorpie! îi aruncă Lulu, cu răutate.

Dar Roberta nu făcu decât să zâmbească.

– Ei bine, cel puțin asta este ceva mai mult decât o puicuță, nu-i așa? spuse ea și calm, ieși din încăpere.

– Hei! exclamă Mitzy, când Roberta trecu pe lângă ea, ascultând evident totul.

– Taci din gură! i-o tăie Roberta; intră în biroul ei și se așeză la birou, hotărâtă să scrie a doua demisie într-o săptămână.

Numai că pe asta, era hotărâtă să-l facă pe Mac s-o semneze, își spuse ea înversunată.

– Joel a dus-o pe Lulu acasă, o informă Mitzy, strecurându-se, cu precauție, în biroul ei, câteva minute mai târziu. Mi-a spus să-ți comunic că nu se va întoarce, până când Mac nu va veni și va pleca, lașul.

Mac? Roberta se încruntă. Asta însemna că Mac s-a întors la Londra?

– A sosit la prânz, spuse Mitzy, de parcă i-ar fi citit gândurile Robertei. Am luat masa cu secretara lui, explică aceasta. Mi-a spus că s-a dus direct acasă, să uite de zgomotul avionului cu reacție.

Roberta simți un fior pe șira spinării. Nu se gândise nicio clipă la reacția lui Mac, când va afla că se luase de fiica lui.

Dar se gândi acum, deci era mai mult sau mai puțin pregătită să dea ochii cu el, când acesta intră pe ușă, doar o oră mai târziu.

– Cine crezi că ești, izbucni el, să-i vorbești fiicei mele în felul ăla?

Roberta își ridică privirea. El arăta palid și obosit, efectul clasic al avionului cu reacție.

– Ei bine? insistă el, văzând că Roberta nu sărise imediat în apărarea ei.

– Te referi la cele câteva adevăruri pe care am considerat că este timpul să le afle? spuse ea cu răceală, urmărindu-l cu detașare cum își pierdea și mai mult calmul.

– Scorpie nebună și răzbunătoare! strigă el. Țsta a fost felul tău de a-i plăti pentru că m-a mințit în legătură cu tine, nu?

– Nu, respinse ea acuzația, cât putea de calm, în timp ce el era pe cale de a stârni o furtună. A fost felul meu de a-i plăti pentru a că îndrăznit să mă jignească mult prea des, corectă ea.

– Astai tot, întrebă el, venind și aplecându-se amenințător peste biroul ei. Ai proferat o mulțime de injurii la adresa ei, făcând-o să plângă în hohote, numai pentru că te-a jignit? Este doar un copil, la naiba! Un biet copil dezorientat!

– Copil? spuse Roberta, dezgustată. Oh, deschide ochii, Mac! Este o adolescentă de optsprezece ani, care a făcut o obsesie pentru tatăl ei!

– Tu...! Mâna lui îi cuprinse ceafa, obligând-o să se ridice. Cum îndrăznești să insinuezi așa o mârșăvie?

– Ia-ți mâna de pe mine, înainte de a o striga pe Mitzy să cheme paza, îl avertiză ea.

Drept răspuns, mâna lui își intensifică strânsoarea.

– Vrei să spui că asta ar trebui să fac eu, pentru că ai atacat-o pe fiica președintelui, nu?

– Oh, facem iar apel la poziția socială, nu? spuse Roberta, batjocoritor. Ei bine, n-ai decât să încerci, Mac, îl provocă ea, încercând să se smulgă din strânsoarea lui. Și chiar dacă ești onorabilul lor patron, îți vor râde în față, când vor auzi întreaga poveste. Pe care sunt foarte bucuroasă să le-o spun, îl avertiză ea, apoi întrebă, cu o voce moale. Ești suficient de bărbat, s-o ascuți, Mac? Sau te-a îmbrobodit Lulu cu versiunea ei deformată?

Ochii lui scăpărau de furie, și Roberta își ținu răsuflarea, așteptând să vadă ce cale va alege. El ar fi dorit s-o ucidă, văzu asta în privirea lui. Dar, adânc în sufletul lui, Mac trebuia să știe că ea nu i-ar fi făcut ceva lui Lulu fără o provocare extremă.

El îi dădu drumul, întorcându-i spatele, și Roberta se lăsă neputincioasă la loc în fotoliu. Tremura atât de tare, de parcă și inima i se cutremura.

– Vorbește, îi ordonă el, ducându-se lângă fereastră. Roberta îl urmări cu privirea, aproape fiindu-i milă de el, că arăta atât de deprimat. Dar se îndreptă de spate, sătulă să mai fie sacul de box al

familiei lui posesive. Și, fie că o va crede sau nu, cel puțin va avea satisfacția că a spus tot ce avea pe suflet.

– Bine, spuse ea, lăsându-se pe spate în fotoliu, de unde vrei să încep? De la prima mea întâlnire cu Lulu, ca iubită a ta, când m-a avertizat că nu va dura nicio lună, dacă are și ea un cuvânt de spus? Sau, continuă aceasta, când el se întoarse încruntat spre ea, să sar pur și simplu la recenta petrecere pentru ziua ei de naștere, când i-a făcut foarte mare plăcere să mă urmărească prin încăpere, explicând oricui dorea să asculte – astfel încât eu s-o aud, evident – cine eram eu, de fapt. "Actuala puicuță a lui tati". Sau, continuă ea, ignorând încruntarea lui, să trec la scena din spital, când s-a străduit foarte tare să mă convingă că încă te mai culci cu Delia, când ai ocazia?

Mac păli și se întoarse din nou cu spatele la ea. Faptul că nu sărise s-o facă mincinoasă, o mai calmă.

– Să nu crezi că pun întreaga vină pe seama lui Lulu. Ea a avut parte de foarte multă încurajare, la urma urmei, atât de la tine cât și de la Delia. Amândoi ați jucat un teatru foarte convingător. Nu este de mirare că Lulu așteaptă cu sufletul la gură ziua în care vei lua brusc decizia de a te recăsători cu mama ei. Din profil, Roberta îi observă expresia plină de amărăciune, și realizează că era de acord cu ce spunea ea. Delia, pe de altă parte, nu sunt foarte sigură de asta, cred că face același joc cu tine. Dar s-ar putea să mă înșel, ea pur și simplu doar să speră că te vei întoarce la ea. Nu știu.

Mac oftă, trecându-și mâna prin păr, înainte de a se așeza într-un fotoliu, în fața biroului ei.

– Mai bine spune-mi restul, o invită el. Ce s-a întâmplat în biroul

lui Joel, astăzi?

Pentru un moment, supărarea întunecă ochii Robertei

– Am intrat în biroul lui Joel și am găsit-o pe Lulu acolo. Primul meu instinct a fost să mă retrag cât mai repede, dar Lulu a început atacul, și... Cu o ușoară ridicare din umeri, a neputință, îi povesti totul, aproape neomițând ceva. Și dacă nu mă crezi, încheie Roberta, atunci întreabă-l pe Joel – sau chiar pe Mitzy, pentru că bănuiesc că a auzit totul.

Tulburată, se ridică și se duse lângă fereastră.

– Încercând să păstrezi dragostea fiicei tale, ai creat un monstru, îi spuse ea categoric. Și dacă nu faci ceva în sensul ăsta acum, Mac, după aceea cred că s-ar putea să fie prea târziu pentru sărmana Lulu. Întorcându-se cu fața la el, îi spuse cu blândețe. Lulu nu este fericită, știi asta. Nu va putea fi niciodată fericită, atâta timp cât va continua să creadă că toată fericirea ei constă în a-i aduce din nou împreună pe părinții ei.

– Asta nu se va întâmpla. Niciodată, spuse el, cu o voce tremurată care spunea totul.

– Atunci, cred că este timpul ca amândoi să-i spuneți asta, sugeră Roberta. Știu că n-o plac foarte mult pe fiica ta, recunosc ea cu sinceritate, dar privind din afară, ca să zic așa, ce se întâmplă, îmi dau seama de ce Lulu continuă să spere.

Mac oftă, aruncându-și capul spre spate, cu ochii închiși. Arăta epuizat.

Ochii Robertei se umplură de lacrimi, căci era dureros de conștientă că ea era responsabilă pentru starea în care se afla Mac. Dar se întoarse din nou spre fereastră, refuzând să acționeze, chiar

dacă-și dorea din suflet să se ducă la el și să-i aline suferința. Ea, regretase participarea la scena cu Lulu, aproape imediat ce ieșise din biroul lui Joel, dar confruntarea avusese loc, și era convinsă că s-ar face de râs dacă ar retracta ceva din ea, doar pentru a-l face pe Mac să se simtă mai bine.

– Cred că a venit timpul să-ți explic ceva legat de Lulu, murmură el deodată, distrăgându-i atenția de la fereastră. Cu aproape trei ani în urmă, a intrat într-o gașcă rău famată. Devenise atât de sălbatică, încât Delia nu mai putea s-o controleze. Începuse chiar să fure din casă – oh, nu lucruri de valoare, lucruri mărunte a căror lipsă n-o observai imediat, dar obținea pe ele un preț rezonabil pe stradă. Făcu o pauză, strângând din buze. Le vindea pentru droguri, adăugă el. Din fericire, am aflat ce face înainte de a ajunge la fapte mai grave. Este vindecată acum, îi este chiar rușine, dacă vine vreodată vorba despre asta. Dar... El făcu o altă pauză, urmată de un oftat adânc, în timp ce Roberta nu știa ce să spună. În timpul terapiei, a recunoscut că încă se simțea respinsă de mine, pentru că le-am părăsit pe ea și pe Delia. Deci, presupun că de atunci, Delia și cu mine am făcut front comun, arătându-ne apropiați de fiecare dată când era în preajma noastră și, așa cum ai spus, am făcut-o cu atâta succes, încât ea a interpretat greșit. El deschise larg ochii, fixând-o cu o privire sumbră. Dar nu mi-am dat seama cât de mult, până când n-am auzit acele lucruri pe care ți le-a spus la spital.

– Ai auzit-o? gâfâi Roberta.

– N-am auzit-o, propriu-zis, dar am tras-o de limbă după aceea, recunosc el. M-am gândit ce naiba fac, eu îmi pun viața în joc pentru ea, și ea spune niște minciuni îngrozitoare despre mine?

Mac clatină din cap. Și-a cerut scuze în final, continuă el. Mi-a explicat de ce ți-a spus unele lucruri dezgustătoare. O parte din ele a fost dictată de conștiința ei, refuzând să recunoască vreo responsabilitate pentru boala Deliei. Delia îi spusese lui Lulu că nu se simțea bine, înainte de petrecere. Dar Lulu a rugat-o să nu spună cuiva, ca să nu-i strice weekendul, toată lumea făcându-și griji pentru Delia! Toată furia și dezgustul lui fură exprimate prin tonul iritat al vocii lui. Astfel, descoperind cât de bolnavă era Delia, și cât de aproape de moarte ajunsese Delia, nespunând nimic despre boala ei mai devreme, s-a gândit să dea vina pe persoana care era cea mai aproape, și asta s-a întâmplat să fii tu, sau poate a făcut-o tocmai pentru că erai tu. Tu ai încasat-o și eu trebuia să stau acolo și să văd cum o încasezi.

– Așa că m-ai alungat, murmură ea.

– Am fost obligat, spuse Mac hotărât. Indiferent cât de supărat eram pe Lulu, mama ei era serios bolnavă, și a trebuit să aștept acolo rezultatul, înainte să încep s-o descos despre izbucnirea pe care o avusese față de tine. Ceea ce mă surprinde cu adevărat, spuse el încruntându-se, este că după tot ce s-a întâmplat, a îndrăznit să se mai ia de tine azi.

– Mă urăște, murmură Roberta. Este figura tipică a unei tinere egoiste de optsprezece ani, care urăște pe oricine încearcă să strice ceea ce ea consideră a fi scopul ei fundamental în viață. Acela de a vă aduce, pe Delia și pe tine, din nou împreună.

Mac se aplecă, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

– Poți s-o rogi pe Mitzy să-mi facă o cafea? întrebă el deodată. De-abia am intrat pe ușă, venind de la New York, că m-a sunat Lulu

să-mi toarne toate insultele tale adresate mie și, să fiu sincer... sunt al naibii de istovit.

– Normal, spuse ea, bucuroasă să facă altceva decât să asculte, să gândească și să fie rănită de ei toți.

Roberta se duse la birou și o sună pe Mitzy pentru cafea, apoi se învârti câteva momente, ducând o luptă cu ea însăși, ocolind în final biroul și așezându-se pe vine lângă Mac, inima ei slabă, învingându-i hotărârea de a sta departe de el.

Mac arăta atât de înduioșător de vulnerabil stând acolo, prăbușit în felul acela, încât ridică o mână șovăitoare spre obrazul lui, nesigură dacă o va respinge sau nu. Dar, departe de a o respinge, el îi luă mâna într-a lui, sărutându-i degetele cu blândețe.

– Trebuie să-ți cer o mie de scuze, nu? murmură el.

Roberta zâmbi, urmărindu-l cum se juca cu degetele ei.

– Nu chiar, negă ea. Probabil am meritat în mare parte ceea ce am primit, pur și simplu pentru că am trecut totul cu vederea prea mult timp.

– Până la petrecerea lui Lulu, spuse el. Când ai realizat brusc că te-ai săturat.

El se mișcă atât de repede, încât Roberta tresări surprinsă, când sări în picioare, începând să se plimbe cu pași mari prin încăpere. Se gândește, realizează ea, ridicându-se încet. Ieșise din starea de șoc, și acum făcea ce știa mai bine: căuta soluția cea mai bună pentru a rezolva problema.

Mitzy intră în cameră cu o tavă cu cafea, o puse pe biroul Robertei și ieși rapid. Roberta nu apucă să toarne cafea în ceașcă, până când Mac fu acolo, turnându-și singur. El bău rapid două cești

cu cafea neagră, tare și dulce, apoi începu să se plimbe din nou. Ea îl urmări cu privirea, această metodă de a gândi excitând-o, cu toate că știa că nu trebuia să permită așa ceva.

Dar ăsta era Mac. Mac, bărbatul de care se îndrăgostise. Mac, bărbatul care putea transforma această energie într-o pură pasiune. Gura i se uscă la gândul ăsta.

Păcătoasă, se acuză ea singură. Păcătoasă, păcătoasă! Mac se confruntă cu o mare problemă din viața lui, și tu stai aici dorindu-ți să-l devorezi.

El se întoarse brusc, se îndreptă spre birou și ridică telefonul, formând rapid un număr.

– Delia? spuse el, aproape instantaneu.

Ceva se rupse în interiorul Robertei. O suna pe fosta lui soție. Mac luase o mare decizie, și ea avu înfiorătorul sentiment că știa ce decizie luase. Lulu mai este acolo? El arăta atât de plin de viață, încât Robertei îi veni să plângă. Ce? Deja? El strâmbă din nas. N-o să-i ia prea mult să și-o recupereze, nu?

Indiferent ce-i răspunsese Delia, expresia lui se înăspri. S-a aranjat, Delia, spuse el pe un ton sinistru, aruncându-i Robertei o privire care o asigură că vorbeau despre ea. Prin urmare, drept răspuns, eai ridică bărbia, ochii verzi licărind provocator. Totuși, în mod ciudat, Mac îi zâmbi, înainte de a-și concentra din nou atenția la telefon. Cum te simți, dragă? întrebă el, amintindu-i Robertei că Delia încă se refăcea după operație. Cred că știi că am avut o mică problemă și trebuie să stăm urgent de vorbă despre ea. Nu. Nu numai cu Lulu, ci și cu tine. Pot să vin acolo în, să zicem – se uită la ceas – o jumătate de oră?

Ea trebuia că fusese de acord, pentru că Mac dădu afirmativ din cap și puse receptorul la loc, apoi își întoarse atenția spre Roberta. Perfect, spuse el. Unde este Joel?

– E plecat, răspunse ea. Se ascunde de tine, presupun.

– Serios? murmură Mac. Asta este o schimbare. De obicei, îi place să se certe cu mine. Ca atunci în apartamentul lui Jenny, când m-a provocat să-l pocnesc.

– Ăla a fost un lucru urât! Să-ți lovești fratele, doar pentru că a făcut o glumă!

– Ăsta este iepurașul meu, spuse el. Ia apărarea nejustificat. El mă invidiază pentru tine, indiferent ce vrei tu să crezi.

– Nu văd cum tu...

Ea nu mai continuă, căci gura lui înfometată, puse stăpânire pe a ei.

– Mmm, murmură Mac, retrăgându-se. Mi-a fost dor de asta!

Roberta se uită la el, uluită, aproape fără suflare. Era atât de plin de viață acum, că abia putea să creadă că era același om care stătea prăbușit într-un fotoliu, doar cu câteva minute mai devreme.

– Unde ți-e mantoul? întrebă el, uitându-se nerăbdător prin cameră. Ia-ți haina. Vii cu mine.

– Categorie, nu! protestă Roberta, privindu-l de parcă ar fi înnebunit. Dacă ți-a scăpat cumva, eu lucrez aici! Nu pot să mă ridic și să plec fără să anunț pe cineva, chiar dacă aș vrea, și nu vreau!

– Eu sunt șeful, ai uitat? Deci, ia-ți haina! Luând-o hotărât de mână, îi înhăță haina de pe cuier, și i-o puse pe umeri. Avem niște probleme de rezolvat, tu și eu, declară el. Și acum m-am hotărât să le rezolvăm, le vreau rezolvate chiar acum.

– Ce fel de probleme? întrebă Roberta, exasperată. Mac! strigă ea, când începu s-o tragă afară. Nu vreau să merg cu tine la Delia! Și nu înțeleg de ce vrei să vin cu tine!

– Nu vrei? El continua s-o tragă. Tu ai început totul, Roberta. Așa că nu înțeleg de ce naiba nu mă ajuți să termin!

– Să termini ce? Nu poți să te liniștești puțin, și să-mi spui ce ai de gând să faci?

Mac scutură din cap.

– Vei afla foarte curând, îi promise, amenințător. Ajuns la biroul lui Mitzy, se opri. Dacă știi în ce gaură se ascunde fratele meu, scoate-l de acolo și spune-i că i-am răpit asistenta, o instructă el pe Mitzy. Spune-i că dacă vrea s-o mai vadă, să vină după ea. La Delia. Își aruncă privirea la ceas. Cât de repede poate să ajungă acolo.

– Asta este o nebunie, se plânse Roberta, în timp ce el conducea spre districtul St. Jon's. Ești nebun dacă-ți imaginezi că mă poți intimida în felul ăsta!

Mac o ignoră, continuând să conducă. Ajunși la destinație, opri în fața scărilor de marmură care duceau la o verandă largă, apoi sări afară, și veni să-i deschidă portiera Robertei.

– N-am nicio dorință să intru acolo! îl informă ea.

– N-are importanță, spuse el, mâna lui fiind ca o cătușă pentru mâinile ei, în timp ce o trăgea către scări. O să vii.

Interiorul era surprinzător de conservator, gusturile exotice ale Deliei în materie de îmbrăcăminte, evident nu coincideau cu gustul în materie de decorațiuni interioare.

Un bărbat înalt, cu părul grizonant și o figură sobră, veni să-i întâmpine, când intrară.

– Unde este stăpâna ta, Jock? îl întrebă Mac.

– În salonul mic, domnule, răspunse bărbatul. Se odihnește, preciză acesta.

Mac străbătu holul, trăgând-o pe Roberta după el. Delia stătea pe o canapea acoperită cu o frumoasă cuvertură din damasc.

– Cum este operația? întrebă Mac, în loc de salut.

– Se vindecă, îl informă Delia, fără a se osteni să deschidă ochii. Dar mă omoară. Ce este așa urgent, Mac? întrebă ea, plictisită. Bănuiesc că scorpia aia vicleană i-a făcut necazuri sărmanei Lulu, nu?

– Întreab-o singură, căci scorpia în chestiune este chiar lângă mine, replică Mac, urmărind cu cinism cum Delia deschise ochii mari. Și în ceea ce o privește pe sărmana Lulu, continuă el, avem o problemă foarte serioasă de dezbătut aici, Delia, și a venit timpul să facem ceva în sensul ăsta.

– Problemă? Ce fel de problemă? Delia se ridică cu greu în capul oaselor. Drept răspuns, Mac le ului pe ambele femei.

– Te căsătorești cu mine, Delia? întrebă el.

– Cred că glumești! replică Delia, batjocoritor, fără măcar să se gândească la asta. Nu mi-aș mai face așa ceva din nou, nici dacă ai fi ultimul bărbat de pe pământ!

– Bine, spuse Mac. Prin urmare, asta iese din discuție, atâta vreme cât ultimul lucru pe lumea asta pe care doresc să-l fac, este să mă leg din nou de o vrăjitoare ca tine. Deci, continuă el, trăgând-o pe Roberta de mână până o aduse lângă el, voi avea toată susținerea voastră când vă voi anunța că eu și Roberta ne căsătorim, nu?

Capitolul 10

Se lăsă tăcerea. Anunțul calm făcut de Mac, fu urmat de o tăcere totală, cele două femei străduindu-se să înțeleagă exact ceea ce el tocmai spusese.

Delia își reveni prima, în timp ce Roberta își tot repeta în minte declarația lui arogantă, încercând să-și dea seama dacă auzise bine. Dar, uitându-se la Mac, aproape oripilată, Delia șopti:

– Oh, la naiba, Mac. Asta este ceva dezgustător!

– Nu! izbucni Roberta, revenind la viață în cele din urmă și smulgându-se din strânsoarea lui. Cine naiba te crezi, să mă aduci aici la modul ăsta și să faci astfel de supoziții arogante? strigă ea, cu fața albă ca varul. Nu mă voi căsători cu tine! declară ea. Nu doresc să mă mărit cu tine, nici măcar nu te plac. Nici pe tine, nici familia ta oribilă!

– Ei bine, ți-a zis-o, drăgălașule, îi spuse Delia lui Mac, în bătaie de joc, arătând brusc de parcă s-ar distra.

– Și tu poți să te duci la naiba, i se adresă Roberta,

strângându-și brațele în jurul ei, în loc să-l pocnească pe vreunul.

– Am fost deja acolo, draga mea, crede-mă, spuse Delia. De fapt, eu și Mac am vizitat locul.

– Și am stat acolo zece ani blestemați, aprobă el, amuzat.

Ăștia doi sunt nebuni, decise Roberta, plimbându-și privirea de la unul la celălalt. Își vorbesc de parcă ar fi fost dușmani, totuși afecțiunea – reala, pura afecțiune a unuia pentru celălalt – este prezentă în fiecare cuvânt inteligent, zeflemitor!

Atunci, gelozia o cuprinse ca flăcările iadului, căci ei erau prea ocupați să se tachineze, uitând chiar că ea se afla acolo. Aș dori ca el să se uite la mine așa! gândi ea, supărată. Aș dori să râdă cu mine! Să țină la mine! Aș dori să mă ceară în căsătorie pentru că mă dorește cu disperare, nu din cauza unui plan necinstit, pus la cale pentru a-și pune la punct fiica!

– Eu plec, anunță ea, întorcându-se spre ușă.

– Pe naiba, pleci, spuse Mac, ajungând la ea și prinzând-o de încheietura mâinii. Tu ai început asta, și pe Dumnezeuul meu, o să rămâi să mă ajuți s-o duc la capăt!

– Să duci la capăt, ce? o voce controlată întrebă din ușă deschisă.

Joel! Roberta îl recunoscuse, ușurată. Joel o va scoate din asta!

– Spune-i, Joel! îl rugă ea, trăgându-și mâna capturată. Spune-i acestui tiran să-și ia mâinile de pe mine!

– Eu i-aș da drumul, dacă aș fi în locul tău, Mac, sugerează Joel calm. Și se vedea în ochii lui că vorbea serios. Nu crezi că ești puțin cam mare pentru a amenința femeile?

– N-o ameninț, la naiba! strigă Mac. Încerc să mă căsătoresc cu

ea!

– Să te căsătorești? Expresia lui Joel n-ar fi putut suferi o mai mare transformare nici dacă ar fi încercat. Oh, este perfect atunci, ignorând-o pe Roberta, și înaintând în cameră. Începusem să cred că n-ai curajul! Dar acum văd că-l ai, fratele meu mai mare! Îi întinse o mână lui Mac. Sper că m-ai chemat aici ca să-mi spui că voi fi cavalerul tău de onoare, nu?

– Încetează! strigă Roberta, foarte aproape de a izbucni în lacrimi. Vrei te rog să încetezi?

Mâini puternice o cuprinsesă, trăgând-o mai aproape de un trup cald, foarte familiar.

– Nu plânge, Iepuraș, se auzi o voce profundă. Totul se va termina cu bine. O să vezi.

– Dar nu pot să mă mărit cu tine, Mac, nu înțelegi? Ridicându-și ochii înlăcrimați, îl rugă să înceteze toată acea nebunie. Fiica ta nu mă place! Și faptul ca voi se pare că încă nu puteți trăi unul fără celălalt, adăugă ea, aruncându-i Deliei o privire plină de gelozie, apoi faptul că fosta ta soție nu mă place, pun capac acestei idei stupide!

– Dar eu te plac, murmură Mac, cu ochii plini de duioșie, în timp ce-și plimba mâna prin părul ei mățos. Te plac foarte, foarte mult... îi spuse el, și o sărută, nu încet, nu cu blândețe, ci cu o pasiune ce-i treziră Robertei toate simțurile, și trupul ei se arcui neajutorat spre al lui.

Ei nici măcar nu-i păsa că Delia se uita la ei, că Joel îi urmărea și probabil zâmbea, pentru că știa că se afla acolo unde își dorea să fie, unde avea nevoie să fie.

– Tot nu mă pot mărita cu tine, șopti ea, când el slăbi puțin presiunea. Ea mi-ar face viața un calvar, dacă aş face-o.

– Vrei să spui Lulu, specifică el.

Ea dădu afirmativ din cap. Este fiica ta și o iubești, nu te las s-o rănești prin mine. Lacrimile îi umplură ochii din nou. Nu m-ar ierta niciodată.

– Ba, da.

Patru capete se întoarseră s-o vadă pe Lulu stând în cadrul ușii deschise, arătând stângace și în defensivă, cu degetele agățate de buzunarele strâmte ale blugilor. Instinctiv, Roberta vru să facă un pas, pentru a se depărta de Mac, dar el o strânse și mai tare, ținând-o aproape.

Lulu se uită la fața întunecată a tatălui ei, apoi la cea precaută a Robertei, privirea ciocnindu-i-se apoi de cea unchiului Joel, pentru un lung moment, înainte ca genele lungi și negre să coboare peste ochii ei frumoși. Și Roberta realizează că Joel trebuia să fi avut o lungă conversație cu Lulu, dacă aceasta se uitase așa la el.

– Cred că am devenit un pericol pentru mine însămi, spuse ea înaintând în cameră, apoi adăugă, cu o scurtă ridicare din umeri. Îmi pare rău.

– Oh, Lulu, iubito, murmură Delia cu o voce tremurată.

Lulu își ridică privirea la ea și zâmbi cu tristețe. Este vina ta, vina amândurora, adăugă, incluzându-l și pe tatăl ei în remarcă. Întotdeauna ați reușit să păreți o pereche perfectă! Oricine ar putea fi iertat, că a gândit că nu erați altceva decât doi copii neghiobi, care aveau prea multă mândrie, pentru a se săruta și a se împăca!

Dacă Delia oftă pentru că i se vorbise așa de către fiica ei, Joel

se forță să scoată un râs sardonice.

– Bravo, bucălat, o încurajă el. Spune-le ce gândești despre ei; este timpul ca cineva s-o facă!

– Cineva a făcut-o deja, unchiule Joel, îi aminti Lulu. Mi-a spus mie, oricum. Și se întoarse să se uite direct la Roberta. Îl iubești pe tatăl meu? Întrebă ea deschis.

Camera păru să se balanseze, și Roberta închise ochii, așteptând să se oprească. De ce trebuie să mă întrebe pe mine asta? De ce nu-l întreabă pe arogantul ei tată? Răspunsul lui ar fi mult mai interesant, atâta timp cât toată lumea, mai puțin Lulu, cunoștea sentimentele ei. Ale lui erau încă un mister.

Brațele se strânseseră și mai mult în jurul ei.

– Ei bine, spune, Iepuraș, șopti Mac. Răspunde fetei, să vedem dacă sinceritatea ta face față unui test real.

– Te urăsc, șopti Roberta, deschizându-și ochii, chiar în privirea lui ironică. Urăsc toată familia ta dezgustătoare!

– Mmm. Știu, aprobă el, sărutând-o pe vârful nasului. Dar...?

– Dar, nu mă pot abține să nu te iubesc, mărturisi ea.

– Atunci, aveți amândoi binecuvântarea mea când vă veți căsători, murmură Lulu, cu o voce tremurată, care spunea că o dorea să afirme asta.

– Oh, n-am de gând să mă mărit cu el! declară Roberta, uimindu-i pe toți, apoi se uită cu îndărătnicie în ochii îngustați ai lui Mac. Nu mă mărit cu tine, Mac, repetă ea și, cu delicatețe dar și cu hotărâre, se desprinseseră din brațele lui, dorind, simțind nevoia să plece, înainte să-și simtă inima frângându-i-se.

– Dar de ce? strigă Lulu, oprindu-și privirea pe fața tatălui ei, și

pălind când văzu ce era scris acolo. Ea se plasă în fața Robertei. Ai spus că vrei să-l vezi puternic! îi aminti aceasta. Ei bine, nu ți-a dovedit că poate fi puternic, cerându-și să te măriți cu el, chiar dacă știe că asta mă rănește?

– N-are nicio legătură cu asta, negă ea.

– Atunci, este vorba de mine. Lulu o prinse de braț, când Roberta se întoarse să plece. Nu mă vrei ca fiică vitregă, înțeleg asta! strigă ea, cu durere. La urma urmei, cine ar vrea? Sunt o scorpie înspăimântătoare! Dar...!

– Încetează, Lulu, interveni Mac, hotărât.

– Nu! refuză aceasta. Nu voi înceta! Este numai vina mea și nu voi înceta până nu va fi totul în regulă pentru voi doi, din nou! Roberta, dacă-ți promit că nu voi interveni nici măcar un pic între voi, te măriți cu el? Voi sta departe de viețile voastre, dacă asta preferi!

– Decizia mea n-are nicio legătură cu tine, Lulu! o asigură ea. Are legătură cu dragostea – pur și simplu – nimic altceva! Tatăl tău nu mă iubește, draga mea. Nu știi?

– Ești cumva nebună? izbucni Mac. Când naiba ți-am spus eu vreodată că nu te iubesc?

– Când mi-ai spus vreodată că mă iubești? îl corectă Roberta.

– Vrei să zici că nu ți-a spus niciodată? întrebă Lulu, cu răsuflarea întretăiată. Vrei să spui că lașul ăsta egoist a tot profitat, și a profitat, fără să se deranjeze să...

– Lulu! strigă Mac, întunecându-se la față.

– Eu am plecat de aici, spuse Roberta profitând de ocazie, în timp ce tatăl și fiica se înjunghiau unul pe celălalt.

– Bine, spuse Mac. Vin cu tine.

– Dar ea nu te vrea! îi strigă Lulu, înverșunată.

– Iubito. Mac se opri în fața fiicei lui, sărutând-o pe obraz. Te iubesc mai mult decât orice pe lume, deci nu te simți jignită, când îți spun că habar n-ai ce dorește Roberta. Dar eu știu, spuse el, punându-și un braț în jurul umerilor Robertei. Vrea să mă târască și să implor, și o mulțime de alte lucruri, care sunt prea șocante pentru urechile tale delicate. Deci, amândoi îți dorim o zi bună, concluzionă el, folosind forța pentru a o face pe Roberta să se îndrepte spre ușă împreună cu el, și ne vedem cu toții săptămâna viitoare în apartamentul meu, cu tot neamul MacLaine și... Se opri, uitându-se întrebător la Roberta. Părinții tăi mai sunt în țară?

– Da, răspunse ea, încruntându-se. Dar...

– Mătușa ta Sadie? Cei doi unchi mizerabili?

– Da. Dar...

Mac își întoarse capul de la ea.

– Atunci, va fi prezentă toată familia MacLaine și familia Chandler, să celebrăm nunta noastră!

Cu asta, o scoase pe Roberta din încăpere.

– Vrei să-ți iei mâinile astea afurisite de pe mine? îi ceru ea.

– Când vei fi în siguranță, în mașină, răspunse el, trăgând-o pe scări în jos. Intră, îi ordonă el, odată ce deschisese portiera.

Ea scutură din cap, proptindu-se în călcâie.

– Nu mă mărit cu tine, Mac! repetă cu răceală. Poți să mă tragi, să mă terorizezi, dar nu mă voi răzgândi.

– Intră în mașină, insistă el.

– Eu...

– Intră în mașină, repetă Mac, apoi izbucni. Intră în blestemata asta de mașină, femeie! Intră în mașină! Pumnul lui strâns lovi cu putere plafonul prețiosului său Lotus, făcând-o să tresară, ochii ei mari deschizându-se larg, de surprindere.

– Ce este cu tine? întrebă ea, uimită de propria-i furie.

Sclipirea ochilor lui întunecați fu singurul avertisment, înainte de a se trezi strivită în brațele lui, fiind sărutată cu răzbunare. Când îi dădu drumul, Roberta se simțea atât de amețită, că abia se mai putea ține pe picioare.

– Nu sunt suficient de puternic, nu? o ironiză el.

– Deci, asta era! realizează Roberta. A fost atinsă o coardă sensibilă, când Lulu a repetat această remarcă! Nu mă refeream la forța ta fizică! îl informă ea pe un ton batjocoritor.

– La forța mea sexuală, atunci? sugeră el.

– Asta n-a fost pusă niciodată în discuție, nu-i așa?

– Atunci, puterea dragostei mele, spuse el cu atâta blândețe, încât Robertei i se înmuiară picioarele. Și chiar te iubesc Roberta, adăugă el, cu sinceritate. Numai că mi-a luat mult timp să-mi dau seama, asta-i tot.

– Și asta rezolvă totul? Crezi că acum ar trebui să-ți cad în brațe și să-ți spun că n-are nicio importanță felul cum m-ai tratat în ultimele douăsprezece luni? Unde crezi că ajungi cu îngâmfarea asta? întrebă ea, dezgustată.

– Nu prea departe, sunt de acord. Dar, vezi tu, niciodată nu m-am deranjat să mă gândesc serios la asta, până când ai plecat de lângă mine.

– Nici asta nu este o scuză acceptabilă.

– Nu. Dar este adevărul, declară el hotărât. Și tu nu meriți altceva decât adevărul de la mine. Cât despre Lulu, o iubesc, spuse el simplu. Făcând-o pe ea să sufere, sufeream și eu, așa că am căutat s-o fac cât mai puțin posibil. Dar am suferit mai mult rămânând fără tine, mărturisi el. Sunt un ticălos egoist, știi asta, continuă el, și te-am considerat ca fiind a mea. Proprietatea mea. Femeia mea! declară sec. Dar n-am realizat cât de mult eram al tău, până când n-ai mai fost acolo, să mă îmbrățișezi! Și doream să mă îmbrățișezi cu putere! Atât de strâns, încât să nu mai pot pleca vreodată! Și deodată, n-am mai pus preț pe familia mea! Nu m-a mai interesat nimic, decât să te aduc înapoi.

– Dar când încerci să mă aduci înapoi, interveni Roberta, nu i-a trebuit mult familiei tale să-și reclame întâietatea din nou, nu-i așa?

– Te referi la Zürich?

– Da, mă refer la Zürich. Te-ai folosit de mine, în noaptea aia, Mac! Indiferent cât îți dorești să repari totul prin cuvinte. Te-ai folosit de mine, și erai pregătit să pleci de lângă mine când te-au chemat obligațiile familiale, indiferent cât mă răneai! Dacă nu te-aș fi forțat să mă iei cu tine, tu nu mi-ai fi propus!

– Știi, spuse el oftând. Dar, luându-te cu mine, s-a dovedit a nu fi un lucru bun în final, nu-i așa? Pentru că Lulu a făcut o scenă și tu ai dispărut.

– Tu mi-ai spus să plec, îi aminti Roberta.

– Din spital, nu din țară! Ai vreo idee cum m-am simțit în seara aia, când am venit să te caut la Jenny și am aflat că nu ești acolo?

– Indignat, nu? îl ironiză ea. Că nu m-ai găsit așteptându-te.

– Indignat? Am fost îngrijorat! Știam că ai plecat supărată din spital! Știam că era posibil să fi înțeles greșit ce am spus. A trecut o veșnicie până m-am gândit să sun la părinții tăi, și când am făcut-o, tatăl tău mi-a spus sec că nu te-a văzut de luni întregi.

Roberta se uită la el uluită.

– Tatăl meu? Ai vorbit cu tata și ți-a spus asta? Când? Întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

El ridică din umeri.

– În aceeași seară, spuse el.

– Dar tata mi-a spus că telefonul nu era pentru mine, murmură Roberta.

– Deci, nici n-ai știut că te-am sunat? Întrebă Mac, surprins.

– Nu.

– De aceea am fost atât de surprins când mi-ai spus că ai fost în vacanță cu ei, explică Mac, apoi întrebă curios. De ce ai plecat în vacanță?

Roberta se îmbujoră amintindu-și, și-și întoarse privirea.

– Nu-ți spun, refuză ea.

– Te simțai nefericită și le-ai povestit totul despre mine, nu? Pariez că le-ai spus ce ticălos sunt, apoi ai recunoscut că mă iubești oricum, de aceea au devenit brusc protectori și m-au mințit. Am dreptate?

– Mi-am permis și eu un pic de tandrețe, de dragoste, înțelegi! Nu numai Lulu are dreptul ăsta!

– De la oamenii pe care i-ai ignorat toată viața? Haide, Roberta, trebuie să fi fost șocată când ți-au răspuns ca niște părinți normali.

– Ce înseamnă normal? Consideri că tu și Delia sunteți niște

părinți normali? Pentru că eu, cu siguranță nu, și presupun că nici Lulu.

– E adevărat. Eu niciodată nu i-am ascuns dragostea mea, însă. Dar când te-am întâlnit pe tine, Iepuraș, adăugă el, cu blândețe, tu erai înfometată de dragoste.

Lacrimile umplură ochii Robertei, căci știa că avea dreptate.

– Asta nu însemna să profiți de mine.

– Nu. Ai dreptate. Și asta a fost cel mai crud adevăr pe care mi l-ai aruncat în față, în seara aceea la Zurich, când m-ai implorat să te iau cu mine, spuse el. Adevărul e că, fără să știu, sau din lăcomie, te-am înfometat și mai tare, prin felul în care m-am folosit de tine. Ochii i se întunecară, și pe față i se putea citi o mare durere. Nu pot da timpul înapoi, murmură el, dar pot controla viitorul, de acum încolo. Dacă-ți promit că vei fi centrul universului meu, poți să mă ierți suficient, pentru a-mi acorda o a doua șansă?

O mângâie cu delicatețe pe păr, dându-i la o parte o buclă rebelă de pe față.

– Aș putea să te sărut ca să te supui. În două minute, ai fi supusă dorinței mele, și te-aș putea avea chiar aici, în lumina zilei, pe alea asta asfaltată!

Ochii ei verzi scânteiară.

– Numai să te ating eu în câteva locuri strategice și ți-ai pierdut controlul, i-o întoarse Roberta.

El strâmbă din nas, ușor stânjenit să-și recunoască slăbiciunea la atingerea ei.

– Sau putem merge acasă, îi sugeră el, închidem ușa, scoatem telefonul din priză, și vedem cine-și pierde controlul primul, în

intimitatea dormitorului. Ce zici?

– Tot nu mă mărit cu tine! spuse ea, folosind cuvintele ca o formă de predare.

– Și de ce nu? întrebă el, triumful ce-i licări în ochi spunându-i Robertei că era sigur că ieșise învingător, orice ar spune ea.

– Pentru că nu te-ai predat cum trebuia. Vreau să îngenunchezi la picioarele mele, Mac, îl avertiză Roberta. În ceea ce mă privește, nimic altceva decât completa ta subjugare mă va face să te iert pentru tot ce mi-ai făcut.

– Atunci, intră în mașină. Lasă-mă să te conduc acasă, ca să pot să mă supun dorinței inimii tale.

– Acasă, unde? întrebă ea, amintindu-și că el avea cel puțin trei diferite locuri, pe care le denumea "acasă".

– În Chelsea, desigur, replică el. Este prea departe să mergem în Berkshire, mai ales având în vedere felul în care mă simt acum, adăugă el, cu dublu înțeles.

– Dar Knightsbridge? îi aminti Roberta. Încă n-am voie să intru acolo?

– Lasă naibii Knightsbridge, ripostă el, împingând-o în mașină. Nu m-am mai apropiat de locul ăla de când ai plecat din Chelsea! Singurul pat în care vreau să dorm, scumpul meu Iepuraș, murmură el, este cel pe care-l voi împărți cu tine. Și acela este acolo unde mergem chiar acum!

Sfârșit